



TESTAMENTUL IUBIRII  
MARIE NICOLE

CAPITOLUL 1

Să ai un unchi bogat este visul american. Să ai un unchi bogat, iubitor, care-ți lasă prin testament o avere, este visul american devenit realitate. Dar să ai un unchi bogat, pe care l-ai iubit și care îți lasă condiționat moștenirea-asta înseamnă ca visul american să o ia anapoda, așa cum avea să descopere Rory O'Banyon în dimineața asta. Niciodată nu și-a dorit altceva de la Rork O'Banyon decât dragostea lui. Și el i-o dăruise cu mărinimie. Fusesse singurul care o înțelesese, iar ea a simțit întotdeauna asta. Excepție a făcut un singur lucru foarte sensibil. După Rork, Rory, tiza lui, nu mânca ceea ce trebuia. Iar Rork O'Banyon a condus cea

mai prestigioasă corporație din țară care se ocupa de menținerea sănătății și a condiției fizice. Numele lui era sinonim cu sănătatea, vitalitatea și un fizic parcă sculptat în granit, cu mult timp înainte să fie la modă costumele speciale pentru slăbit. Ea nu se gândise niciodată altfel la el decât ca la unchiul Rork, confidentul, protectorul, cel mai bun prieten și, de când avea șase ani, singura rudă în viață. Dar deși l-a iubit foarte mult, nu s-a putut implica niciodată în nici un fel de programe laborioase de exerciții fizice pe care el le crease pentru ea. A încercat, fără tragere de inimă, când era mai tânără, pentru că dorea să-i facă pe plac. Dar înclinațiile ei erau mai mult cerebrale. Prefera să-și folosească mintea decât să practice sporturi. Făcea numai înot, iar ocazional, tenis sau volei, Rory încercând să rămână departe de lumea exercițiilor fizice care-i captivase imaginația lui Rork O'Banyon. În pofida faptului că-i plăceau înghețata și cartofii prăjiți, Rory părea să se dezvolte foarte armonios. Ceea ce-l scotea din minți pe Rork. Rory i-a spus de nenumărate ori că-și menține silueta suplă fără să respecte un regim alimentar strict. Rork nu se putea certa cu ea, dar îi spunea că, în cele din urmă, trecerea timpului o să-și spună cuvântul. Genetic, îi explica el, ea îi seamănă, dar timpul își va lua obolul dacă nu-și schimbă felul de viață.

Argumentul ei în favoarea teoriei pe care o susținea îi era însuși trupul. Suplă, cu rotunjimi atât cât era necesar, la douăzeci și cinci de ani Rory mânca fericită sandvișuri duble cu hamburgeri și brânză, ciocolată cu cremă și toate sortimentele de înghețată care existau sub soare. Asta atunci când îi trecea prin cap să mănânce, ceea ce nu se întâmpla prea des. Era prea ocupată ca să-și făurească o carieră. Rory nu mai dădea de mult atenție cuvintelor unchiului ei când ajungeau la probleme de sănătate. Singura concesie pe care i-o făcuse a fost să ia vitaminele pe care i le-a impus întotdeauna. Acum nu va mai fi nevoită să-i ignore vocea, se gândi ea, trăgând de marginile batistei pe care o ținea în poală.

Sau să ia vitamine. El nu mai era. Plecase pentru totdeauna. Privea drept în față ca paralizată, fără să vadă nimic din cabinetul unchiului ei, unde se afla, nici măcar pe avocatul care ținea în mâinile lui lungi, osoase, documentul. Era singură. Din nou! Totul părea aproape de neconceput. Îl văzuse pe Rork cu o săptămână în urmă, la aeroport. În pofida programului lui încărcat, a insistat să o conducă.

-Paris, da? a bombănit el pentru a nu știu câta oară. De ce nu te trimite revista asta a ta să fotografiezi ceva aici, în oraș?

-Pentru că parada modei pariziene are loc la Paris, nu la Newport Beach, i-a răspuns ea afectuos. În plus, nu este prima dată când zbor cu avionul. Am mai ieșit în lume de vreo două ori! Și i-a făcut cu ochiul. I-a îndreptat cu dragoste colțul gulerului de la cămașă. Degetele ei au atins mușchi puternici. La șaiszeci și trei de

ani, unchiul ei avea fizicul unui om activ, de aproape treizeci de ani. Dar de data asta, s-a gândit ea, arată puțin cam obosit. Lucrase prea mult. Când o să se întoarcă de la Paris, o să-i servească una din propriile lui lecții, și-a promis Rory. Poate o să se mute înapoi la el, pentru o perioadă mai lungă. În ultimii doi ani nu petrecuseră prea mult timp împreună.

-Iar eu am urât fiecare călătorie! I-a luat mâinile într-ale lui. Nu-mi place că pleci mereu. Ești sigură că nu vrei să renunți la toate astea și să lucrezi pentru mine?

La megafon se anunța zborul ei. Rory și-a așezat cu grijă aparatura de fotografiat pe umăr.

-Poate, în curând, a zis ea, punând capăt discuției. Mai vorbiseră despre asta și înainte. În diferite ocazii, lucrase câte ceva pentru cele două publicații naționale ale lui. Dar nu intenționa să fotografieze bărbați egocentriți, cu mușchi proeminenți, care fremătau.

-Nu renunț! a avertizat-o Rork. Ea a zâmbit.

-Nu, știu că nu renunți niciodată! De asta ești Rork O'Banyon! Începuse această afacere când practicarea gimnasticii era considerată un lux bizar, pe care și-l permitea o mână de bărbați săraci cu duhul și plini de ei. Totuși reușise și o transformase într-un conglomerat de mai multe milioane de dolari. Rork a îmbrățișat-o. O secundă s-a cuibărit confortabil în cercul familiar al brațelor lui. Și-a spus, pentru a mia oară că este într-o condiție fizică uimitor de bună pentru un bărbat de șaiszeci și trei de ani.

Fusese personificarea sănătății și vitalității. Era total nepregătită pentru vestea pe care a primit-o. O săptămână mai târziu, când s-a întors în apartamentul ei din Paris, a auzit telefonul sunând insistent. Obosită după o zi lungă, a fost tentată să nu răspundă, dar ceva parcă a făcut-o să se arunce pe pat și să ridice receptorul.

Când a răspuns, vocea nazală, de obicei plângăreață, a lui Winthrop, a sunat straniu de abătută.

-Rory?

-Da, a răspuns ea, lăsându-se pe perne. Și-a aruncat pantofii din picioare. Unchiul ei o controla din nou? N-ar fi fost pentru prima dată. Când începuse să plece peste ocean, a făcut tot ce a putut ca să-l descurajeze să angajeze un body-guard pentru ea.

-Unde ai fost? Tonul era, în același timp, obosit și acuzator. Winthrop a fost cu unchiul ei de la început. A fost secretarul lui, contabilul lui și mâna lui dreaptă. Nu puteai spune că-ți place sau nu Winthrop; el era pur și simplu acolo. Iar în acel moment părea zdruncinat.

-Am avut treabă, Winnie. De ce? Rory s-a ridicat. A simțit că ceva în capul

pieptului nu era în regulă. Winthrop i-a arătat respect de prima dată când s-au cunoscut. Niciodată nu i-a cerut socoteală de nimic. Acum ceva părea să nu fie în regulă.

-Unchiul tău...

-Ce este cu el? a întrebat Rory, strângând mai tare în mână cordonul telefonului.

-Rory, a... Pe fir a pocnit ceva și nu i-a mai auzit vocea. Rory era de-acum în genunchi, iar pulsul i se accelerase.

-Este rănit? Winnie, este rănit? a strigat ea. Pașaportul! Trebuia să-și ia pașaportul. La naiba, unde-l pusese?

-Nu, Rory, îmi pare rău că trebuie să-ți spun eu asta.

Atunci n-a vorbit, s-a rugat în mintea ei, în timp ce corpul îi înghețase. Îi fuseseră răpiți odată cei pe care îi iubea și n-ar mai fi suportat. O secundă mintea i s-a întors în timp. Și-a amintit trecutul. Rork, intrând în camera de Spital în care se afla ea, aducând cu el o păpușă foarte mare și zâmbind. Numai că ochii nu-i zâmbeau. Ochii lui exprimau durere. Și i-a spus, cât mai blând posibil, dacă se poate vorbi blând despre moarte, că mama și tatăl și sora ei mai mică au murit toți și că pe el îl doare inima atât de tare, încât nu-l poate alina decât o fetiță ca ea. Timp de nouăsprezece ani i-a fost mamă, tată, soră, prieten, totul. Nu se poate să fi murit! Nu el! Nu când avea atâta energie!

-Mai ești acolo, Rory? Am spus că a... murit! Ultimul cuvânt l-a pronunțat cu un mare efort. Lacrimi fierbinți au început să-i curgă pe obraji, iar camera parcă se întuneca și dispărea. Dar s-a adunat, s-a adunat cu tenacitatea pe care o învățase de la el!

-Sunt aici, Winnie. Cuvintele parcă au scrâșnit. Cum?

-A avut cancer.

-Ce? Este imposibil. Aș fi știut, a zis ea, i disperată. Eu...

-Nu a vrut să știi. Pe Rory a cuprins-o amețea din cauza șocului și a furiei. Cum a putut să ascundă asta de ea? Cum de nu a lăsat-o să fie puternică pentru el, doar de data asta? A închis ochii și a tras puternic aer în plămâni.

-Spune-mi!

-Nu aflase decât acum o lună. O lună? Atât de repede l-a doborât? s-a întrebat ea.

-Doctorul i-a dat două luni, a adăugat Winnie. Rory, eu...

-Sosesc cu următorul avion. Iar când s-a întors aici, a găsit o pădure de flori și nenumărate scrisori de condoleanțe. Încercând să pară cât mai calmă, s-a dus imediat la capelă. Să-l vadă pe Rork acolo, atât de straniu de nemișcat, cu trupul întins pe mătasea albastră, a fost cel mai mare șoc din viața ei. Cineva a venit din

spate și a prins-o de umeri cu mâini puternice; pline de delicatețe. Atingerea i-a amintit atât de mult de Rork, încât s-a întors imediat, gata să refuze să creadă ce văzuse înaintea ochilor. Dar chipul care privea în jos, spre ea, aparținea altcuiva.

Cuiva pe care nu-l întâlnise niciodată în viața ei. O față brună și frumoasă pe care se citea o durere adevărată. Ochii cenușii erau umezi de lacrimile pe care și le reținea.

-Îmi pare foarte, foarte rău, Rory, a spus străinul.

Îi cunoștea deci numele, dar ea nu avea nici cea mai mică idee cine putea să fie, iar în acel moment nici dorința de a afla. Probabil că era doar unul dintre nenumărații oameni care l-au cunoscut pe unchiul ei.

Restul zilei, Rory a rămas la capelă, întâmpinându-i pe numeroșii oameni care au venit să aducă ultimul omagiu unchiului ei. Tot timpul a acționat ca un automat, nereușind să-și controleze durerea sau mânia provocate de această a doua mare pierdere din viața ei. Acum se liniștise, totuși; se afla în biroul lui Rork, ascultându-l pe avocat, Malcolm Whitney, care vorbea cu un glas monoton. Nu-i venea să creadă ce auzea. Și, totuși, totul avea sens. Era ca și cum unchiul ei încerca să o determine să facă așa cum vrea el, dacă nu reușise în timp ce se afla în viață, atunci s-a gândit că va reuși după moartea sa.

-Ce a spus?

Winthrop, care stătea în stânga ei, a deschis gura ca să-i explice ce a spus avocatul, dar Rory a dat din cap vrând să audă chiar din gura acestuia din urmă.

Era vag conștientă de faptul că bărbatul care o atinsese în capelă se afla și el în cameră. Ce mod straniu de a și-l aminti, se gândi ea, absentă, străduindu-se încă să se adune. Zărindu-l când a intrat, a fost surprinsă să-l găsească în cameră cu Whitney. S-a întrebat ce face aici. Probabil venise să-și ofere serviciile, și-a zis ea, sau poate să o ducă cu mașina la biserică. Astăzi urmau să-l înmormânteze pe Rork. Rory și-a reprimat acest gând, nefiind capabilă încă să-i facă față.

Bărbatul arăta ca cineva care ar fi putut să lucreze pentru unchiul ei. Era înalt și chiar așa, îmbrăcat, putea să-și dea seama că este bine făcut. Dar nu s-a mai gândit la el, îndreptându-și toată atenția spre avocat. I s-a părut neobișnuit ca testamentul să fie citit înainte de a avea loc funeraliile, dar Rork lăsase instrucțiuni că dorește ca Rory să fie imediat informată despre conținutul documentului. Ieri nu fusese în stare să facă față acestei situații, dar astăzi își mobilizase întreaga forță insuflată de Rork și acceptase să-l vadă pe Whitney.

-Simplu spus, doamnă O'Banyon, veți pierde *O'Banyon Enterprises* dacă nu acceptați condițiile puse de el. Pentru cineva din afară, acest lucru ar fi putut să pară crud. Dar Rory știa că Rork o provoacă. Vulpoi bătrân. Știa că lui Rory nu-i

place să piardă.Și de asta s-a gândit că ar putea să o determine să facă ceva acum,când a murit,și anume ceva ce nu reușise să obțină în timpul vieții.

Sperase,s-a gândit ea,că,odată forțată să intre în acest nou stil de viață,o să descopere că de fapt îi place.Era ultima lui provocare: premiul final era corporația lui.Nu dădea doi bani pe corporație,cu excepția faptului că fusese ridicată de el și că era monumentul trainic pe care-l lăsase.Și din această cauză i-ar fi plăcut să-l păstreze intact și să-l conducă așa cum ar fi vrut el.Ea se descurcase foarte bine singură.Era fotograf,cu un salariu excelent.Îi plăceau călătoriile impuse de slujba ei și nu dorea să fie obligată să rămână pe loc pentru a conduce un imperiu economic.Dar Rork a știut că ea o să accepte provocarea și că va dori să mențină în funcțiune *O'Banyon Enterprises* din devotament față de el.De asemenea,potrivit testamentului,el a considerat că face acest lucru spre binele ei.Așa deci,se gândi ea,încerci încă să-ți impui punctul de vedere.Asta o făcea să simtă ca și cum el nu dispăruse cu adevărat.

-Este foarte clar,spuse Whitney.Ai la dispoziție trei luni pentru ca,să zicem așa, să fii în formă.A tușit,împingându-și ochelarii pe nas în sus.

Se pare,se gândi străinul,că Rory O'Banyon se află deja într-o formă fantastică, deși ascunsă sub un costum albastru din două piese.Dar lui Rork îi plăcuse întotdeauna perfecțiunea,iar Zak Taylor știa că semnele exterioare sunt înșelătoare.Auzise destule despre Rory de la Rork,ca să-și dea seama ce a fost în mintea bătrânului când și-a făcut testamentul.Rork își arătase foarte clar intențiile.

-Și cum se va considera că sunt în formă,la sfârșitul acestei perioade? întrebă Rory.

-Va trebui să te plasezi printre primii douăzeci,în concursul O'Banyon Minitriatlon.Rory privi spre colțul încăperii.Străinul fusese cel care-i răspunsese la întrebare.Părea să fie familiar cu termenii testamentului unchiului ei.Imediat a simțit un resentiment pentru faptul că el a fost atât de apropiat de unchiul ei, încât cunoaște detaliile testamentului,în timp ce ea nu.De ce a avut unchiul ei încredere în el? Zak privea spre avocat.

-Îmi permiteți? Rory s-a întors spre Winthrop,cu o întrebare evidentă în privire.Winthrop s-a aplecat ușor în față.

-Zachary Taylor.A lucrat aproape doi ani cu unchiul tău.A fost principalul asistent al lui Rork.Au colaborat foarte strâns.Aproape doi ani? Și ea de ce nu-l întâlnește? Părea ciudat.Dar eu m-am distanțat tot mai mult de lumea unchiului,pe măsură ce-mi făuream propria carieră,se gândi.A simțit o urmă de vinovăție când și-a dat seama de asta.Erau atât de multe lucruri rămase

nespuse, neauzite. Rory a simțit o durere în piept și s-a concentrat asupra explicației străinului înalt.

-Și-a exprimat dorința să fiți apreciată după criteriile stabilite pentru dumneavoastră. Nimic exagerat... El o să fie cel care o să judece acest lucru, se gândi ea. Zak s-a lăsat să lunece în scaunul de lângă ea, de la biroul mare de mahon, preluând cu ușurință controlul discuției de la avocat și de la Winthrop. Părea ca și cum ar fi vorbit în numele unchiului, se gândi Rory, cuprinsă iarăși de un resentiment.

-V-ar deranja dacă mi-ați da ceva mai multe detalii? ceru Rory, rigidă. Nu-i plăcea bărbatul pentru faptul că a petrecut atâta vreme cu unchiul ei, în timp ce ea nu a făcut lucrul ăsta. Știa că este nedreaptă, dar nu se putea opri să nu gândească așa. El a făcut-o să se simtă vinovată și nu dorea să se confrunte cu asta acum. Așa că a transformat vinovăția în mânie. Ce se presupune că trebuie să fac?

-Este o competiție care implică înotul, mersul pe bicicletă și alergatul.

-Glumiți! spuse ea cu o voce puternică.

-Nu este nimic ce nu ați putea să faceți, dacă vă antrenați cum se cuvine.

Zak îi zâmbi. Era un zâmbet care-i spunea că știe totul despre ea și disprețul ei pentru exercițiul impus. Cât de mult îi spusese unchiul ei? Și de ce?

Și-a întors atenția spre Whitney, departe de acest intrus arogant.

-Și dacă nu întrunesc condițiile? l-a întrebat ea pe avocat.

-Întreaga întreprindere va fi vândută Corporației *Maxwell*, iar din bani, vi se va aloca o rentă minoră, restul mergând într-un fond de burse destinat Universității *California*... Rory nu mai asculta. Să renunțe ar fi fost modalitatea cea mai ușoară de a ieși din toate astea. Dar a luat condițiile testamentului drept ceea ce erau ele în realitate: un act de disperare din partea unchiului ei. Era ca și cum Rory ar fi spus că, dacă ea nu poate să facă lucrul ăsta pentru el, atunci tot ce a realizat el era zadarnic și merita să dispară. Odată compania înghițită de *Maxwell Corporation*, exact asta s-ar fi întâmplat. Crezul lui Valentin Maxwell era să câștige rapid bani. El s-a hrănit din mania crescândă a cultului pentru forma fizică, la fel ca un pirhana nesățios. Ar elimina cu ușurință tot ceea ce a susținut unchiul ei, pentru a impune propria lui filosofie în sălile de gimnastică ale lui Rork. Iar revistele, singurele de pe piață care s-au consacrat adevărului aflat în spatele antrenamentelor și concursurilor, vor fi lăsate să moară.

Rory a ridicat ochii și și-a dat seama că toată lumea o urmărea, așteptând răspunsul. Avocatul oftă, plin de o nerăbdare încărcată de plictiseală. Avea o altă întâlnire și trebuia să plece în foarte scurtă vreme. Winthrop privea la ea cu

speranță,întrucât nu i-ar fi plăcut să vadă că *O'Banyon Enterprises* încap pe mâinile lui Maxwell.Privirea din ochii străinului semăna cu sfidarea pe care s-ar fi așteptat să o vadă în ochii lui Rork,dacă el s-ar fi aflat acolo și ar fi asistat la propria lui glumă.

-Foarte bine,spuse Rory,hotărâtă,am să încerc.

-Bine,atunci vă dau pe mâna domnului Taylor,zise Whitney,punând testamentul în geantă și închizând încuietorile sofisticate.

-Domnul Taylor? spuse Rory,ca un ecou,întorcându-și capul spre bărbatul din dreapta ei.Ce legătură are el cu toate astea?

-Totală,răspunse Zak.În cazul în care acceptați provocarea lui,unchiul dumneavoastră m-a desemnat să vă pregătesc.Este stipulat în testament.

Antrenor! Suna ca și cum ea ar fi fost o focă ce urma să fie prezentată la circ.

-Cunosc suficiente lucruri ca să-mi fac propriul meu program,zise ea rece, începând să se ridice.Avocatul s-a uitat înapoi spre cei doi.

-Îmi pare rău că sunt nevoit să lipsesc de la funeralii,dar...Nu a mai terminat ceea ce voia să spună.Rory de-abia dacă și-a aruncat privirea spre el,fiind prea prinsă în această nouă situație ca să se mai gândească și la el.

-Vom lua legătura la sfârșitul săptămânii,a spus avocatul,fără să se adreseze cuiva anume,fericit că putea să plece.

-Zău,domnul...hm...,începu Rory.

-Taylor,zise Winthrop,aplecându-și din nou înainte capul său în formă de ceapă.

-Taylor,continuă Rory,mulțumindu-i din cap lui Winnie.Nu trebuie să vă deranjați cu...

-Nici un deranj,o asigură Zak.În plus,Rork mi-a cerut să mă ocup de dumneavoastră.A rostit cuvintele foarte rar,iar Rory și-a dat seama că nu vrea să știe ce este în mintea lui.Este prevăzut în testament,vă amintiți? N-aș vrea să nu-mi țin promisiunea față de el.

-Nu cred că ar remarca,zise ea,ca pentru a pune capăt discuției.

-Dar eu,da!

-Hm,Rory,trebuie să ne pregătim pentru...funeralii,zise Winthrop.

-Într-un minut,răspunse Rory,fără măcar să se uite în direcția lui Winnie.În momentul respectiv,întreaga ei atenție era concentrată asupra bărbatului cu părul negru,care dovedea să fi fost atât de apropiat de unchiul ei.Va trebui să-l întrebe pe Winnie cum a avut această șansă.Acum,că s-a gândit la asta,și-a amintit vag că,în convorbirile ei cu Rork,a intervenit o dată sau de două ori numele acestui om.Dar nu a fost nimic de natură să-i indice că unchiul ei ținea la el în măsura în care acest Taylor părea să creadă.



-Ce altceva v-a mai spus unchiul meu? A întrebat ea, după ce Winthorp s-a ridicat tăcut de pe scaun și a închis ușa în urma lui.

-Vă interesează? a întrebat-o Zak ridicându-se și scoțându-și haina. De sub materialul din tweed gros a apărut un trup sculptural. Este împrumutat, zise el, zărind privirea critică din ochii ei. Nu-mi plac costumele oficiale. Și privi spre costumul ei din două piese. Nu lasă corpul să respire.

Ea a remarcat felul în care s-a uitat la îmbrăcămintea pe care o purta. Fără îndoială că era obișnuit cu fetele în bikini, de pe plajă, care scoteau numai oh! și ah! când îi vedeau trupul trăsnet. A încercat să-și înăbușe ostilitatea și să păstreze un ton urban.

-Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Când a început această prietenie „strânsă” cu unchiul meu? Zak a zâmbit. În obrazul drept i-a apărut o gropiță, făcându-l să semene cu un Apollo ștregar.!

-Lucrul ăsta nu este important acum. Rory a deschis gura să spună că era important, dar el a continuat să vorbească: Important este că am să te ajut să fii în formă. Ai nevoie de o pregătire riguroasă. Scoate-ți jacheta!

-N-am s-o fac! răspunse ea ferm. Stătea în picioare și o privea. Rory a avut senzația, care a speriat-o, că, dacă n-o să-și scoată jacheta, o să o facă el.

Privindu-l, s-a dezbrăcat. Zak a înconjurat-o încet.

-Nu-i rău, murmură el dezinteresat, ca un doctor.

-Ascultă, nu sunt un exponat...

-Este uluitor că poți să ai un corp ca ăsta, având în vedere ce mănânci, zise el, părând să nu o audă.

-Ascultă, tu...

-Trebuie să fie genele, își spuse el, continuând să o ignore. Dar genele singure nu pot merge atât de departe. Vorbea la fel ca Rork, se gândi ea, cu o strângere de inimă. Zak i-a atins antebrațul și ea a zvâcnit înapoi. O să se înmoaie în curând.

-O să am singură grijă, dacă nu te superi, s-a repezit ea. *Ușor, Rory, nu trebuie să te porți necivilizat nici măcar cu o maimuță*, s-a gândit. Vocea i-a devenit mai blândă. De ce nu-mi dai pur și simplu numărul de telefon și o să te sun, dacă și atunci când o să am nevoie de tine. *Iar dacă aș fi în locul tău*, zise ea pentru sine, *mi-aș vedea de treburile mele*. El nu a schițat nici un gest că ar vrea să scrie ceva.

-Ei bine? întreabă ea, încercând în zadar să se controleze când își luă jacheta.

-Rork nu ți-a spus? întreabă el surprins.

-Să-mi spună ce? Se uită la el fără nici o expresie.

-Locuiesc aici. Lui Rory îi căzu jacheta din mână.

## CAPITOLUL 2

Rory privi stupefiată când Zak se aplecă și-i ridică jacheta.

-Locuiești aici?

-Da.Zâmbetul lui era larg,iar dinții de un alb luminos,în contrast cu pielea bronzată.

-Aici? repetă ea.Trebuie să fie o greșeală,o neînțelegere.Era amețită din cauza morții lui Rork.Nu auzise bine.

-Aici,zise Zak,dându-i jacheta.

-Nu mi-a spus niciodată,zise ea,luând jacheta și privindu-l cu ochii mari.Nu mai rămăsese peste noapte la reședința lui Rork de la Crăciun.De fapt,în ultimii doi ani ea nu mai fusese aici decât de puține ori.De obicei,se întâlnea cu Rork la un restaurant sau la unul dintre birourile lui.Este foarte posibil ca omul ăsta să fi locuit aici.Cât de mult pierduse ea din viața unchiului Rork,în timp ce încerca să-și facă un nume al ei?

-Trebuie să-i fi scăpat,spuse Zak.I-a luat jacheta dintre degetele înțepenite și a început să o ajute să se îmbrace.A băgat un braț pe o mânecă,apoi pe celălalt.O acțiune absolut mecanică.Dezvăluirea o aruncase într-o gaură neagră.El nu putea să rămână aici.

-Nu ai un loc al tău?

-Am avut.Un răspuns scurt,imediat.Nu invita la noi întrebări.Nu exista nici un motiv să-i spună că a locuit într-un apartament care,după toate probabilitățile,ar fi făcut-o să se înfioare.Nu avea motive să-i spună că,acum doi ani,când l-a căutat ca să stea de vorbă,Rork a fost uluit de sărăcia din vecinătatea lui Zak.Și-a amintit că pe figura cizelată a acestuia nu a citit nimic care să sugereze ce gândea cu adevărat,dar cu toate acestea Zak a simțit.Oricine ar fi venit în zona respectivă ar fi avut aceleași gânduri.Dar acestea erau rădăcinile lui Zak.Toți banii pe care îi câștigase fuseseră înghițiți de școală.Nu-și putea permite să iasă de acolo.Toți banii pe care-i avusese,se gândi el,înăbușindu-și un zâmbet de autodezaprobare.Dacă n-ar fi fost Rork,o mulțime de lucruri nu s-ar fi întâmplat.Rork a venit în apartamentul lui Zak pentru a discuta ceva,iar sub presiunea momentului a găsit un pretext ca să-i spună că are nevoie ca Zak să fie mai aproape de el,pentru a-l ajuta să conducă unele dintre cluburile sale.Imediat l-a făcut pe Zak asistentul lui principal.Zak Știa că a fost o hotărâre care nu i-a picat bine lui Winthrop.Cel puțin la început.Dar lui Rork nu-i păsa niciodată de ceea ce convine sau nu oamenilor.Lui nu-i păsa decât de ceea ce era drept.

-Unchiul tău s-a gândit că ar fi mai bine dacă aș fi mai aproape,a precizat Zak pentru ea,lăsându-și mâinile să-i alunece pe spate înainte de a și le retrage.Ea

le-a simțit puternice.El i-a simțit mușchiul,latura tare a spatelui,gândindu-se că nu i-ar trebui mult să o pregătească,Nu pot să fiu mai aproape de atât.

Rory s-a întors spre el.Atingerea lui în treacăt așa cum a făcut mai înainte,i-a amintit de Rork.Și,totuși,mai era și altceva.Părea de neconceput ca ceva,cum este o atingere atât de ușoară,să-i trezească vreun răspuns.Dar așa s-a întâmplat! Ești pur și simplu epuizată,Rory,și-a spus în gând.De-abia dacă dormise în ultimele doua zile de când aflase de moartea lui Rork.Și-a adunat gândurile și a pus mâna pe clanță,pregătindu-se să plece.

-Ai să te muți,firește.Era sigură că el o să accepte.

-Nu,a spus el,pur și simplu.Rory a simțit cum indignarea i-a locul durerii.Avea nevoie de ceva ca să se descarce.Ar fi fost bine dacă ar fi plâns,dar nu voia s-o facă în fața străinului.Durerea era pentru momente intime,pe colțuri întunecoase,departe de ochi iscoditori.

-Nu?

Tonul ei suna certăreț.Pentru moment,asta l-a făcut să se înveselească.Fata semăna mult cu Rork.Ar fi fost dezamăgit dacă ar fi fost o fetișcană plângăreață, smiorcăită.

-Nu,peu moment,preciza el.

-Dar eu stau aici,protestă ea.

-Exact asta este ideea.Sprâncenele ei,delicat arcuite deasupra ochilor de un albastru-deschis,s-au încruntat.

-Care este ideea? întrebă ea.Credea oare omul ăsta că o să-i meargă ca până acum? își închipuia oare că,indiferent ce poveste i-a turnat unchiului ei,o să țină și la ea? Rork a fost întotdeauna mult prea bun,se gândi ea.

Cuvântul a făcut-o să se oprească.*A fost.*O să-i fie greu să se gândească la el numai la trecut.Atâția ani îi umpluse atât de mult prezentul!Rory își reveni.Avea de rezolvat o problemă înainte de a ceda emoțiilor.Zak aproape că putea să vadă lupta care se dădea în mintea ei.A avut o încruntătură plină de preocupare încă de când l-a provocat.A așteptat un moment,înainte să-i răspundă: Rork dorea să rămân aici.

-Câtă vreme? Era convinsă că o să răspundă că pentru totdeauna.Răspunsul lui Zak a surprins-o.

-Până când se termină competiția. Până când te plasezi între primii douăzeci-sau nu reușești.Ultimele cuvinte au fost spuse pe o voce joasă.Dacă nu s-ar fi hotărât deja să o facă pentru Rork,ar fi fost tentată să primească sfidarea acum.

-Nu am de gând să dau greș,a răspuns ea automat.

-Mândria neîntemeiată nu o să facă asta în locul tău.

A văzut cum pe fața ei se adună nori mânioși de furtună. Rork voia să rămân aici și să lucrez în fiecare zi cu tine. Iar eu îi datorez foarte mult.

-Nu mă îndoiesc, zise ea, rigidă.

-Așa încât am de gând să rămân aici până după competiție. Ar fi vrut să spună că nu o interesează ce avea el de gând. Asta era casa ei și el nu va rămâne aici. Dar era-a fost-casa lui Rork și acestea erau dorințele lui. Totul era scris în testament. Rork dorea ca el să se pregătească și stabilise condițiile precise. O cunoștea foarte bine! Avea nevoie să fie permanent împinsă de la spate. Sau cel puțin așa obișnuia în trecut. De data asta totul era diferit. Acesta era ultimul el omagiu adus lui Rork. Nu avea nevoie de o maimuță musculoasă care să-i urmărească fiecare mișcare! Nu, era cam nedreaptă. Nu era numai mușchi. Din ce a putut să vadă, mușchii nu erau decât complementari. Fizicul lui nu era rezultatul unor exerciții exagerate. Trupul lui nu era genul de la oare te-ai fi așteptat ca, la cea mai ușoară sugestie, posesorul lui să se ridice imediat în picioare și să-și joace mușchii. Totuși, era deosebit de bine făcut. Era genul după care se întorceau întotdeauna capetele.

-Rory! Winthrop și-a vârât capul pe ușă, plimbându-și privirea de la unul la altul. Le cântărea expresiile ca să vadă dacă ceva fatal izbucnise în absența lui. Rory a făcut eforturi ca să-și îndepărteze atenția de la Zak.

-Da?

-Este timpul.

Cuvintele fuseseră spuse cu o voce joasă, rigidă. Ele au aruncat un vâl asupra a tot ce discutaseră, înlăturând totul. Din nou a fost cuprinsă de durere în tunicul s-a reinstalat. Rory și-a dat seama, cu tristețe, că schimbul avut cu Zak fusese aproape binevenit. O făcuse să se simtă mânioasă, dar vie, plină de viață. Prin contrast, aproape instantaneu s-a simțit secătuită.

-Vin imediat, Winnie. A trecut pe lângă Zak. Discuția lor era încheiată pentru moment. Nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la ceea ce o aștepta.

Rory s-a simțit sfâșiată dorind ca totul să se termine și, în același timp, să nu se termine. Nu voia să-l vadă pe Rork îngropat. *S-a dus deja, Rory*, își spuse ea.

A simțit că Zak era încă cu ea. Vag, când s-a întors să se urce în limuzina neagră, și-a dat seama că el îmbrăcase din nou haina. Strălucirea luminoasă îi dispăruse din privire, în ochi i se putea citi durerea.

*Și tu l-ai iubit, nu-i așa?* își zise ea, simțind, pentru un moment, un fel de înrudire cu bărbatul cu care împărțea interiorul dezolant din primul automobil ce urma cortegiul. Erau foarte puțini oamenii care să nu-l fi îndrăgit pe Rork. A fost omul cel mai bun, cel mai amabil din câți cunoscuse ea. Drumul până la biserică a părut

ireal. Era ca și cum ea stătea undeva, deoparte, privind cum altcineva cobora din mașină și urca treptele lungi spre biserica cu ornamentații albe și cenușii.

-Pe aici. Zak era cel care o călăuzea. Vocea lui, spre deosebire de cea pe care o auzise în birou, era acum amabilă, blândă, ca și cum ar fi vorbit cu un copil care suferă. Și, câteva secunde, a avut impresia că parcă are din nou șase ani și este atât de groaznic și de deprimant de singură. Curând s-a terminat totul și a simțit brațul lui Zak la cotul ei, îndemnând-o ușor să meargă spre ieșire.

-Te simți bine? i-a șoptit la ureche.

-Da. Era bun. Ea nu voia bunătate. Ea voia o țintă. Voia ceva sau pe cineva asupra căruia să se dezlănțuie, să-și transforme durerea crescândă în furie, astfel încât să fie nevoită să-i facă față. Dar fața lui nu exprima decât compasiune deplină, iar expresia din ochii lui era încărcată de propria-i durere. O secundă și-a pus mâna pe a lui și a spus:

-Sunt bine. Când au ieșit din biserică, în fața acesteia nu se aflau numai cei care veniseră să-l petreacă pe Rork pe ultimul drum. Minicamerele, toate îndreptate spre ea, erau ca o armată de spectatori care voiau să-i studieze durerea și să o imprime pe filme, pentru buletinul de știri de la ora șase. Gărzile de corp erau încă în biserică și nu au fost atât de inspirate încât să formeze un cordon în jurul lui Rory, când ea a ieșit. O baterie de microfoane s-a îndreptat în direcția ei, toți reporterii dorind să-i înregistreze cuvintele.

-Doamnă O'Banyon, priviți aici!

-Aici!

-Cum vă simțiți acum, când el nu mai este?

Este adevărat că o să vindeți *O'Banyon Enterprises*?

Spuneți-ne câteva cuvinte, doamnă O'Banyon!

-La o parte din calea ei! Vocea care a răsunat atât de clar era a lui Zak. Era aproape periculoasă, plină de mânie.

-La o parte din calea ei, a ordonat el din nou, împingând în lături un ziarist zelos. Rory s-a simțit ca și cum Zak o învăluia, o proteja de asaltul oamenilor. Winthrop și Kiley, menajerul lui Rork, erau pe urmele lui, străduindu-se să nu rămână în urmă. Zak i-a împins în limuzină, apoi s-a urcat și el și a închis portiera.

Geamurile închise la culoare, făceau ca întreaga scenă să pară suprealistă. Rory s-a lăsat să cadă pe pernă.

-Este totul în regulă? a întrebat îngrijorat Zak.

-Mulțumesc, spuse ea, dând din cap că da. Era momentul să facă pace. A privit pe geam și a văzut un ziarist îndreptându-se spre mașina lor, cu intenția de a-i urma la cimitir.

-Transformă totul într-un spectacol,zise ea cu o voce plină de amărăciune.

-Dar a fost un cap de afiș.Și tu ești.Ea dădu din cap.Era obișnuită cu asta.

Obișnuită cu publicitatea.Niciodată nu a simțit altceva decât agasare.

Acum,însă,era ceva mai mult,ceva oribil.Nu aveau nici un drept să se amestece în felul ăsta.Durerea ei era a ei,particulară.Nu dorea să o împartă cu nimeni.

Și,totuși,știa că o împarte,că o împarte,în moduri diferite,cu cei trei bărbați cu care se afla în mașină.Toți cei a căror viață fusese influențată de Rork vor simți lipsa lui.Ar fi fost imposibil să nu se întâmple așa.

*Unde să mă duc acum,unchiule Rork?* se gândi ea.Își promisese să nu plângă,dar simțea deja cum îi alunecau lacrimile pe obraji.A încercat din răspuțeri să-și înăbușe un suspin,în momentul în care a fost cuprinsă din nou de un puternic sentiment de deprimare.Zak a privit-o și a văzut lacrimile care-i alunecau tăcute pe obraji.Cu o mișcare,care a părut absolut naturală,i-a înconjurat umerii cu brațul,apărând-o de un aparat de fotografiat care era îndreptat spre ea și de tot restul lumii.Rory îi era recunoscătoare.Fără Zak,ar fi trebuit să-i înfrunte pe fotografi,pe oamenii din propria ei meserie,se gândi,cu un zâmbet trist.În momentul respectiv,îi era recunoscătoare lui Zak,în pofida sentimentelor negative la adresa lui.Va fi timp suficient pentru asta mai târziu.

-Nu i-a plăcut niciodată să se facă zgomot când era vorba despre el,a spus ea încet.

-Nu,dar îi plăcea să se ocupe de viața oamenilor.Îl privi pe Zak,surprinsă de observația lui.

-L-ai cunoscut foarte bine,nu-i așa?

-Nu atât de bine pe cât mi-ar fi plăcut.*Iar acum nici unul dintre noi nu mai are șansa să o facă*,se gândi ea.A privit pe geam în timp ce mașina s-a apropiat de cimitir,recunoscătoare pentru tăcerea care a urmat.

Când s-au întors acasă,Rory s-a dus direct în vechea ei cameră.Bagajul ei se afla într-un colț,exact acolo unde-l lăsase când sosise.A aruncat una dintre valize pe pat.Voia ceva mai confortabil de îmbrăcat.A deschis valiza și s-a uitat la conținutul ei,simțindu-se încă dezorientată.A lăsat capacul valizei să cadă și s-a așezat lângă ea,simțindu-se,dintr-o dată,teribil de epuizată.S-a cuibărit în pat,ducând la gură un colț al cuverturii albe,și a început să plângă.Suspinele îi zguduiau tot trupul.În cele din urmă,a adormit.

Când a deschis ochii din nou,soarele nu mai strălucea de mult printre jaluzelele albe de la fereastra dormitorului ei.Mă simt îngrozitor,își zise ea,trecându-și mâna prin părul blond.Simțea cum totul pulsează în ea cu o durere copleșitoare.

A suspinat de două ori prelung. Se terminase. Trecuse și prin asta. Gândurile i s-au întrerupt. Cineva bătea la ușă. Și-a dat seama că, de fapt, ciocăniturile ușoare din ușă au trezit-o. Probabil că era Kiley, care venise să vadă cum se simțea, își zise ea, dându-și picioarele jos din pat. Și-a pus palmele pe obraji pe care-i simțea îmbujorați și și-a dat peste cap părul care-i căzuse în ochi.

-Intră, zise ea. Vocea parcă-i scârțâia. Când a deschis ușa, a fost surprinsă să-l vadă pe Zak, care avea în mâini o tavă. O secundă, l-a privit cu ochii mari, apoi a făcut un pas înapoi și l-a lăsat să intre în cameră.

-Ce este asta? întrebă ea uitându-se la tavă.

-M-am gândit că poate vrei să mănânci ceva. A așezat tava pe biroul alb, cu încrustații. Totul în cameră era alb cu margini albastre. Fusesse sanctuarul ei, singura fortăreață feminină într-o casă în care totul era bărbătesc. Ea alesese mobila când avea șapte ani; totul era alb și erau multe volănașe, așa cum îi plăcea ei atunci. Întotdeauna i-au plăcut, ele atingând ceva sensibil în lăuntru ei, lucru pe care nu l-ar recunoaște cu ușurință acum. Îți trebuie forță ca să-ți croiești un drum în lume.

-Germenii de porumb? încercă ea să ghicească, privind farfuriile acoperite cu capace de argint. *Doamne, și-a recăpătat buna dispoziție*, se gândi Zak.

-Nu, spuse el râzând. Kiley mi-a spus că-ți place asta. Și a ridicat primul capac. Erau homari cantonezi. Rory a rămas cu gura căscată.

-N-am știut că Kiley poate să gătească mâncare chinezească, murmură ea.

-Nu poate. Am cumpărat-o din oraș.

A întors capul și s-a uitat la Zak. Era prea amabil cu ea. Îi plăcea mai mult când o întărâta. Cel puțin atunci știa cum stă. Bunătatea o impresiona și o făcea să se piardă și ea nu voia să se piardă când era el în preajmă. Nu avea încredere în mobilurile lui și trebuia să știe mai multe despre el, înainte să poată face acest lucru. Trebuia să vorbească cu Winthrop în cursul dimineții.

-Poți să spui mulțumesc când vrei, zise el moale, ridicând al doilea capac.

-Mulțumesc, zise ea șovăind și privind la cea de-a doua farfurie, mai mică, pe care o descoperise. Fondante cu ciocolată? întrebă ea derutată. Asta este pentru pregătire?

-Bomboane cu ciocolată, recunoscu el. De fapt, numele de pe cutie era *Fudge Royal*, ceea ce pare să fie cam același lucru. N-aș ști să-ți spun. Eu n-am mâncat niciodată așa ceva.

-Otravă, nu-i așa? Nu era o glumă. Rork așa le spunea întotdeauna. Zak a râs. Râde frumos, un râs profund, se gândi ea. Ca și persoana lui, râsul învăluia totul.

Dintr-o dată, Rory și-a dat seama că-i este foarte foame.

Nu mâncase aproape nimic în ultimele două zile,consumând numai din energia acumulată,dorind ca totul să se termine.Acum stomacul ei își cerea drepturile.A tras un scaun,s-a așezat și a început cu înghețata.

-Nu trebuia să o mănânci ceva mai la urmă? întrebă el.

-Se topește dacă nu o mănânc imediat.

-Foarte practic,murmură el.Se aștepta ca el să plece; în schimb,a început să se plimbe prin cameră uitându-se în jur.

-Drăguță cameră,zise el.

-Mulțumesc.A încetat să mai mănânce.De ce ești atât de amabil cu mine? îl întrebă ea.

-Ai trecut prin atâtea,zise el,neangajant.De ce mă întrebi,oamenii nu sunt,în general amabili,cu tine? Ea a așteptat până s-a mai înmuiat puțin înghețata.

-Nu ca...Voise să spună nu ca el,dar a renunțat.Da,răspunse ea,în cele din urmă,dar,în general,nu-mi dau înghețată.Nu dacă sunt asociați ai unchiului meu.

A pus lingurița jos.Mă gândeam că tu trebuie să mă pregătești.

-Păi asta fac.

-Așa? A început să râdă.Era bine că putea să râdă din nou.El s-a sprijinit,un moment,de birou.Nu și-a putut imagina ce se ascunde sub zâmbetul lui,până când nu a vorbit:

-Consideră că aceasta este ultima ta masă.O urmări cu privirea ca să-i vadă reacția.

-Așa cum i se dă unui condamnat? întrebă ea sec.

-Nu,ca unei femei care vrea să fie în formă.

-Dar totul este O.K.În legătură cu felul în care sunt făcută.Pur și simplu,reflexul a determinat-o să rostească cuvintele astea.Rork obișnuia să-i spună asemenea lucruri și acesta era întotdeauna răspunsul ei.Un moment,i s-au împăienjenit ochii,apoi totul a devenit clar.A terminat cu plânsul,a terminat cu autocompătimirea.Nu a fost crescută așa și nu o să continue așa.Zak zâmbea, urmărindu-i fiecare curbă a corpului.

-Da,așa este,totul este O.K.Dar totul poate fi îmbunătățit.Iar ca să fii printre primii douăzeci în această întrecere,trebuie să fii suplă.Nu poți purta nici un fel de „bagaj” suplimentar.Sfidătoare,a mai luat o linguriță de înghețată.

-Vorbești exact ca unchiul Rork.

-Mulțumesc.S-a îndreptat spre ușă,nemaifiind sigur de el dacă mai rămânea multă vreme singur ca ea în acea cameră.Asta am și vrut.

*Ce a vrut să spună?* se întrebă ea bănuitoare.



### CAPITOLUL 3

Rory credea că o să-i fie greu să adoarmă. Minte îi era prea frământată, prea multe gânduri trebuiau limpezite, prea multe amintiri trebuiau date la o parte. Era pregătită să rămână trează toată noaptea. Dar în momentul în care a pus capul pe pernă, a și adormit. Și a dormit peste zece ore. Probabil că ar fi dormit până la prânz dacă nu ar fi ciocănit cineva la ușă. A început să deschidă ochii. Valuri de lumină năvăleau prin jaluzelele pe care uitase să le tragă seara. Rory a închis din nou ochii, dorind ca lumina zilei și indiferent cine bate la ușă să dispară. Nu s-a întâmpat nici una, nici alta. Și-a tras cuvertura peste cap.

-Pleacă, mormăi ea, încercând în van să adoarmă din nou.

-Rory. Era el. A deschis imediat ochii și somnul a zburat.

-Este timpul să te scoli. Vocea lui Zak era răbdătoare, ca și cum ar fi vorbit unui copil. Asta o irită. A scos capul de sub cuvertură și s-a uitat la ceasul de pe noptieră. Era ora șase dimineața. Ce devreme era!

-Numai dacă ești un masochist! Și s-a vârât din nou sub pături.

Zak a zâmbit, dând din cap. Ea nu are de gând să facă în așa fel încât lucrurile să fie mai ușoare, nu-i așa? Rork l-a avertizat în legătură cu încăpățânarea ei.

-Eu m-am sculat de câteva ore bune. Unchiul ei avusese ca prieten un nebun, se gândi ea. De ce s-ar scula cineva la ora asta sau mai devreme, dacă nu este nevoie?

-Asta te privește, mormăi ea, strângând din ochi. Dacă o să se străduiască foarte tare, poate că o să adoarmă din nou. Parcă a auzit ușa deschizându-se.

-Nu, pe tine te privește. Cuvertura a fost trasă exact atât cât să-i dezvăluie fața.

Rory a clipit des din ochi. S-a ridicat și l-a privit. Aseară ar fi trebuit să încheie ușa, se gândi ea. Dar nu era obișnuită să facă așa ceva aici. Niciodată nu a fost nevoie. Zak era îmbrăcat foarte simplu, într-un tricou bleu-deschis, fără mâneci, și un șort albastru-închis. Nu se vedea nici un fel de etichetă ca să-ți dai seama de cine sunt făcute. Singurul lucru care se vedea era o carnație tare și mușchii bine conturați, își purta corpul bine, cu grație și fără nici o urmă de aroganță a omului care se iubește pe sine, aroganță văzută de Rory atât de des la cei din preajma unchiului ei. Grație sau nu, depășea orice limită, își zise ea.

-Ce crezi că vrei să faci? întrebă ea.

-Să te scol, răspunse Zak, zâmbind ușor. Părul ei era în totală dezordine, ciufulit în jurul capului, ca un halou blond. Presupuse că nu este un înger când își iese din fire. Și se părea că este pe cale să descopere asta, își zise el. Ochii îi fulgerau. Își luă inima în dinți.

-Am să mă scol când o să vreau și când am să fiu gata.Rory și-a pus din nou capul pe pernă și a încrucișat brațele pe piept, sfidătoare. Sperase că o să plece.

Dar a constatat că Zak Taylor nu era genul de om care să facă întotdeauna ceea ce te-ai aștepta. S-a îndreptat spre scaunul capitonat în alb, a luat păpușa mare și veche și s-a așezat, continuând să țină păpușa. *Arată ridicol*, se gândi ea. *De asemenea, întotdeauna pare calm.*

-Cât ai de gând să stai acolo? l-a întrebat, știind răspunsul înainte să-l primească. Zak își trecea degetele prin părul sârmos al păpușii, care de mult își pierduse culoarea, un roșu-strălucitor.

-Până când ai să te scoli. *Și o s-o facă, naiba să-l ia*, se gândi ea.

-Las-o pe Drusilla jos, te rog.

-Pe cine?

-Drusilla, spuse ea, arătând spre păpușă. Unchiul Rork mi-a dat-o când eram la spital.

-Când ți-ai pierdut părinții, spuse Zak făcând ca totul să sune ca și când el a făcut întotdeauna parte din viața ei, la fel ca Rork. Nu a răspuns, fiind surprinsă de cuvintele lui. L-a privit cum se ridică și pune păpușa înapoi pe scaun. A aranjat-o cu mult mai multă grijă decât ar fi crezut că este capabil un om ca el.

*Un om ca el*, repetă ea în gând. Nu știa cu adevărat ce fel de om era. Făcea numai presupuneri, pe baza experienței ei cu tipurile de oameni care-și cultivau trupul, din lumea unchiului ei.

-Știi asta? întrebă ea. Era surprinsă de faptul că unchiul ei a avut atâta încredere în omul ăsta, făcându-i confidențe. În pofida faptului că era un om cunoscut, unchiul ei era o persoană foarte discretă.

-Da, i-a răspuns Zak, simplu, fără să dea detalii. Nu i-a spus că știa tot ce era de știut despre ea, că știa că a reușit să meargă pe bicicletă numai la șapte ani, după eforturi considerabile, dând dovadă de o mare încăpățănare, de care lui Rork îi plăcea să râdă. Nu i-a spus că știa că are un semn din naștere pe omoplatul umărului drept, aproape de coloană, sau că știa ce măsură poartă la îmbrăcăminte. Ar fi râs de el dacă ar fi știut că, atunci când Rork i-a arătat prima dată fotografia ei, pe care o purta în buzunarul de la piept, a încercat cea mai curioasă senzație în capul pieptului. Încet, de-a lungul unui an, Zak a reușit, cu subtilitate, să afle tot ceea ce era de știut despre Rory. Simțea că acum îi știe stările ei interioare, de spirit, la fel de bine ca și Rork. S-a felicitat că a fost discret, dar bătrânul vulpoi trebuie că a bănuț ceva, își spuse el. Pentru ce altceva l-ar fi însărcinat atunci cu pregătirea ei? Numai că Zak nu se așteptase ca Rory să arate atât de altfel decât în fotografie. Îngerul blond, delicat, cu ochii albaștri, strălucitori, s-a transformat

într-o scorpie încăpățânată. *N-are importantă*, se gândi el. *Asta o face să fie cu atât mai interesantă*. A simțit cum îi crește dorința pentru ea. *Totuși, ai de făcut mai întâi o treabă*, și-a spus el.

Rory își cântărea posibilitățile. Știa că nu are cum să mai adoarmă cu el stând acolo. Simțea, de asemenea, că maimuța uriașă își va pune în aplicare amenințarea și va rămâne în cameră până când o să se scoale. Și, culmea, nu-i mai era somn. Poate că ar fi mai bine să se scoale și să-i țină piept, își spuse ea.

-Foarte bine, cedă ea. O să mă scol, deși nu am nici o idee de ce trebuie să începem atât de devreme.

-Asta îți pune sângele în mișcare. Se aștepta la o remarcă de genul ăsta din partea lui.

-Dacă sângele meu ar avea minte, și-ar fi făcut bagajele și ar fi luat-o din loc până acum. S-a îndreptat spre patul ei, prinzându-se cu mâinile de tăblie. Ochii lui albaștri o priveau, evaluând-o.

-Renunți înainte chiar să fi început? Omul plin de compasiune, care fusese ieri, dispăruse, se gândi Rory. În locul lui era altul, care o înfuria, care o făcea să-și dorească să-i șteargă de pe față zâmbetul atotștiutor.

-Nici nu mă gândesc.

*Bine*, își zise el. A tras de pătură atât cât să o facă să se simtă stânjenită. Rory a apucat repede pătura și și-a ridicat-o până la bărbie.

-Mișcă-te.

-Nu cu tine aici, răspunse ea, înțepată. Sunt obișnuită să mă dau jos din pat singură.

*Bine*, își zise el din nou, retrăgându-se îndatoritor.

*La naiba, de ce a trebuit să spună asta?* se gândi ea. O să creadă că nu are pe nimeni și, în scurta vreme, o să-și ofere, fără îndoială, serviciile. El nu avea cum să înțeleagă că asta era opțiunea ei.

*Bărbați binevoitori și zeloși*, se gândi Rory disprețuitor, în timp ce-și cobora picioarele lungi din pat, *au găsit în permanență o modalitate de a fi în preajma ei*. Dar, de obicei, asemenea oameni erau atrași de legenda O'Banyon, sau, mai exact, de averea O'Banyon. Odată, când avea nouăsprezece ani, a avut o întâlnire cu un bărbat care a crut-o în căsătorie, înainte să sosească cocktail-ul de fructe de mare, murmurând ceva despre aoarta care i-a hărăzit unul altuia. Soarta și calculele lui. În bagajele ei nu se găsea nimic de îmbrăcat, care să se potrivească cu indiferent ce avea Zak în minte, își zise ea, lăsând să cadă capacul geamantanului. Poate că mai există ceva prin dulap care i-ar putea fi de folos, speră ea. Când s-a mutat de aici, a mai lăsat câteva lucruri ca să-i facă pe plac lui

Rork.În felul ăsta,a spus el,are impresia că o să mai treacă pe sici din când în când.Nu a avut sentimentul că a plecat pentru totdeauna.

*Ce om adorabil*,se gândi ea năpădind-o din nou un val de tristețe.Dar s-a recules,gândindu-se că el nu ar fi vrut să o vadă tristă.*Nu,el ar fi vrut să-și cultive trupul și să renunțe la înghețată*,își zise,gândindu-se la Zak.

Când a deschis dulapul,a văzut că hainele pe care le lăsase acolo erau strânse și puse într-o parte.În mijloc,pe un umerăș,erau agățate ostentativ un șort roz și un tricou asortat,foarte asemănătoare cu ale lui Zak.

-Foarte sigur în mă privește,nu-i așa? murmură ea,gândindu-se la Rork.A luat lucrurile cu ea în baie.I-au trebuit exact cincisprezece minute ca să fie gata.Nu a îndrăznit să riște sa stea mai mult.Dacă Zak a putut să intre așa cum intrase,în dormitorul ei,n-ar surprinde-o să dea năvală peste ea și în baie.În momentul ăla,a simțit că nu o să-i ierte nimic lui Zak.A făcut-o să se simtă foarte prost,se gândi ea,uitându-se pentru ultima oară în oglindă,ca să vadă cum arată.Nu-și dădea seama exact de ce are acest sentiment în ceea ce-l privește,dar îl avea.Cu cât toate astea se vor termina mai repede,iar el va ieși din viața ei,cu atât mai bine.

Se grăbi să deschidă ușa spre camera ei și duse mâna la gură când se lovi nas în nas cu el,sânii ștergându-i pieptul tare.Zâmbetul de pe fața lui Zaks s-a adâncit.Rory a făcut un pas înapoi.

-De ce trebuie să bântui așa? întrebă ea,încercând să-și revină.

-Doresc pur și simplu să începem odată.

-Ai dreptate,murmură ea,sarcastic.Și eu.El râse moale,ca pentru sine.Era tot atât de dornică să înceapă cum este o pisică să înoate,dar el trecu peste asta.

-Nu ai o slujbă la care să mergi sau ceva de genul ăsta? întrebă ea.Nu spusese oare Winthrop că fusese principalul asistent al unchiului ei? Consilierii principali nu trebuie să meargă la lucru?

-Mi-am luat un concediu,dar dacă apare ceva important pot fi găsit.

-Sunt sigură că asta este spre binele celorlalți,care vor profita ca să se odihnească puțin,comentă ea,sarcastic,supărată încă de faptul că a fost nevoită să se scoale la o oră atât de nemiloasă.

-Gimnastica,începu el în timp ce coborau scările,ignorând comentariul pe care-l făcuse,poate deveni o experiență mistică.Te pune în legătură cu corpul tău,te face deosebit de conștient de el.

-Sunt sigură că o face.Având în vedere durerile care ți le provoacă,zise ea caustică,nu ai cum să nu fii conștient de el.S-a oprit în capătul scărilor și a privit în sus,spre ea.În această poziție,fețele lor erau aproape la același nivel.Timp de o secundă aproape că a cedat dorinței de a o săruta,dar s-a abținut.

-Ai de gând să te cerți tot timpul,nu-i așa?

-Să fii sigur de asta.Rory a remarcat că zâmbetul lui s-a lărgit,cuprinzându-i aproape ochii.Niciodată nu a crezut că ochii cenușii pot fi atât de atrăgători.

Cenușii ca o ceață întunecată.Avea de gând să descopere mai multe despre el.Ce l-a atras pe unchiul ei spre el? Ce-l deosebea atât de mult de toți ceilalți oameni cu care lucrase Rork? *Am să termin cu asta,dar nu înseamnă că trebuie să-mi și placă*,își zise.

-Ai dreptate,spuse el cu ușurință,îndreptându-se spre bucătărie.

-Oare femeia condamnată nu primește ultima masă? îl întrebă ea,oprindu-se la intrare.

-Femeia condamnată ar trebui să știe că nu poate să ceară de mâncare,înainte de antrenament,decât dacă-și revizuieste atitudinea față de meniu.

S-a încruntat.La cinci minute după ce s-a trezit,stomacul ei a început să lanseze semnale dureroase.Se simțea hămesită,mai flămândă decât oricând în ultima vreme.*Probabil funcționa instinctul de autoconservare*,se gândi ea.

-Te-ar deranja dacă ți-aș cere un suc de portocale?

Zak a încetinit pasul și a intrat în bucătărie înaintea ei.Se mișca ca și cum cunoștea locul mai bine ca ea,se gândi intrigată Rory.S-a oprit în fața uriașului frigider și l-a deschis.În interior aștepta o cană cu suc proaspăt de portocale.

Anticipase și asta? se întrebă ea,urmărindu-l cum îi turna suc în pahar.

-Altceva? zise el dându-i paharul.

-Da,ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai mai afișa surâsul ăla încrezut pe față.

-Nu mi-am dat seama că surâdeam.Și-a recompus trăsăturile într-o expresie într-adevăr sobră,spre bucuria ei.Mă port ca un copil răsfățat,își spuse în gând.

Dar nu putea face altfel.Ceva în maniera atotcunoscătoare a lui Zak o determina să se poarte așa.Sau poate că din partea ei nu era decât autoapărare! Reacția pe care o avea o deruta.A sorbit încet sucul-de fructe,trăgând de timp.

El știa exact ce face Rory.După un minut,i-a prins cotul în palmă.Atingerea lui i-a provocat o senzație puternică.A început să o conducă spre sala de gimnastică.

-Dacă ai de gând să bei sucul ăsta o zi întreagă,poți foarte bine să-l termini în sala de gimnastică.

-Te-ai gândit vreodată să-ți cumperi o țară mititică și să devii dictator?

Doamne,n-are nici un sens ce spune! O să creadă că i s-a dat pe mână o idioată perfectă și nu o absolventă strălucită,își spuse ea.

-În momentul ăsta,nu mă gândesc decât la exercițiile tale.Să începem.

Inevitabilul nu mai putea fi amânat.Rory și-a pus paharul pe podea,într-un colț al sălii de gimnastică,și l-a urmat spre o bancă înclinată,de care erau atașate

greutăți. Toți cei patru pereți erau acoperiți cu oglinzi, ceea ce făcea ca sala să pară mult mai mare. *Era o altă lume. Lumea unchiului ei. Iar acum și a ei*, se gândi ea.

-Culcă-te, îi ordonă Zak.

-Ce? Pe fața lui a apărut din nou zâmbetul ăla strâmb, se gândi ea, acuzatoare. S-a făcut că nu-l vede.

-Vino aici, îi spuse, arătându-i banca. Așează-te aici să vedem de câte ori poți ridica greutatea, ca să pot face un plan de lucru pentru tine. Competiția include și înotul și trebuie să-ți dezvolti forța brațelor. Rory s-a întins sub greutate și a apucat bara cu mâinile.

-Nu, nu așa. El i-a depărtat ceva mai mult mâinile. Vreau să aduci greutatea aici și a pus mâna pe sternul ei înaintea să o ridici. Încet.

A încercat să se concentreze asupra cuvintelor lui și nu asupra faptului că i-a atins zona dintre sâni. De ce pulsau în felul ăsta? De ce a reacționat instantaneu? Nu era decât un trup bine construit, unul dintre trupurile bine construite din staulul unchiului ei. De-a lungul anilor, unchiul ei lucrase cu mii de bărbați.

Firește, nu văzuse nici o zecime dintre ei, dar văzuse destui ca, atunci când avea o întâlnire, să fie atrasă de bărbați subțiri, cu oase mici.

-Ești atentă?

-Firește că sunt, răspunse ea aspru.

-Atunci, începe. Reprimându-și o înjurătură, Rory a făcut așa cum i-a spus. Și încă o dată. Și încă o dată!

-O.K., spuse Zak ștergându-și mâinile cu un prosop. Rory a luat asta drept permisiunea de a se ridica și a se propti de cel mai apropiat aparat care o putea susține. Dacă nu s-ar fi simțit atât de epuizată, nu i-ar fi dat satisfacția de a se îndoi ca o păpușă de cârpe. Dar era obosită și iritată și nu-i păsa.

-Acum o să facem jogging.

-O să facem ce? Vocea ei fu atât de ridicată, încât ultimul cuvânt aproape că nu s-a auzit.

-Jogging, repetă el. Punem un picior înaintea celuilalt, ca și cum am merge, numai că o facem ceva mai repede.

*Ticălosul, nu a obosit*, își zise ea. Dar cum să obosești arătând câteva mișcări de bază și comandând timp de două ore unei femei?

-Să faci tu jogging! Eu stau aici, zise ea încăpățânată, refuzând să se miște.

Spre surprinderea ei, a apucat-o de o mână și a ridicat-o în picioare dintr-o singură mișcare rapidă. Timp de o secundă, trupurile lor au fost atât de apropiate, încât parcă se atingeau. Când s-a uitat în jos spre ea, avea în ochi o privire pe care

nu și-o putuse imagina. Era atât de aproape, încât l-ar fi putut săruta dacă ar fi dorit. Sau să-i tragă una, ceea ce era mai înclinată să facă. Cel puțin așa era cu o secundă în urmă. Acum rămăsese nemișcată, aproape rigidă, ținută de privirea atranie din ochii lui. Zak a luat prosopul care-l ținea după gât și i-a șters sudoarea de pe frunte, de pe față, apoi, cu delicatețe, de pe gât. Prosopul îi atinge gâtul aproape cu senzualitate. Rory simțea că el nu are de gând să se oprească acolo. A cuprins-o o panică ciudată și a întins mâna după prosop, l-a prins și mâna. Nici unul dintre ei nu a făcut nici o mișcare să se retragă, privind unul la altul. Lucrul ăsta a făcut-o să se simtă vulnerabilă. A înfuriat-o și a făcut-o să fie cu atât mai hotărâtă să lucreze intens.

-Ai să faci jogging, îi spuse el, în cele din urmă, ridicându-se. Ea a oftat, resemnându-se.

-Am să fac jogging.

Picioarele au început să o doară când nu parcurseseră decât ceva mai puțin de o milă. După două mile, o durea totul. Zak stabilise un ritm bun, știind că Rork făcuse de multe ori jogging împreună cu ea, când stătea aici. Dar când distanța s-a apropiat de patru mile, ea a început să rămână în urmă, fie din cauza oboseții, fie din încăpățănare. Zak s-a oprit, așteptând-o răbdător să-l ajungă din urmă.

Rory a refuzat. Dădea din cap, însăși această mișcare fiind un efort pentru ea.

Nu-și închipuise că-și pierduse atât de mult condiția fizică. Trecuse o vreme bunicică de când nu mai jucase o partidă de tenis sau un meci de volei. La naiba, nu-i plăcea să-i arate cât de epuizată este, dar nu-i mai rămăsese nici un pic de energie în organism.

-Nu...mai...fac nici un pas, spuse ea sacadat. Zak s-a întors lângă ea, arătând extraordinar de odihnit. Îl ura.

-Ne luăm la întrecere, care ajunge primul înapoi acasă? o întrebă el.

A exclus propunerea cu o mișcare moale din mână.

-Să vină casa la mine, zise ea. Zak a început să o ridice în brațe. Oh, nu, să nu faci asta! Să nu te apropii atât de mult de mine! se gândi. Și-a adunat ultimele picături de energie și i-a spus răstit:

-Pot să merg. *Mai degrabă m-aș așeza aici jos și aș muri, dar pot să merg*, își zise ea. S-a smuls din brațele lui, clătinându-se.

*Am știut întotdeauna că urăsc exercițiile*, se gândi ea mergând încet spre casă, cu picioare de cauciuc. Pista nu i se păruse atât de departe când începuse. Acum i se părea ca și cum era în alt stat.

-Cum a mers? întrebă Kiley când au ajuns, în sfârșit, în bucătărie.

Rory s-a lăsat să cadă pe scaunul cel mai apropiat.

-A mers,a mers,a spus ea,aproape fără suflare.Se întrebă când oare n-o să mai simtă ca și cum plămâni i-ar exploda.Când a putut să privească clar,a refuzat să se uite în direcția lui Zak.În schimb,se uita la paharul de pe masă.Era înalt și rece și părea să conțină o băutură din malț.Fără să se gândească,l-a apucat și l-a dus la gură.O sorbitură lungă i-a spus că a făcut o greșeală groaznică,prostescă.

-Oh,Dumnezeule,ce este asta? Și a pus paharul înapoi pe masă.

-Este o băutură de proteine,i-a spus Zak.

-Are un gust de carton mucegăit,bombăni ea.

-I-am spus lui Kiley să o pregătească cu puțină ciocolată,ca să o facă mai apetisantă pentru tine.

-Mai apetisantă? zise ea,nevenindu-i să-și creadă urechilor.Ție-ți place asta?

-După părerea mea,are un gust bun.A împins din nou paharul spre ea.Ea l-a împins înapoi.

-Atunci,bea-o tu,zise ea dulce,întorcându-se spre Kiley.Nu ai la îndemână niște șuncă și ouă? l-a întrebat ea.În condiții normale nu i-ar fi cerut să-i pregătească micul dejun,dar se îndoia că ar fi capabilă să stea în picioare și să-l pregătească ea.

-Nu are nimic,răspunse Zak,înainte ca Kiley să deschidă gura.I-a pus amândouă mâinile în jurul paharului înalt.Șunca și ouăle au prea multă grăsime.

-Cuvântul este „savoare”,îl corectă ea,încercând să nu pară ca și cum și-ar vinde sufletul pentru ceva care să aibă gust.

-Kiley o să-ți dea puțină pâine de grâu prăjită,după ce bei asta.Zak s-a ridicat.Ai două ore înainte să începem din nou.

Rory și-a îndreptat ochii rugători spre Kiley,imediat ce Zak a ieșit.Dar omul care glumea cu ea,când era copil,a ridicat neputincios din umeri ascunzând foarte bine faptul că era amuzat.

-Astea sunt ordinele,Rory.Rory și-a înghițit replica și a dus odioasa băutură la gură,repătându-și,de nenumărate ori,că este o băutură din malț.Dar niciodată nu reușise când era vorba de autosugestie.

#### CAPITOLUL 4

Rory își simțea cele cincizeci și patru de kilograme ca și cum atârnav de trei ori pe atât.Simțea că parcă toate mădulele erau niște trunchiuri pe care de-abia le putea mișca.Spatele tricoului era îmbibat de transpirație,iar bentița roz era complet udă,sudoarea curgându-i acum prin sprâncene și de-a lungul obrazilor.

Zak era o bestie nemiloasă,fără inimă,se gândea ea strângând din dinți și



ridicând „numai o dată” greutatea. Nu atârnav mult, erau la limita de jos. Când a început, era aproape rizibil de ușor. Dar de câte ori a făcut-o? Pierduse numărul și simțea că parcă fusese atârnată de bară cu greutate de sute de kilograme.

-Nouă, îl auzi Rory pe Zak numărând. Greutatea era înapoi pe pieptul ei și încercă din nou. Nouă! își zise ea triumfătoare.

-Zece. Zak aștepta.

Dracu' să-l ia! își închipuia că nu o să poată, nu-i așa? Era un monstru. Nu toată lumea dorea să arate ca Charles Atlas, cu siguranță nu ea. Nu se gândea că, dacă ridică de zece ori halterele, asta nu o va duce niciodată în categoria celui amintit. Nici măcar nu putea să gândească clar.

-Zece! strigă ea puternic, ca și cum ar fi urcat Everestul. Rory stătea pe bancă, cu picioarele de-o parte și de alta, cu spatele drept, rezemat de spătarul bej. Chiar dacă bara s-ar fi transformat brusc într-un anaconda, nici atunci n-ar fi fost în stare să se miște. Zak se străduia să nu zâmbească. Era epuizată. Se vedea asta pe fiecare părticică a trupului ei. Se uită la ceas. Ora unu. Era târziu. Trebuia să plece în curând.

-Încerci să calculezi cât timp îți trebuie ca să mă ucizi? îl întrebă ea de-abia mișcându-și buzele. Avea o senzație de greață. De ce oare fac oamenii asta de bunăvoie? Antrenamentul cu greutatea îi depășea înțelegerea.

-Nu, zise el râzând, mi-ar trebui mult prea mult ca să teucid. Dar cred că ajunge pentru o singură zi. I-a întins un prosop. Rory de-abia avu putere să ridice mâna ca să-l ia. Cu mișcări dureroase, lente, a început să-și ștergă fața.

-Glumești, zise ea, sarcastic. Nu mai ridic, nu mai apăs, nici un fel de tortură? Marchizul de Sade ar fi dezamăgit de tine.

-Dar Rork nu, zise el, cu seriozitate. Rory și-a luat prosopul de pe față. Ar fi dorit ca el să nu amestece numele unchiului ei în asta. Nu-i plăcea când părea ca și cum el a avut relații mai strânse cu unchiul ei decât ea. Știa că nu este rezonabilă, știa, de asemenea, că va avea nevoie de multă vreme ca să-și revină în urma pierderii suferite. Cineva îi spusese, odată, că urmele morții nu dispar cu adevărat niciodată. În adâncul sufletului ei știa că așa era. Zak a luat de pe bancă bara cu greutatea și a pus-o pe podea. Privi peste umăr. Rory continua să stea în aceeași poziție. Zak a înconjurat banca și a venit în fața ei. Arăta atât de proaspăt și plin de vigoare! Nu putea să aibă cel puțin decența să arate ceva mai ofilit? Ea era udă toată de transpirație și știa că trebuie să arate ca naiba, în timp ce el stătea acolo radiind virilitate curată! își dorea să-l urască pentru asta, dar și-a dat seama că nu o poate face. Simțea în interiorul ei ceva mic și fără nume, care o atrăgea spre el contrar oricărei logici!

Zak și-a încrucișat brațele, întreaga lui atitudine arătând că se amuză.

-Ai de gând să zaci acolo toată ziua?

-Poate! Își dorea să poată să sară și să o ia la goană. Dar nu putea să facă asta. Își simțea trupul prea greu ca să se poată ridica cu demnitate și a naibii să fie, dacă o să se rostogolească sau o să șchiopăteze în prezența lui!

-Ești atât de obosită? Părea uimit. Orice gânduri pline de senzualitate ar fi avut Rory, i-au dispărut într-o clipită. Și-a mușcat interiorul obrazului, apoi a decis că nu are nici un motiv să fie politicoasă.

-Ai noroc că ai luat de pe bancă bara cu greutatea, altfel te-ai fi trezit cu ea în cap. A prins-o de braț cu degetele lui lungi, puternice.

-Cred că ai nevoie de altcineva care să o arunce în locul tău. A sculat-o în șezut și apoi în picioare. S-a clătinat nesigură, un moment, capul învărtindu-i-se și sala devenind tot mai mică, înainte de a se stabili. Era conștientă acum că brațele lui o țineau strâns.

-Hei, ce-i cu tine? Ea dădu din cap, incapabilă să vorbească. Ești palidă ca o stafie. Nu mi-am dat seama că ești într-o condiție fizică atât de slabă. A sprijinit-o de el ca să o țină dreaptă. Rory a simțit parfumul ușor al săpunului, amestecat cu mirosul puțin înțepător de transpirație, pătrunzându-i toate simțurile, făcând-o să se simtă ciudat de vulnerabilă. A ridicat ochii de pe pieptul lui, obrazul atingându-i clavicula. L-a simțit tresărind ușor, ca și cum s-ar fi controlat. A strâns-o ceva mai tare, apoi aproape imediat i-a dat drumul.

-Nu sunt într-o condiție fizică proastă, protestă ea cu o voce răgușită. Pot să mă descurc singură. Cuvintele îi veneau aproape în mod inconștient. Era atât de epuizată și tot îi mai rămăsese putere să lupte! O făcuse să fie vigilentă. În mod normal, cu oamenii pe care nu-i cunoștea bine, era rezervată, dar politicoasă. Cu prietenii apropiați se simțea bine și avea un puternic simț al umorului. Niciodată nu era nepoliticoasă, dar Zak o deruta. Reacțiile față de el o amețeau. De-abia dacă-l cunoștea și, deși nu era dintre cele care să cadă în plasa atracției fizice, pentru el simțea o atracție foarte puternică. Fusese înconjurată de specimene aproape perfecte prea multă vreme, ca să cadă victimă „frumuseții trupului”. Dar cu Zak era ceva care o determina să facă tocmai asta. Cu el era ceva ca un magnet. Îi stârnea sentimente diametral opuse. La un capăt al spectrului, îi tăia răsuflarea; la celălalt, îi crea o senzație de neliniște pe șira spinării.

Trebuie să fie din cauza faptului că te face să te gândești la Rork, își spuse ea.

-Știi că există ceva care se cheamă antrenament exagerat? zise ea, defensiv.

Zak și-a retras mâinile aproape fără să vrea. Udă de transpirație sau nu, era minunat doar să o țină în brațe!

-Mai ai drum lung de făcut înainte ca să poți spune că am exagerat cu antrenamentul.Pur și simplu,nu ești obișnuită.O s-o luăm mai încet,îi promise el.Nu putea fi destul de încet încât să o satisfacă,se gândi Rory.El o bătuse pe umăr.De ce nu te duci la piscină?

-Alte exerciții? bombăni ea.

-Recreere,o corectă el,făcându-i cu ochiul.Părea ca și cum genele lui lungi și negre flirtau Irezistibil cu obrazul.

Flirtau irezistibil? De unde i-a venit asta? Rory a încetat să mai gândească, înainte ca gândurile să-i scape de sub control.Antrenamentul,și-a spus ea cu fermitate,a prostit-o.De asta se simțea atât de slabă.De asta s-a simțit atât de atrasă de Zak.Era o explicație foarte simplă,și s-a cramponat de ea.

-Întotdeauna este bine să nu te prăbușești după un antrenament.Trebuie să continui să te miști.Asta o să facă o femeie nouă din tine.Se îndreptă spre ușă.

-Mie îmi place femeia care sunt,răcni după el.Găgăuță,adăugă după ce a închis ușa.Rory și-a smuls bentița îmbibată de sudoare.Părul îi cădea moale și ud.*Poate că ar fi bine să mă duc în piscină*, se gândi ea.Cel mai mult ura faptul că el avea dreptate.Cu cât își dorea mai mult să nu recunoască că el avea dreptate,cu atât o atrăgea mai mult gândul la apa rece,mângâietoare.

Nu credea că mai are vreo urmă de energie pentru a înota,dar apa rece a înviorat-o.Înotul se dovedea a fi o bună terapie pentru trupul ei obosit,pentru a nu mai vorbi de starea sufletului ei.A încercat în zadar să nu se mai gândească la nimic,să simtă,pur și simplu,apa rece în jurul ei.Dar s-a dovedit a fi un exercițiu mai greu decât cele pe care a obligat-o Zak să le facă.

A urmărit o pasăre care a atins suprafața apei și s-a ridicat,brusc,în zbor,când a descoperit că aceasta era înșelătoare și nu oferea nici un suport.Soliditatea apei era o iluzie.

*O iluzie.Și tu ce ești,Zak Taylor?* se întrebă ea.*Ce fel de iluzie ești?* Oare rămăsese să o ajute numai din altruism,pentru că i-o ceruse unchiul ei? Sau era ceva mai mult? Era oare un vânător de avere? Avusese experiență cu oameni de genul ăsta.Orice femeie,cu situația ei,a avut,își zise.Lumea era plină de bărbați care credeau că era tot atât de ușor să faci dragoste cu o femeie bogată,ca și cu una săracă.Astfel de bărbați nu reușiseră niciodată să meargă prea departe cu ea.Se considera o foarte bună cunoscătoare a caracterului omului.

Dar când era vorba de Zak,instinctele ei dădeau greș.Nu avea nici un indiciu în ceea ce privește motivul care l-a determinat să rămână aici.Nu părea să fie tipul care să se sacrifice.Nu,probabil că se gândea că o să iasă ceva și pentru el,dacă o să se ocupe de toate astea.În testament nu se stipula nimic în ce-l privește,așa

cum făcuse unchiul ei cu Kiley și Winthrop. Era, fără îndoială, o modalitate mult mai profitabilă pentru Zak de a-și asigura viitorul, decât să fie consilier principal. Ei bine, o să aibă o surpriză, pentru că ea intenționa să joace în deplină securitate. Mai bine în securitate decât să-i pară rău. Și avea o puternică bănuială că, dacă s-ar încurca cu Zak Taylor, o să-i pară foarte, foarte rău. În momentul de față, avea destule motive care să o dea peste cap, ca să nu mai adauge și o poveste dezamăgitoare de dragoste. Rory și-a dat seama că gândurile ei erau toate polarizate de Zak. Trebuia să pună capăt acestui lucru. A ieșit hotărâtă din apă și a luat prosopul pe care-l lăsase pe marginea piscinei. Aerul puternic de primăvară i-a înviorat trupul. A respirat adânc de câteva ori, apoi și-a pus un halat. Din prosop și-a făcut un turban. S-a grăbit să urce ca să se schimbe.

După un duș rapid; și-a pus o pereche de blugi vechi și un tricou albastru și s-a aruncat pe pat. Trăgând telefonul spre ea, a format absentă numărul lui Klaus Rheinhardt.

-La telefon, Rheinhardt. Vocea era tăioasă. Era modul lui de a descuraja orice convorbire neoficială. Aproape că-l putea vedea încruntându-se la telefon.

Editorul ei ura telefonul, ura întreruperile din timpul muncii. Era o persoană căreia-i plăcea să facă un singur, lucru, neîntrerupt. Ritmul nebunesc de la revistă îl scotea uneori din minți, își zise ea.

-Rory O'Banyon. Pauză.

-Ah, Rory. Asta era tot ce putea fi pentru el compasiune, se gândi ea. Îmi pare rău pentru unchiul tău.

-Mă tem că am nevoie de un concediu, Klaus.

-Înțeleg. Simțul datoriei se suprapuse cu afecțiunea pentru Rory. Cât timp? O săptămână? Două? El și-a dat seama că sunt multe lucruri de rezolvat, având în vedere cine a fost Rork O'Banyon.

-Trei luni.

-Ce? strigă el. Rory parcă vedea cum fața lui albă se înroșește. Era singurul semn de emoție la el și simțise de mai multe ori că ea observase.

-Există o clauză în testament, Klaus. Trebuie să particip la concursul anual sponsorizat de unchiul meu și trebuie să mă plasez printre primii douăzeci.

Văzând că el nu răspunde, Rory a continuat să dea toate detaliile. În definitiv, era șeful ei. Ea știa că, probabil, în perspectivă, slujba ei la revistă va fi sub semnul întrebării. După toate probabilitățile nu va mai avea timp pentru ea. Dar nu era complet sigură ce o să facă cu *O'Banyon Enterprises* odată intrate în posesia ei. Ideea de a conduce ceva atât de mare îi bloca mintea. Ar putea pur și simplu să angajeze oameni care să facă asta, iar ea să rămână deoparte, lăsându-l pe

Winthrop să se ocupe de punctele mai delicate.Nu era sigură de nimic în momentul de față și dorea să-și păstreze deschise toate opțiunile.

-Înțeleg.Rory și-a dat seama care este semnificația tonului lui și care sunt ideile care-i treceau prin cap.

-Klaus,te rog,nici un fel de fotografii; nu încă.

-Dar ești cap de afiș.

-Te rog!

-Ei bine,fără fotografii,promise el cu un mare efort.Dar când ai să consideri că ești gata,vreau exclusivitate.

-O vei avea,i-a promis ea.Poți să lansezi ideea asta?

-Rory,nu am influență asupra altor periodice.

-Doar asupra celor mai bune,Klaus.A auzit ceva ce putea semăna cu un chicotit.

-Am să văd ce pot să fac.

-Mulțumesc.Telefonul s-a închis.Klaus Rheinhardt nu spunea niciodată „La revedere”.Termina conversația și închidea pur și simplu,lăsându-l pe cel de la celălalt capăt al firului uimit,până când îl cunoștea pe el și ciudățeniile lui.

*Ei bine,asta am făcut-o*,se gândi ea.A început să-și usuce părul cu un prosop, apoi s-a oprit,hotărându-se să-l lase să se usuce singur.Nu exista nimeni pe care să încerce să-l impresioneze.Totuși,și-a trecut pieptenul prin buclele scurte.

Trei luni.Se gândi ce mult era.Trei luni,cu Zak Îmboldind-o tot timpul,dându-i ordine,clătinând cjin cap la performanțele ei!Avea de gând să-i șteargă din ochi privirea aceea atotcunoscătoare.Va câștiga locul întâi!

Rory privea în oglindă trecându-și pieptenul printre șuvițele blonde.Iar *dacă tu crezi lucrul ăsta,înseamnă că ceva nu este în ordine cu capul tău*,se gândi.Apoi oftă.Deja începuseră să o doară mușchii.Până mâine o să se simtă ca dracu.O să fie norocoasă dacă o să se plaseze printre primii douăzeci-iar asta dacă nu o să mai participe nimeni la întrecere!Coborând scările,încercă să nu se descurajeze.

Când a intrat în bucătăria largă,era goală.S-a dus direct la frigider.Senzația de disconfort persista și simțea că-i este foame.Micul dejun fusese cu ore în urmă, iar stomacul ei voia ceva mai acătării.

-Ți-am pregătit deja prânzul.Rory s-a întors și-l văzu intrând pe Kiley.Sinclair Kiley era cel mai atipic menajer pe care și l-a imaginat vreodată.Dar,întrucât el era o prezență permanentă la reședință,cu mult înainte de a veni ea să locuiască aici,când era copil a crezut că toți menajerii au un tatuaj pe antebraț.

Numai după ce a mai crescut,a descoperit că Kiley a avut o viață plină, colorată,înainte de a veni să stea cu Rork.Kiley crescuse în același cartier cu Rork și fuseseră prieteni până când a fugit de acasă,la cincisprezece ani.Îl

ademenise marina comercială și, în următorii cincisprezece ani, a traversat lumea. În lung și-n lat de mai multe ori, adunând o colecție de povestioare care o fascinaseră pe Rory, aproape tot atât de mult ca dansatoarea tatuată pe antebrațul lui. Rory obișnuia să spună că era singurul mușchi pe care Sinclair s-a străduit să și-l dezvolte. Fata tatuată dansa într-adevăr ceea ce Kiley jura că este hula. Rory lua fiecare cuvânt al omului drept literă de Evanghelie.

-Foarte bine, spuse în grabă Rory, cam bănuind ce avea să-i prezinte Kiley. Nu am să-mi fac decât un sandviș.

-Fără sandvișuri, zise el aproape cu un ton de scuză. Ea trăise cu sandvișuri, în special cele făcute din franzelă sau pâine de orez. Adora coaja crocantă.

-Bănuiesc că sunt ordinele lui Zak. Kiley aprobă din cap.

-Da, ordinele lui Zak.

-Întâi, încearcă să mă omoare, apoi vrea să mă înfometeze.

-Nu este vorba de înfometare, se grăbi să o asigure Kiley. Mi-a cerut să-ți prepar asta. Luă o farfurie de pe o tavă. Era evident acolo, așteptând-o ca o sentință la moarte, nu se putu opri ea să nu se gândească.

-Ce este? întrebă cu prudență. Kiley ridică capacul. Un piept de pui care arăta jalnic în compania unui cartof copt și o colecție de legume, cu frunze ce păreau să fi venit direct din grădină. Au făcut-o pe Rory să se gândească la buruieni.

Privi la cartof, a cărui coajă maronie era suficient de desfăcută pentru a-i permite să vadă că pe el nu era nimic.

-Unde este untul?

-Fără unt. Ea strânse din dinți.

-Este necivilizat să mănânci un cartof copt fără unt. Aproape că cerșea.

-Fără unt, repetă Kiley, care nici el nu arăta prea fericit.

-Ăsta este pui fiert, nu-i așa? zise ea, înfigând o furculiță în pielea zbârcită.

-Da. A lăsat furculița jos și a împins farfuria într-o parte.

-Am să-l păcălesc, spuse ea îndreptându-se direct spre congelator.

-Ce faci acolo? o întrebă Kiley când a început să cotrobăiască prin compartimentul mare.

-Luminăția sa mi-a adus seara trecută înghețată. Trebuie să mai fi rămas ceva pe aici. Pur și simplu trebuie să mai fie. Voia să mănânce ceva ce-i plăcea. Întreaga ei ființă tânjea după asta. Cum credea el că o să facă ceea ce o pune el să facă, iar apoi să-i aducă în față mâncarea asta fadă? Era absolut inuman! Ah!

Încântată, a tras micul recipient din fundul congelatorului. S-a uitat o secundă cu adorație la el, apoi a luat o linguriță din sertar.

-Lui Zak nu o să-i placă, o avertiză Kiley.

-Zak nu trebuie să știe,zise ea încruntându-se.Ei haide,Kiley,mă cunoști de mult mai multă vreme decât pe Zak.

-Da,dar Rork...

-Nu i-ar fi plăcut să mă vadă complet nefericită,în timp ce vorbea,agita lingurița spre Kiley.Ascultă,l-am lăsat pe monstrul ăsta de antrenor să facă tot ce a vrut cu mine timp de patru ore...

-Ce? Sprâncenele lui negre și stufoase îi ajunseseră la jumătatea frunții.

-Nu așa,Kiley,zise ea râzând,dându-și seama că omul se gândește la ce-i mai rău.Vreau să spun că m-a mânat din urmă ca pe un sclav.

Simon Legree este nimic în comparație cu omul ăsta.Lasă-mi și mie o mică plăcere.Se uita jalnic la vas,mestecând cu lingurița în el.

Pe din afară,Kiley arăta a fi un dur.În viața lui luase parte la mai multe încăierări decât ar fi părut posibil.Dar întotdeauna a avut o foarte mare slăbiciune pentru Rory.Pus la încercare,nu-i putea refuza nimic.

-N-o să scoată nimic de la mine,zise el desfăcând larg brațele.

Rory îi mulțumi,zâmbindu-i.Aplecându-se peste înghețată,era pe cale să ducă la gură prima linguriță când aceasta i-a fost smulsă,fără nici un fel de menajament.

Rory se sufocă și se întoarse imediat.

În spatele ei era Zak.Sub privirea ei uluită,el aruncă conținutul linguriței în chiuvetă,apoi se întinse și după vas.Rory îl apucă posesivă.

-În Asia,copiii flămânzesc,îi aruncă ea.Era o comparație ridicolă și știa asta,dar în momentul acela nu putea să gândească deloc rațional.Ce obrăznicie colosală!

-Foarte bine,zise el,iar degetele încercuiră vasul cu înghețată,alunecându-i aproape neintenționat peste sâni.Ei i s-a părut că mâna lui a zăbovit acolo mai mult decât ar fi trebuit.Bănuielile i-au fost întărite de scânteia moale care apăruse în ochii lui Zak.O să le trimitem lor restul acestui vas.Ei pot să se mai îngrașe puțin,tu nu.

-N-ai nici un pic de suflet!Zak a închis bine capacul vasului și l-a aruncat la gunoi.

-Poate,dar nu am nici grăsime în plus.

-Kiley,sunt eu grasă?

-Nu,după câte văd eu.

-Poftim! Privea plină de ea la Zak.

-Nu am spus că ești grasă,îi spuse Zak,stând periculos de aproape de ea.Am spus că trupul tău are grăsime.A ciupit-o de talie,mai degrabă delicat,se gândi ea.N-ar trebui să pot face asta.

-Nu,zise ea fulgerându-l cu privirea,n-ar trebui.

-Evident,nu vorbim despre același lucru,zise el și zâmbetul i se lărgi pe toată fața.Mâinile lui îi cuprinseseră talia,cu degetele bine așezate pe șolduri. Contactul era mult prea personal,prea cald pentru gustul ei.Asta era problema.Își dădu seama că,în pofida mâniei care o cuprinsese,exista în ea o parte căreia îi plăcea lucrul ăsta,îi plăcea senzația apropierii lui.*Reflexe animale*,își spuse ea. Cu excepția unei mici probleme:Rory nu avusese niciodată reflexe animale. Supărată,îi dădu mâinile la o parte și părăsi bucătăria.

## CAPITOLUL 5

Stomacul lui Rory scotea niște zgomote cam neplăcute când a ieșit ca o furtună din bucătărie.A încercat să le ignore.A încercat și mai mult să ignore sentimentul nedefinit pe care i-l provocase Zak.Împingând ambele gânduri undeva în străfunduri,decise că ar fi tocmai potrivit să se ducă în apartamentul ei și să-și ia câteva lucruri.A luat-o la fugă pe scări spre camera ei,a înhățat poșeta și a coborât.Trebuia să iasă,să se îndepărteze de el,înainte să comită o crimă îndreptățită.Tocmai deschisese ușa de la intrare când Zak a strigat după ea:

-Unde te duci? Nu era obișnuită să fie chestionată și spera să se simtă asta din tonul ei.

-Afară.Zak a venit spre ea și a pus mâna peste a ei,pe clanța ușii.

-Unde afară? Își ieși din fire.Nu avea nici un drept să se poarte ca și cum s-ar fi aflat sub arest,la domiciliu.

-Te temi că am să atac o mașină care livrează pizza?

El nu marșă la cele spuse de ea.În schimb,continuă cu o voce egală:

-Îmi place să-mi iau toate măsurile de siguranță când este vorba de pariurile mele.Ea se agăță de cuvintele spuse neintenționat.

-Pariurile tale,Zak?

-Doar o figură de stil,răspunse el ridicând din umeri și apoi zâmbi.Știi,este prima dată când mi-ai spus pe nume.

-Asta pentru că mă refeream la tine ca la altceva,în mintea mea.

Zak râse ușor.Mânia ei se spulberase.Avea un mod de a...Și oftă.

-Dacă vrei să știi,nu-mi planificasem să stau aici trei luni.Mă duc în apartamentul meu să-mi iau niște lucruri.Dacă trebuie să stau aici și să mă antrenez pentru Olimpiadă,s-ar putea să am nevoie de ceva lucruri de îmbrăcat.

-Bună idee,acceptă el.

-De fapt,nu așteptam cu răsuflarea tăiată aprobarea ta.Asta ar trebui să-l țină departe,își zise.Dar el continua să-și țină mâna peste a ei.Rory privi spre mână.

-Mi-aș dori mâna înapoi,te rog.El îi eliberă mâna,dar zise:



-Am să merg cu tine.

-Nu este nevoie să te deranjezi,zise ea,cu răceală.Cunosc drumul.Și ieși.

-În cazul ăsta,poți să conduci tu.Și veni după ea.S-a oprit brusc și s-a întors cu fața spre el.Își dădu părul din ochi cu un gest supărat.

-Nu am nevoie de o umbră.

-Cine spune ceva despre o umbră? întrebă el,cu nevinovăție.A continuat să se îndrepte spre garajul mare,în care se aflau câteva automobile vechi și *Porsche-ul* ei.Rory a cedat și l-a urmat.Este o după-amiază frumoasă pentru o plimbare cu mașina,continuă el deschizând portiera mașinii și așezându-se pe locul de lângă șofer.Rory se gândea dacă să nu facă stânga împrejur și să se întoarcă în casă, lăsându-l să stea acolo.Dar avea nevoie de câteva lucruri.În cele din urmă,s-a urcat în mașină.

-Nu am nevoie de un gardian,îi zise ea clar și introduse cheia în contact.Cine crede el că este? Faptul că a reușit să-l îmbrobodească pe unchiul ei și să-l lase să rămână în casă nu înseamnă că poate să facă același lucru și cu ea.Ea este mult mai prudentă decât unchiul ei.Zak s-a lăsat pe spate,încrucicișându-și picioarele.Se uită la ea lung,cercetător.

-I-ar fi al dracului de greu unui bărbat să fie gardianul tău,Rory.Nici nu m-aș gândi să solicit o asemenea poziție.Ar fi trebuit să simtă un fel de triumf pentru faptul că el a recunoscut asta.În schimb,nu a simțit decât iritare.*Te provoacă, Rory.Încearcă să te prindă fără gardă,nu lăsa să se întâmple asta.*

A pornit motorul,a făcut marșarier și,brusc,a ieșit din garaj.

-De ce nu? întrebă ea.Am avut impresia că ești tipul de om care încerci orice.

-Există limite chiar și pentru mine,spuse el,zâmbind.

Rory nu se putu opri să nu se întrebe ce a vrut să spună prin asta.

-Întotdeauna îți place să conduci așa? întrebă el după câteva minute.

-Așa,cum?

-Ca și cum te-ai duce să stingi un incendiu.

Rory privi spre indicatorul de viteză.Se apropia de șaptezeci la oră.O enervase atât de mult încât,fără să-și dea seama,apăsase prea tare pe accelerator.A început să slăbească pedala.Dar nu suficient de repede.

Din urma lor s-a auzit sunetul unei sirene.Privind în oglinda retrovizoare,Rory văzu o mașină a poliției venind după ea.Groaznic! Era tot ce mai trebuia ca să pună capac unei zile oribile.Scrâșni din dinți.

-Acum ai făcut-o,mormăi ea.

-Eu? Privi spre el,nelăsându-se păcălită nici o secundă de inocența din vocea lui.

-Dacă nu m-ai fi înfuriat în așa hal...

-Eu te înfurii,Rory? Vocea lui era acum moale.

-Da,se repezi ea.Furioasă e mult mai bine decât pasivă,se feliicită el.Pasul numărul unu.Tot ce a văzut a fost zâmbetul lui infernal,înainte ca polițistul să-i bată în geam.

-Pot să vă văd permisul,vă rog? Vocea oficială i-a provocat un fior pe șira spinării.Rory scormonea în poșetă,căutându-și portmoneul.

-Vina este numai a mea,se oferi voluntar Zak.Pe fața polițistului nu a apărut nici o schimbare,dar părea dornic să audă o nouă scuză,fie și pentru a sparge monotonia acestei zile.

-Mi-am scăpat portomoneul jos,explică Zak repede,scoțând portmoneul din buzunarul de la piept și întinzându-i polițistului un permis tip A.Și când m-am aplecat să-l iau,m-am sprijinit de doamna O'Banyon,făcând-o să apese involuntar pe accelerație.Tocmai reducea viteza când ați dat drumul sirenei.

Era cea mai ridicolă scuză auzită vreodată,se gândi Rory.Crede oare că această istorie fără sens o să-l satisfacă pe polițistul care stătea la cotul ei? Omul probabil că are și el o cotă de amenzi pe zi și ea era cea care depășise viteza.Un proces verbal de contravenție era absolut inevitabil.

-Ei bine,de data aceasta scăpați numai cu un avertisment.Polițistul i-a dat lui Rory permisul de circulație.Data viitoare să țineți portmoneul acolo unde îi este locul,zise el,adresându-se lui Zak.A salutat-o apoi ușor pe Rory și i-a urat călătorie sigură.Rory rămăsese uluită.I se întocmiseră numai două procese de contravenție în viața ei,dar de ambele dați nici un fel de scuză nu l-a clintit pe polițist.Oare așa reușise Zak? se întrebă ea.Îl fermecase pe unchiul ei vorbindu-i așa cum a făcut cu polițistul?

-Acum poți să pornești,o îndemnă Zak.Dar Rory continua să strângă volanul, uitându-se la el.

-Nu-mi vine să cred.Practic,nu ai făcut decât să-i vorbești unui polițist din Beverly Hills și el a anulat amenda.Zak s-a prefăcut că nu remarcă incredulitatea din vocea ei.

-Ai spus că este vina mea,ți-amintești?

-Da,dar...

-Polițistul așteaptă,o readuse Zak la realitate.Rory privi în oglinda retrovizoare.Mașina poliției,cu luminile micșorate,o urmărea ca o santinelă tăcută.Rory a pornit motorul și a început să conducă atent.

-Așa ai procedat?

-Așa am făcut ce?

-Așa l-ai îmbrobodit pe unchiul meu ca să te ia la el?

Călca pe un teren sensibil.Zak a încercat să se controleze,spunându-și că este de înțeles cum de poate gândi ea în acest fel.

-A fost ideea lui să mă mut cu el.

-După ce i-ai vârât-o tu în cap.Gândul ăsta îi mocnea în minte de când aflase despre aranjamentul lui Zak.

-Trage pe dreapta,i-a ordonat el.

-Ce? a strigat ea.De-abia am pornit.

-Trage pe dreapta! Tonul lui nu admitea nici o contradicție.Rory a căutat primul refugiul disponibil,apoi a parcat.Și-a încrucișat brațele și a așteptat.

-Acum ce mai este? A încercat să nu se enerveze din cauza furiei lui,dar nu-l văzuse niciodată cu o asemenea expresie.Mai ai multe de învățat despre acest om,își zise ea.

-Nu știi ce se întâmplă în capul ăsta al tău,dar vreau să fie clar un lucru.Tonul lui nu mai era amuzat.Nu merg niciodată gratis.Îmi plătesc drumul.Într-un fel sau altul,mi-l plătesc.Era prea târziu să dea înapoi,deși era înclinată să o facă.

-Și cum ți-ai plătit drumul care te-a dus în casa unchiului meu?

-Am muncit pentru unchiul tău.Am fost asistentul lui principal.M-a adus să locuiesc în casă pentru că așa a vrut el,a fost opțiunea lui,nu a mea.S-a înțeles? Ea a dat din cap.Deci era capabil și să se înfurie,nu-i așa? Ei bine și ea a fost furioasă.Poate că l-a jignit,poate că reacția lui nu era decât de fațadă.Poate că gentlemanul din el protestează prea mult indiferent cum stau lucrurile,asta nu-i schimbă sentimentele.După ce se va termina totul,Zak Taylor își va face bagajele și o va lua din loc.Restul drumului până la apartamentul ei l-au străbătut în tăcere.

-N-am vrut să mă răstesc la tine acolo,pe drum,se scuză Zak,ajutând-o să coboare din mașină.Ea i-a luat mâna întinsă fără să se gândească.

-Ai avut motivele tale.Privea drept înainte,când trecu pe lângă portarul care o salută.Nu ți-am mulțumit pentru că m-ai salvat de contravenție.

-Totul este în regulă,zise el,trecând ușor peste asta.Rory s-a întors și l-a privit; nu i-a plăcut faptul că s-a simțit îndatorată față de el.

-Te înfurii,într-adevăr,atât de tare? întrebă el cu o voce joasă.Rory remarcă privirea meditativă din ochii lui.

-Da,mă înfurii atât de tare,admise ea liniștită.A venit liftul și s-au urcat; era conștientă că Zak o privește.De fapt,mai bine spus,o studiază.

-De ce? o întrebă el,în cele din urmă.*Da,de ce?* se întrebă ea.De ce reacționează atât de intens când este vorba de el? Doar mai dăduse până acum peste vânători de avere și peste bărbați care credeau că-și pot folosi farmecul pentru a-și face

drum în viața și în buzunarul ei. Tot ce au obținut aceștia a fost disprețul ei și nu această emoție puternică ce-i clocotea în piept.

-De aceea, replică ea deschizând ușa apartamentului.

-Oh, da, asta explică totul. Rory și-a aruncat poșeta pe comoda orientală cu încrustații.

-Nu mă mai trata cu condescendență, îl avertiză ea.

-Nici n-aș visa să fac așa ceva. Doar nu crezi că vreau să mor. Rory s-a hotărât că cel mai bine este să-l ignore; să-și ignore gândurile confuze. A intrat în dormitor, lăsându-l singur în living. El privea în jur. Totul era în albastru-deschis sau alb.

Rece și precis, așa cum era ea când nu-și irosea energia să se înfurie.

Într-un colț se afla un pian alb. Era așezat în așa fel încât pe el să cadă lumina dimineții, printr-o fereastră de la care se deschidea o priveliște amplă. A ridicat capacul și a atins delicat clapele.

-Cânti? a întrebat el, uitându-se spre dormitor. Rory clipi, rămânând cu cămașa de noapte în mână deasupra valizei deschise.

-Ce să fac? El a început să râdă când și-a dat seama cât de uluită este.

-Cânti la pian? *Oh, firește, pianul, idioato!* și-a zis.

-Oh... A urmat o pauză de stânjenală. Da. A ieșit din dormitor uitându-se la el, cu cămașa de noapte în mână. Era așezat în fața pianului, plimbându-și degetele peste clape. Dar fără să le atingă.

-Eu nu cânt. I-a simțit prezența și s-a întors spre ea. Mă înveți?

A prins-o cu garda jos. În modul în care a întrebat-o părea să existe aproape o vulnerabilitate, o dorință neîngrădită de a învăța, de a cunoaște lucruri. Oare asta văzuse și unchiul ei?

Și era dorința reală? A traversat camera spre pian. Mersul ei era tot atât de ezitant ca și cuvintele.

-Nu sunt calificată, a zis ea. S-a ridicat în picioare și, într-o secundă, a fost lângă ea.

-Eu cred că ești calificată, foarte calificată. A prins-o cu mâinile de umeri. Simțea apăsarea ușoară a degetelor lui, în timp ce pulsul ei se zbătea puternic în încheieturi, la gât, la tâmpile. S-a întâmplat ceva și se părea că acest ceva se întâmplă de fiecare dată când o atinge. Mânia ei, dezinvoltura, sfidarea, toate se scurseseră, lăsând-o vulnerabilă și la discreția frumoșilor lui ochi plini de însuflețire. Își coborî lent privirea spre gura ei apoi o lăsă să rătăcească din nou spre ochii ei. Rory înghețase. Nici un fel de încercare de a se opune, nici un cuvânt. Această senzație o ținea captivă într-un mod mult mai sigur decât o făceau mâinile lui. Zak a dus mâna spre fața ei și i-a dat părul pe spate. Rory a

încercat să deschidă gura să spună ceva,dar nu s-a auzit nici un sunet.Dacă ar fi întrebat-o cineva,ea ar fi spus ca oameni ca Zak se poartă brutal cu femeile, sărutându-le apăsat și puternic.Dar ea îi simțea buzele atât de ușor,încât în pieptul ei uimirea s-a împletit cu dorința,încerca oare să-i arate cine este stăpânul? Pumnul de fier cu mănușă de catifea? Nu putea să spună despre ce este vorba,dar i-a răspuns cu mult mai multă pasiune decât a reacționat vreodată la vreun bărbat.Buzele lui de-abia le atinseseră pe ale ei și,totuși,întregul ei trup vibra de senzații.Se simțea prinsă de acest sărut,dorind mai mult,temându-se de mai mult.Tocmai când se gândea că el o să profite de avantajul său,Zak s-a retras.A lăsat-o plină de dorință și recunoscătoare în același timp.

-Foarte competentă,a afirmat el,ca și cum cuvintele l-ar fi ajutat să-și limpezească gândurile.Dacă mă înveți să cânt,vom fi chit.Atunci poate că am înceta toată hărțuiala.

-Poate.Nu a putut să spună decât un singur cuvânt.Încă unul dacă ar fi rostit,el și-ar fi putut da seama câtă nevoie avea de oxigen în momentul ăla.A făcut un pas defensiv înapoi.

-Ai nevoie de ajutor la împachetat? o întrebă-uitându-se la mâinile ei.Coborând privirea,Rory își dădu seama că ține încă în mână cămașa de noapte.A zâmbit și a dat din cap.

-Mă descurc,spuse încet,măsurând fiecare cuvânt.Trebuia să se descurce.Trebuia să-i reziste.Dar avea sentimentul că lupta nu se va da decât pentru a ieși învingătoare în competiție.Fără un cuvânt,s-a îndreptat spre dormitor,sperând ca el să nu o urmeze.*Ești foarte,foarte bun,domnule Zak Taylor,se gândi ea.Dar ai de-a face cu o sărmană fată bogată,care nu aleargă după un partener sau după o vorbă amabilă,drăgăstoasă.*A început să înghesuie lucrurile în valiză cu un sentiment de răzbunare.

La întoarcere,Zak i-a vorbit despre programul din săptămânile ce urmau.A încercat să se concentreze asupra a ceea ce spunea el,dar de-abia dacă-l auzea.

Mintea îi era în altă parte,adunându-și forțele pentru un alt gen de provocare.

Când au ajuns acasă,Zak i-a luat valizele și s-a îndreptat spre scări,aratându-i cu o mișcare a capului bucătăria.

-Dacă ești încăpățânată,ai să mori de foame,să știi.Nu am de gând să dau peste cap antrenamentul doar pentru că tu nu ai atâta înțelepciune să accepți să mănânci ceea ce trebuie.Trăgând în surdină o înjurătură,Rory s-a îndreptat spre bucătărie.A apărut Kiley,care a remarcat expresia ei acră.

-Puiul fiert? Ea s-a așezat,sprijinindu-și capul între pumnii strânsi.

-Da,puiul fiert.

-Nu-i chiar așa de rău,îi zise Kiley luând farfuria ca să o încălzească.

-Nici tu nu crezi asta,îi spuse ea acuzator.

-Nu,nu cred,aprobă el.Dar sună bine.

-Mai bine oricum decât gustul pe care-l are,murmură ea,dorindu-și un hamburger mare,cu brânză și cartofi prăjiți.Trei luni.Trei luni de mâncare sănătoasă,fără nici un gust.Asta era mai greu de suportat decât antrenamentul.

Kiley a scos farfuria din cuptorul cu microunde și i-a așezat-o în față.Se uită la ea cu dezgust.

Trebuia să mai suporte o masă înainte de sfârșitul zilei.A luat-o în sufragerie,cu Zak și cu Winthrop.În fața lui Winthrop,se afla o superbă bucată de pui rumenit.

În farfuria ei,se găsea un cotlet căruia,deși încerca,nu-i găsea nici un cusur.Dar deși cotletul era excepțional și făcut pe gustul ei,pur și simplu nu-i era foame.Se simțea ciudat să ia masa în sufragerie,fără Rork.Îi simțea prezența pretutindeni.

Și,în modul cel mai surprinzător,când o privea Zak.

După cină,a fost lăsată cu propriile ei preocupări,în mod normal,avea o sută de hobby-uri,fiind interesată de toate.Dar în seara asta nu-și dorea decât liniște.Se duse în camera ei și se cuibări în pat cu o carte în mână.Dar nu se putea concentra și,după o oră,a renunțat.A lăsat cartea pe pat și aceasta a căzut jos,făcând un zgomot înfundat.Coperta ei multicoloră contrasta puternic cu covorul albastru-deschis.S-a întins pe burtă și a început să frunzărească cartea,fără însă să vadă nimic.Nu avea astâmpăr.Oftând,s-a ridicat.Poate că o să-l găsească pe Kiley sau Winthrop și or să stea de vorbă ca pe vremuri.Avea nevoie să se cramponeze de trecut.Viitorul i-a apărut brusc ca un vid,ca o gaură neagră în care nu avea nici un control asupra a ceea ce se întâmpla,nu știa nimic în legătură cu ceea ce o aștepta.Se întrebă dacă moartea lui Rork o lăsase atât de dezorientată sau...sau ce? Sărutul lui Zak?

Gândul i-a apărut,dintr-o dată,strălucind ca o mică bijuterie în lumina soarelui de dimineață.Nu a fost decât un sărut,își zise ea cu încăpățănare.Și-a pus neglijelul și a coborât.Ce a urmărit să câștige? Oare el face într-adevăr tot acest antrenament pentru că i-a cerut-o unchiul ei? Sau urmărește alte scopuri ascunse?

Atitudinea ei cinică a tulburat-o,dar era un cinism căpătat în urma unor experiențe dure și era mai bine să fii în siguranță,decât să regreți.

Cobora scările gândindu-se că Zak a reușit,într-un fel,să-i înlăture multe dintre celelalte gânduri ale ei.A hotărât că prezența lui a fost cea care l-a influențat pe Rork.

Indiferent ce șarm secret a folosit asupra unchiului ei, ar putea să-l folosească tot atât de ușor și asupra ei, dacă nu este prudentă. Nu era nimeni în living sau în bucătărie, iar casa uriașă părea singură și dezolantă. Kiley probabil că se uita la vreo emisiune sportivă la televizor, iar Winthrop cel mai probabil că dormea deja. Cât despre Zak, nu știa unde este. *Puțin îmi pasă*, își zise ea. Îl văzuse destul astăzi încât să reziste o vreme. Categorie, nu-și dorea ca mâine dimineață disputa să reînceapă. Mușchii ei au reacționat în semn de protest. O dureau. Cum o să se simtă după alte opt ore de antrenament? Când se gândea să se scoale dimineață, o apuca groaza.

„*Nimic nu vindecă durerea mai bine decât continuarea antrenamentului*” îi spunea întotdeauna unchiul ei. Așa că, probabil, într-o săptămână, am să-mi dau duhul cu halterele în mână, se gândi Rory sumbru. Ei bine, nu are nici un sens să bântui prin casă ca o stafie pierdută, își zise și făcu stânga-împrejur. Dar atenția îi fu atrasă de un zgomot. Era un zgomot produs de metal contra metal. Sala de gimnastică! își spuse ea. Zak! Ce Dumnezeu face la ora asta în sala de gimnastică? Curiozitatea a împins-o să afle. Fără nici un zgomot, a crăpat ușa și a privit înăuntru. El se afla în mijlocul încăperii și ridica greutatea. În jurul lui erau tot felul de aparate sofisticate, dar Zak prefera să-și exerseze mușchii cu greutăți simple: o bară de metal având la capete greutăți ce puteau fi schimbate.

Rory îl privea cu o fascinație care-i era totat străină. Era cu spatele spre ea și avea prilejul să-l observe în acțiune. Arăta ca David al lui Michelangelo, în mișcare. David cu aspectul unui om educat în arta fină a luptelor de stradă. Un bărbat pe lângă care nu puteai să treci fără să nu-l observi. Aceasta nu era o creatură narcisistă, fără minte în cap, își spuse ea.

Lumina fluorescentă de deasupra făcea ca sudoarea să-i strălucească pe trup.

Rory a simțit cum, de la șira spinării, o cuprinde un fior care-și face încet loc în tot trupul. Era ridicol. Era o femeie matură, care se comporta ca o copilită. Când a pus greutatea jos, ea a slăbit strânsoarea mâinii pe clanța ușii.

-Intră, i-a spus el, zâmbind.

-Eu... îl căutam pe Kiley, se bâlbâi. Ochii lui rătăceau peste neglijența ei transparentă. Rory a simțit că se aprinde toată.

-Tocmai mă pregătisem de culcare.

-Zău? La naiba, nu avea nici un sens ce spunea.

-Adică, nu am putut să dorm și voiam să stau de vorbă cu Kiley.

-Este în camera lui. Zak și-a șters fruntea cu un prosop și l-a aruncat pe bancă. Pe Rory a încercat-o o dorință de a-i da peste cap părul ciufulit și de a-i netezi, mirându-se de ea. Pot să te ajut cu ceva?

*Nu, categoric nu, se gândi ea. Tu ești motivul pentru care bântui eu de colo-colo.*

-Nu, răspunse ea, prea în grabă. Ce faci aici? *Este o întrebare prostească, Rory, își zise. Doar ai văzut că se antrenează.* Veselia din privirea lui a deranjat-o. Părea să știe exact ce se întâmplă în capul ei.

-Vreau să spun, de ce lucrezi la o oră atât de târzie?

-În restul timpului sunt ocupat. S-a întors spre haltere. Rămâi, o invită el.

-Nu, mai bine plec. *Spre binele meu,* adăugă ea în gând, după ce închise ușa.

A avut timp să vadă cum dispare pe ușă și să simtă adierea provocată de dispariția neglijelui ușor. Apoi s-a apucat cu înverșunare de exerciții, ca să nu fie tentat să o urmărească până în camera ei și să facă dragoste cu ea, așa cum simțea că dorește fiecare fibră a trupului său.

## CAPITOLUL 6

Avusese perfectă dreptate. Când s-a trezit în dimineața următoare, fiecare mușchi din corp, ori o durea, ori pulsa, sau și una și alta. Simțea cu intensitate cea, mai ușoară mișcare pe care o făcea. De la gât în jos era o masă dureroasă. Trebuie să existe o cale mai bună de a trece prin toate astea, își zise ea, nefericită. A ridicat o mână ce părea să fie trasă în jos de o forță mai mare decât gravitația și, în cele din urmă, a reușit să apuce ceasul.

Șase și trei minute. Poate că astăzi o s-o lase să doarmă mai mult. Poate că o să-și dea seama că ieri a torturat-o pentru două vieți și o să sară peste ziua de astăzi sau... S-a auzit ciocănitul în ușă. A tresărit. Chiar și o tresărire îi provoca dureri.

Rory mormăi:

-Pleacă.

-Să nu începem iarăși.

-Nu pot să încep nimic, îl informă Rory, nici măcar trupul nu pot să-l mișc. Mai ales trupul. Își lăsă capul pe pernă cu o bufnitură. *Toți atleții sunt nebuni,* se gândi ea.

-Te doare, da? Îl simțea cum zâmbește și-i blestemă sufletul. Te superi dacă intru? Mâna lui era deja pe clanță.

-Da, dar oricum ai să intri. *Dacă te-ai fi supărat într-adevăr,* se muștră în gând, *ai fi încuiat ușa aseară!* Zak a intrat și a închis ușa după el. Această acțiune simplă i-a provocat lui Rory un sentiment de intimitate, în pofida durerilor care o încercau. Ieri, când intrase, lăsase ușa deschisă. Acum a închis-o intenționat, sau în mod automat? se întrebă în sinea ei.

De ce-și imagina situații romantice, cu un bărbat care simțea că nu este potrivit pentru ea? Un bărbat care, după toate probabilitățile, umbla după banii ei sau, în



cazul cel mai fericit,după acceptul ei.Dacă nu era nici una,nici alta,probabil că văzuse în toate astea o poziție sigură în cadrul *Corporației O'Banyon*.

A încercat să se proptească în coate și un geamăt i-a scăpat involuntar.Dar a reușit să se ridice.

-Este rău,nu-i așa? Aproape că a simțit compasiune în vocea lui,în timp ce se îndrepta spre ea.

-Fără efort nu obții nimic,nu? replică ea.Dacă așa stau lucrurile,atunci cred că eu „am obținut” maximum ce puteam.Încă puțin și am să fiu un om mort.

-Îmi pare rău,se scuză el.

-Poftim? Auzise oare bine?

-Nu trebuia să exersăm atât de mult.Am greșit calculele.Ești într-o formă mult mai proastă decât am crezut.

-Mii de mulțumiri,mormăi ea.

-Întinde-te pe burtă.S-a așezat pe marginea patului.

-Stai,așteaptă un minut.Dacă se pare că nu pot să ridic nici măcar un deget ca să mă apăr...a adăugat ea,indignată.El se purtă ca și cum nu făceau altceva decât să ducă o conversație politicoasă.

-Nu vreau decât să-ți fac masaj.Întotdeauna te aperi când este vorba de un masaj?

-Masaj? îl privi cercetătoare,neștiind dacă să aibă destulă încredere în el încât să-l lase să o atingă.

-Da.Își mișca degetele deasupra ei ca și cum era nerăbdător să înceapă.Ochii îi scânteiau.La ce crezi că mă gândesc?

Naiba să-l ia.Știa exact ce crede că este în capul lui.Îi aruncă o privire.

-Știi foarte bine ce cred că este în mintea ta.Zâmbetul lui se lărgi luminându-i ochii,înainte de a-i cuprinde întreaga față.Se gândea cum arăta aseară când stătea acolo,uitându-se pe furiș în sala de gimnastică.O văzuse în oglindă imediat ce deschisese ușa.Felul în care-l privea aproape că-l făcuse să scape halterele din mâini,tăindu-i răsuflarea.O himeră în albastru,i-a trecut atunci prin cap,fiind surprins cât de sentimental putea fi.Dar,ca să fim drepți,de câte ori,în ultimii doi ani,nu-și imaginase cum face dragoste cu himera aia?

În ce o privește pe Rory O'Banyon,a fost ceva,ceva ce a simțit din primul moment când i-a văzut fotografia.Ea era altceva.Îi transformase sângele într-un șuvoi de lavă fierbinte.

-Da,bănuiesc eu cam ce-ar putea să fie în capul tău.Nu se poate spune că nu sună tentant.Cuvintele i se lipeau de limbă.Era pe punctul de a-i spune că-și poate ține tentația pentru el.La fel și mâinile.Dar nu a spus nimic.

Și-a dat seama că, de fapt, dorea foarte mult să o atingă. Iar masajul era cea mai sigură cale. A întors-o ușor în așa fel încât să fie cu fața în jos. Tot ce a putut să facă a fost să geamă din cauza durerilor.

-Am să fac masajul cât se poate de ușor, ca să nu te doară, i-a promis.

Încă o dată a fost uimită cât de delicat poate fi! Măinile lui erau atât de mari și de puternice și, totuși, alunecau pe mușchii încordați și dureroși ai spatelui ei cu ușurința unei adieri de primăvară, care zburdă printre bobocii de trandafiri. Rory a început să se relaxeze. Presiunea mâinilor lui sporea direct proporțional cu relaxarea ei, totuși numai atât cât considera el că putea suporta.

*Se manifesta atât de dur, se gândi el, încât uneori uita cât de fragilă era.* O simțea moale și vulnerabilă sub degetele lui. A simțit dorința de a-i scoate cămașa transparentă de noapte și de a o întoarce cu fața în sus. Cum s-ar manifesta? Moale și receptivă sub trupul lui avid? O să poată găsi cheia care să-i desferece sentimentele? O va putea face să aibă încredere în el?

*Nu ai să obții toate astea dacă ai să cedezi dorințelor,* își spuse el. În ochii ei era o lumină care-l avertiza să se apropie de ea cu precauție. Trebuia îmblânzită ca un mustang sălbatic și prețios. Încrederea și afecțiunea ei trebuiau câștigate.

Cu un imens autocontrol, datorat rigorilor impuse de exercițiile pentru forma fizică, Zak s-a concentrat asupra atenuării disconfortului ei, dându-l uitării pe al lui. Măinile îi alunecau de-a lungul omoplaților, urmărind coloana, încet, domol, până ajungea la curba taliei. Acolo se opreau un moment, apoi degetele începeau să-i frământă coapsele.

Rory încerca să-și controleze respirația, sperând că el nu o aude. Dacă ar fi fost dur, ar fi avut o șansă. Ar fi putut recurge la cuvinte înțepătoare și apoi ar fi vărsat asupra lui toate incriminările, punând pe seama lui condiția în care se afla ea acum. Dar mângâierea lui delicată a deșirat-o, așa cum se deșiră un ghem care cade pe podea. În urma mișcărilor lui, au început să se întindă tentaculele calde, sfredelitoare, ale dorinței. Durerea musculară pe care o simțea a început să pălească, copleșită de această nouă suferință. Și-a dat seama că tânjește să-i mângâie întregul trup, nu numai spatele sau umerii. Dorea ca mâinile lui să o mângâie cu intimitate, cu dragoste, să o facă să se simtă femeie.

*De fapt, vrei să faci dragoste cu tine!* și-a zis Rory.

Oh, Doamne, cum de s-a întâmplat asta? De obicei, nu avea asemenea senzații. Nu atât de repede și nu atât de pregnant. Și-a înfipt degetele în pernă, dorind ca fiorul, pe care îl simțea cum crește în trupul ei, să dispară. Încet, el a întors-o ca să-i spună că, pentru-moment, asta era totul și că trebuie să se scoale.

Dorința pe care i-a văzut-o în ochi l-a surprins; l-a surprins, pentru că oglindea

limpede ceea ce simțea și el. Fără să se gândească, simțind numai, s-a aplecat și a sărutat-o. Rory a închis ochii, de-abia putând să respire. De data asta știa la ce să se aștepte. De data asta a dorit-o chiar înainte să se fi întâmplat. Atingerea gurii lui era atât de tandră, atât de copleșitor de dulce, încât intensitatea dorinței a crescut. Instinctiv, și-a arcuit trupul spre el, în mișcarea ei fiind clară o invitație mută, inconștientă. *Să nu o faci!* și-a zis el. *Nu încă!* Dar nu și-a ascultat propriul sfat. Era ca și cum trupul i se despărțise de minte! Degetele lungi și tandre au tâșnit spre sânii ei, de-abia atingându-i. Se lupta cu el însuși. Și oricare ar fi fost rezultatul, se temea că o să piardă.

Ea se mișca sub el dorind atingerea lui și încercând, totuși, să reziste. În zadar. Nu a avut mai mult succes decât el. Când mâinile lui i-au învăluit sânii, aproape că a gemut de satisfacție. Degetele i se plimbau pe sfârcurile tari, făcând-o să o doară, făcând-o să-și dorească mângâierile gurii lui. Îi treceau prin cap gânduri nebunești, dar nu-i păsa. Avea nevoie de el, îl dorea. Era ca și cum trupul îi luase foc. Sărutul lui nu mai era reținut, nu mai era numai tandru. Acum era adânc și plin, permițându-i să savureze bogăția gurii lui. Gura ei deschisă era o invitație.

Atingerea delicată a limbii lui a făcut-o să geamă, de data asta de plăcere.

A luat-o în brațe, ținând-o strâns, luându-i capul în mâini, trecându-și degetele prin părul blond. Rory a simțit cum ametește. Foarte vag, a auzit că bate cineva la ușă.

-Rory, mai ești acolo? Și-a dat seama că Zak s-a retras imediat, gura lui părăsind-o pe a ei, dându-i drumul ușor din brațe. Rory a tras adânc aer în piept pentru a-și potoli tremurul nervilor.

-Da.

-Pot să intru o secundă? Era Winthrop. Winthrop care a venit să o salveze, îi trecu ei, o fracțiune de secundă, prin minte, gând care i-a adus ușurare, dar și îngrijorare, încă puțin și ar fi cedat, l-ar fi tras pe Zak în patul ei și ar fi savurat plăcerile după care tânjea trupul ei.

-Sigur, de ce nu? Oricum, dormitorul meu s-a transformat într-o sală de ședințe.

Părase oare destul de dezinvoltă? Putea ghici oare Winthrop, din vocea ei, că-i întrerupsese? Zak se ridică de pe patul ei. Îi aruncă o privire, întrebându-se ce-i trecea prin minte. Bănuia el oare cât de aproape a fost să-i cedeze? Se simțea total confuză în ce privește reacțiile și sentimentele ei.

-Voiam să te întreb...oh! Winthrop s-a oprit surprins să-l vadă pe Zak în camera lui Rory și pe Rory încă în pat. O secundă, nu a știut la ce să se uite. Apoi a considerat că locul cel mai sigur sunt pantofii lui.

-Tocmai a intrat ca să mă trezească pentru tortura de dimineață, Winnie.

Nu trebuie să te uiți în podea. Vocea i-a fost suficient de degajată?

Oare nu era în ea nimic care să o trădeze?

Fața lui Winthrop s-a luminat de ușurare. Winthrop nu era subtil când era vorba de emoțiile omenești normale. Era fericită că el a fost cel care a rupt vraja și nu Kiley, care și-ar fi dat imediat seama ce se întâmplă.

-Voiam să te prind înainte să-ți începi antrenamentul. Există câteva probleme care necesită atenția ta...

-Da, da, zise Rory, nerăbdătoare să fie o secundă singură cu gândurile ei. Îndată ce termin cu Marchizul de Sade, vin în birou și le rezolvăm, O.K.?

Chiar și Winthrop a sesizat agitația reținută din vocea ei. Nu a știut cum să plece mai repede.

-Va fi foarte bine, a spus el, fiind deja la ușă. Oh, zise, adresându-se lui Zak. Biroul din Malibu dorește să suni la telefon. După ce Winthrop a ieșit, Rory privi nedumerită spre Zak.

-De ce vor să-i suni? Zak se mulțumi să zâmbească. O să ajungă ea să creadă vreodată că este un om competent, nu un parazit?

-Am fost principalul asistent al lui Rork. Bănuiesc că au o problemă pe care doresc să o discute.

-Oh! Răspunsul lui a făcut-o să simtă, o secundă, remușcări. Poate că omul era bun în slujba lui. Poate că ea era exagerat de prudentă. Ne întâlnim în sala de gimnastică. El se mulțumi să dea din cap.

Cine era Zak Taylor? se întrebă ea pentru a nu știu câta oară. Era el oare ceea ce părea? Și ce avea de gând să facă în legătură cu sentimentele ei?

Să le ignore, decise pentru moment.

A încercat. În următoarele trei săptămâni și-a ignorat sentimentele cât a putut mai bine, concentrându-se numai asupra programelor pe care Zak le făcea pentru ea. A început să se antreneze cu pasiune, folosind exercițiile ca pe o stavilă între ea și Zak. Spre surprinderea și dezamăgirea ei tainică, a mers. Zak nu a încercat să se mai apropie de ea, nici măcar să o mai ia în brațe. Înțelesese că făcuse o greșală? Și dacă așa stau lucrurile, de ce crede că a fost o greșală?

Nu ești niciodată satisfăcută, nu-i așa? își reproșa ea.

De ce relațiile ei ridicau atâtea probleme? se întrebă. Dacă n-ar fi fost cine era, ar mai fi sărutat-o el așa? l-ar mai fi topit sufletul?

Nu o să afle niciodată, se gândi ea, cu tristețe. Deși îi plăcea că este cine este, îi plăcea să facă parte din lumea lui Rork O'Banyon, o parte din ea dorea ca lucrurile să nu fi fost așa. Dacă unchiul ei nu ar fi atins culmea faimei, poate că ea nu ar fi fost cuprinsă de îndoieli, de fiecare dată când începea să se înfiripe o

relație. Era oare sortită să rămână singură sau cine era? Aceasta era o întrebare cu care se lupta în permanență, un partener care o hărțuia și care, ca o umbră, nu putea fi învins, indiferent ce ar fi făcut. Își câștigase actuala poziție la revistă prin tenacitate și muncă multă. Totuși, erau unii care strâmbau din nas, afirmând că poziția ei se datorează unchiului ei. Nu existau mijloace să lupti împotriva unor asemenea lucruri. Acum nu avea altă opțiune decât să le ignore și ceea ce face, să facă cât mai bine posibil.

Programul a continuat și, pe măsură ce progresa, exercițiile au devenit tot mai dificile, pentru a-i permite să devină tot mai puternică și a-i dezvolta întregul potențial. Șase zile din săptămână sărea din pat, la șase fără un sfert, din proprie voință, de teamă să nu urce Zak și să o găsească în pat. Nu-și putea permite să mai fie din nou atât de vulnerabilă. În acel moment al vieții ei, cu mintea preocupată să câștige dreptul de proprietate asupra *O'Banyon Enterprises*, nu avea suficientă încredere în ea că poate gândi destul de limpede, pentru a evalua relația cu Zak. Atracția ei pentru el era prea mare. Îi spulbera orice urmă de înțelepciune. Duminicile își permitea să se odihnească și rămânea în pat până la ora opt, bucurându-se de pace și liniște. Așa încât, în duminica aceea, când a auzit o bătaie în ușă, la ora șapte, a fost surprinsă.

-Da? A intrat Zak. Inima a început să-i bată mai repede când a văzut capul lui brunet. Instinctiv, degetele ei s-au strâns pe pătură, ținând-o bine. Dacă a remarcat gestul ei furișat, nu a lăsat nici cum să se vadă.

-Am venit să te întreb dacă vrei să mergi la plajă. Întreaga lor relație se limitase la aparatele de gimnastică, alergări și piscină. O secundă, a clipit fără să înțeleagă.

-La plajă? zise ea.

-Locul unde țin tot nisipul, spuse el serios, apoi râse, știind că a luat-o prin surprindere. *Iubesc râsul lui*, își zise ea, apoi făcu ochii mari, uimită. *Iubesc? îmi place râsul lui*, se corectă imediat.

-De ce? l-a întrebat, suspicioasă.

-Pentru că nu-l pot răspândi așa, oriunde. S-a sprijinit de cadrul ușii, cu brațele încrucișate pe piept. Deși zâmbetul lui era detașat, nu putea să nu se gândească că se comporta ca și cum nu ar fi avut încredere în el însuși, ca să înainteze mai mult în cameră. Se întrebă de ce.

-Nu, vreau să spun de ce mă inviți?

-Câțiva prieteni ai mei merg pentru o zi la plajă și m-am gândit că ți-ai putea permite și tu o zi, să te recreezi. Primul impuls a fost să-l refuze.

-Cât de repede trebuie să fiu gata? *Nu așa, Rory, ci refuză-l direct*, își zise

ea,sarcastic.Dar și-a dat seama că nu voia să-l refuze.Dorea să fie cu el.Doar pentru ca să-l văd în diferite circumstanțe,se gândi.Să văd cum se poartă cu prietenii lui.Probabil că o să se plictisească repede.Cel puțin așa sper.

Zak purta o cămașă largă,gen plasă,de culoare albastru-marin,și un costum de baie albastru,de la Wedgewood.Deși era largă,cămașa îi scotea în evidență constituția fizică,Rory vedea fiecare mișcare,fiecare mușchi.Pectoralii nu i-ar fi putut fi mai bine puși în evidență.

*Ei bine,la ce te așteptai?* își zise Rory.Omul muncește din greu ca să-și țină trupul în formă.Doar nu o să și-l ascundă sub un sac de iută!

A fost surprinsă că s-a gândit la un argument în favoarea lui.Simțea întotdeauna repulsie față de bărbații care-și expuneau mușchii,ca să-i vadă toată lumea.

A remarcat imediat că pieptul îi era acoperit de păr,clar vizibil prin cămașa gen plasă.Se gândi la piepturile fără nici un pic de păr ale culturiştilor care participau la competiții.

-Ai participat vreodată la vreo competiție? îl întrebă când urcă în mașina lui,cu un coș pentru picnic,pregătit de Kiley,atârnat de braț.Întrebarea a venit pe neașteptate și o privi cu ochii mari.Un zâmbet senzual i se ivi pe buze.La competiții,culturism,preciza ea.

-Nu,sunt prea mic,răspunse el degajat.În voce nu era nici o urmă de resentiment. A pornit mașina.N-aș putea să concurez cu clasa de profesioniști din ziua de azi.Forma fizică este mai mult un hobby pentru mine.Am îndrăgit-o din cauza unchiului tău.

-Ei nu,zău? S-a oprit o secundă,întrebându-se dacă să-i dezvăluie o pârțicică din trecutul lui.De ce nu? Poate că,într-un fel,îi datorează o explicație,își zise el, nemaiobosindu-se să se întrebe de ce se gândește la un asemenea lucru când,în mod normal,era atât de tăcut când era vorba de trecutul lui.

-Rork a venit în vizită la o sală din cartierul meu,când nu eram decât un puști costeliv,atotștiutor,de paisprezece ani.Nici nu-mi mai aduc aminte ce făceam în ziua aceea.Îmi amintesc că mă atrăsese acolo preotul parohiei,care era și antrenor de baschet.Mama îl urmărea tot timpul ca să-i spună să mă strunească.

Se uită la Rory și zâmbi scurt,i-a revenit în minte întreaga zi,cu tot ce s-a petrecut atunci.Sărmanul părinte Duffy! Nu reușea deloc să mă stăpânească.Dar atunci a pus mâna pe mine,peu că Rork O'Banyon urma să vină în vizită și să le vorbească băieților.Așa că am rămas și eu din pură curiozitate.După ce a vorbit,Rork a venit direct la mine.Era atât de al naibii de mare,încât mă simțeam ca și cum aș fi privit spre un munte umblător.Nu știam atunci că părintele Duffy

era prieten cu el sau că unchiului tău îi plăcea să-i ajute pe „băieții cu probleme”, așa cum obișnuia să ne zică părintele Duffy. Rork m-a invitat la sala lui de gimnastică, împreună cu alți băieți. Nu-mi venea să cred că, un om atât de mare ca el, putea să aibă vreo legătură cu noi, care eram atât de jos.

Rory era atât de mișcată, încât a vrut să-i pună o mână pe braț, pentru a-i atenua amărăciunea din voce. Nu-l auzise niciodată vorbind așa, până acum. Dar tocmai pentru că nu-l auzise, nu l-a întrerupt. Dorea să audă tot ce-i spune.

-M-am gândit că trebuia să fi fost și el interesat. Și așa era. Îi plăcea foarte mult să ajute oamenii. Mi-a schimbat întreaga viață, ca să nu mai vorbesc de cea a altor zeci de băieți. A fost un om mare unchiul tău!

-Știu, zise Rory moale. Și acum mai știu și alte câteva lucruri.

Când au ajuns pe plajă, Rory mai digera încă dezvăluirile lui Zak. Au parcat într-o zonă din Santa Monica, ruptă parcă din plaja soră de la Veneția, oraș locuit aproape în totalitate de boemi. Rory știa că foarte mulți culturști locuiesc acolo, venind cu regularitate la plajă și prezentând exerciții în fața unei audiențe formate din cei veniți să se bronzeze.

Rory s-a întrebat dacă prietenii lui Zak locuiau la Veneția. Era pregătită pentru ceea ce putea fi mai rău-o după-amiază plictisitoare, cu jocuri de mușchi, cu discuții despre cele mai bune programe de exerciții și altele asemenea. Cine a obligat-o să vină? se admonesta ea.

La cinci minute după ce s-au instalat, prietenii lui Zak au început să se strângă în jurul lor. Spre surprinderea lui Rory, oamenii care li se alăturară formau un grup amestecat. Doar doi bărbați se mândreau cu trupurile lor, construite prin culturism; ceilalți nu păreau să se laude cu fizicul lor. Toți veniseră cu un singur gând-să se distreze.

-Pari surprinsă, îi șopti Zak la ureche, după ce a făcut prezentările. Nu credeai că am prieteni normali, nu?

Îi pătrunsese în minte și-i citise gândurile. Oare ce a mai văzut acolo? se întreba ea. A văzut cât de mult îl plăcea? Oare o să facă ceva în legătură cu asta?

Și-a scos rochia de plajă și a văzut un licăr de admirație în ochii lui. Admirație și ceva mai mult. O dorință, care a înspăimântat-o și a încântat-o, în același timp.

Zak s-a ridicat iute în picioare și, o secundă, a crezut că o s-o sărute. Dar el a luat-o de mână.

-Vino, hai să înotăm. Trebuie să mă răcoresc puțin. Râse de sinceritatea lui și o luă la fugă alături de el, simțindu-se mai bine decât oricând în ultimele săptămâni.

## CAPITOLUL 7

Când a ieșit din apă,Rory se simțea minunat.Zak a provocat-o,cu un scop precis,la o întrecere și ea l-a depășit.Aproape că se aștepta ca el să-și simtă mândria jignită,dar părea să fie încântat.

-A fost foarte bine,i-a spus el.Mă gândesc ca,de acum înainte,să ne concentrăm mai mult pe alergare.Ăsta pare să fie punctul tău cel mai slab.Ce s-a întâmplat? o întrebă,văzând-o că se încruntă.Sutienul costumului de baie se slăbise puțin din cauza apei și ea s-a oprit ca să-l strângă la gât.

-Este cam larg.

-Ai nevoie de ajutor?

-Nu,mă pot...descurca.Ultimul cuvânt l-a spus când a simțit cum își trece degetele printre șuvițele părului ud.Ești gata să dai ajutor indiferent despre ce este vorba,nu-i așa? în vocea ei nu fusese nici un fel de reproș; fusese o pură constatare.El zâmbi.

-Numai-când este nevoie de mine.

-Zău? Nu-mi amintesc să fi spus că am nevoie de tine.

-Nu? Prima ei impresie a fost că o tachina,dar,rememorându-și tonul lui,a simțit că în afirmația făcută era ceva mai mult.A perceput ceva mult mai serios acolo. O secundă,s-a pierdut în gânduri,confuză.Mișcarea tandră a degetelor lui pe ceafă a adus-o la realitate.A simțit cum i se înfioară pielea.

-Nu,dacă ai de gând să-ți petreci toată ziua făcând un nod.A încercat să pară că glumește și că nu este emoționată.Zak a întors-o ușor cu fața spre el.Privirea din ochii lui îi spunea lucruri care o fascinau.O secundă,a rămas nemișcat,gândindu-se dacă să nu o ducă pe plajă într-un loc unde nu era nimeni.Dar și-a recăpătat imediat controlul.A luat-o tandru de mână.Era un gest nevinovat,care n-ar fi trebuit să însemne nimic.Dar a însemnat.A încercat să-și spună că este o copilărie din partea ea să reacționeze astfel,dar nu a ajutat la nimic.

-Hai să mergem,i-a spus el.

-Unde?

-Este timpul să mai faci ceva exerciții.

-Dar tocmai am înotat,protestă ea.

-Iar acum ai să faci altceva,i-a spus el,fără drept de replică.Privește!

Involuntar,s-a întors și s-a uitat unde-i arăta el.

-Oh! încruntarea i-a dispărut într-un zâmbet.De ce nu spui așa? Se juca volei,iar ea nu considerase niciodată voleiul ca un exercițiu.Voleiul era un joc frumos. Prietenii lui Zak se strânseseră în jurul unei plase și alegeau terenul.Când au ajuns,Zak a împins-o în echipa adversă.Rory s-a întors uitându-se surprinsă,



printre ochiurile plasei, la Zak. Ea crezuse că or să joace de aceeași parte.

-Să vedem cât de bună ești, i-a spus Zak, făcându-i cu ochiul.

-O să-ți pară rău că ai vrut să afli, răspunse Rory, râzând. Și-a sprijinit mâinile pe coapse, cu picioarele puțin depărtate, gata să ridice mânușa.

Zak nu-și putea lua ochii de la ea. Era ademenitoare în costumul ăla de baie.

Într-adevăr, nu avea nevoie de îmbunătățiri-dar ca să se plaseze între primii douăzeci trebuie să fie mai suplă. Mai tare. Ce păcat, se gândi el. Era încă udă, iar strălucirea pielii o făcea și mai atrăgătoare, își dorea să o șteargă, să o înconjure cu un prosop și să o țină strâns lipită, dându-i din trupul lui căldură suficientă ca să termine ce a început. A văzut că Rory îl privea curioasă. Cu o nonșalanță studiată, a pus mâna pe plasă și a spus, adresându-i-se de fapt ei:

-Învingșii vor trebui să servească prânzul învingătorilor.

-Tu ai spus-o, zise ea, ca și cum nu mai era nimeni implicat. Toți ceilalți au fost de acord. A jucat ca o profesionistă. După câteva minute, Zak și-a dat seama că trebuie să înceteze să-i mai admire formele și să se concentreze asupra jocului, dacă vrea să arate ce știe. Jocul, punctat de râsete, hotărâre și nori de nisip, provocați de jucătorii care preluau sau serveau mingea, a fost strâns. Rory a jucat ca și cum pariase totul pe acest meci. *Măcar de data asta, se gândi ea, îi poate arăta că excelează și ea la ceva.*

Când a servit el, era pregătită să respingă mingea, făcând-o să atingă pământul chiar sub nasul lui, dacă se putea. La ultimul serviciu al lui Zak, cineva a ridicat mingea, iar ea a sărit mult în aer și, pur și simplu, a plasat-o în terenul advers, fără ca cineva să o mai poată salva.

Apoi a fost rândul ei să servească. A servit cu pumnul, făcându-l să se întrebe cum de o mână atât de mică poate avea atâta putere în ea! L-a impresionat de la primul ei serviciu și a încetai să o mai subestimeze. Preluând o minge înaltă, a sărit și a trimis-o peste plasă. Deși a făcut o fentă, a căzut și a ratat mingea, care, înainte de a ajunge în nisip, s-a lovit mai întâi chiar de el. Echipa lui Rory a scos un chiot de satisfacție. Rory a fugit imediat spre Zak.

-Aș dori să fiu servită oficial, te rog, zise, aplecându-se spre el. Zak nu s-a grăbit să se ridice. S-a proptit în cot și se uita la ea.

-Mi-am lăsat fracul acasă.

-O să mă mulțumesc cu temenelele și periatul, zise ea.

-Mi-am lăsat și peria acasă. Rory îl privi.

-Nu prea știi să pierzi, nu-i așa? spuse ea, râzând.

Nu se aștepta să o sărute exact în acel moment. Dar el a făcut-o! Și-a dat seama că asta și-a dorit toată ziua. Toată săptămâna. Ba încă de când a sărutat-o ultima

oară! A trebuit să facă eforturi să nu cedeze și să nu-l tragă mai aproape. Sărutul a fost scurt și puternic, lăsând-o să tânjească după mai mult.

-Depinde de ceea ce trebuie să pierd, răspunse el, iar cuvintele lui au înfiorat-o. Instinctiv, a știut că nu vorbește despre meci, dar nu era sigură ce anume a vrut să spună. Sau poate că se temea să nu fie dezamăgită, așa că a renunțat să se mai întrebe. Zak își plimba degetele pe conturul gurii ei, întrebându-se dacă să o mai sărute sau nu. Era atât de apetisantă! Dar zgomotul din jur i-a amintit că nu sunt singuri.

-Ei bine, ai câștigat în mod cinstit, zise el, cu o expresie de admirație îngăduitoare. S-a ridicat și s-a scuturat de nisip, apoi i-a întins mâna. Cred că va trebui să mă ridic la înălțimea rolului ce-mi revine în urma acestui pariu.

-Ai fost norocos că mizele nu au fost mari. Râdea și-și scutura nisipul de pe chilotul costumului de baie. Privind-o, Zak voia să fi făcut el asta. În acel moment, își dorea să fi avut buzunare ca să-și înfunde adânc mâinile în ele. Dar, în lipsă, și-a lipit strâns mâinile de corp. Gestul nu i-a scăpat lui Rory.

A fost o zi obișnuită de plajă, se gândea ea sub lumina lunii pline care tremura în raze lungi pe apele întunecate, l-a amintit atât de mult de an de colegiu! Dar cu o diferență. Poate că și atunci juca tot atât de bine volei, dar nu simțise niciodată ceea ce simțea în momentul acesta. Își dorea ca timpul să stea în loc și să uite de ea. Stăteau la o oarecare distanță de focul de tabără, privind valurile. Își ținea capul rezemat de umărul puternic al lui Zak. Unul dintre prietenii săi cânta ceva la chitară. Totul în ea tânjea după Zak, deși știa că există atâtea motive pentru care nu ar fi trebuit să fie așa. Dar logica era pentru zi, când lumina o făcea să gândească limpede. Strălucirea lunii, tremurul apei și melodia romantică creaseră o altă lume, care aruncase realitatea undeva, în adâncul umbrelor ei.

-Frumos cântec, murmură ea. Zak zâmbea. Își pusese mâna peste a lui și se juca absentă cu părul fin de la încheietură.

-Îl iau cu mine pretutindeni unde mă duc.

-Zău? Îi era recunoscătoare pentru că nu devenise prea serios. Se gândea că, în acest moment, nu ar fi putut rezista avansurilor lui. Și probabil că, a doua zi, ar fi regretat. Dacă i-ar fi cedat, ar fi apărut prea multe probleme, prea multă incertitudine. Ca această relație să ducă la ceva și avea dubiile ei în această privință - va trebui să nu se grăbească.

-Bărbatul nu-și poate permite niciodată să nu fie însoțit de muzică, continuă el. În plus, un chitarist ambulant costă mai puțin decât un violonist ambulant.

Rory a început să râdă. Dar râsul i-a înghețat când a simțit cum degetele lui îi

coboară de-a lungul gâtului.Trasa o cărare în josul claviculei,accelerându-i pulsul.Delicat,i-a înclinat capul pe spate și i-a înfiorat ușor buzele cu gura lui.

Rory s-a răsucit în așa fel încât fața să-i fie mai aproape de a lui.Și-a strecurat brațul pe sub al lui și,inconștient,s-a apropiat de el.Cu mâna liberă,i-a prins fața și a sărutat-o cu putere.Era ca și cum îi fusese toată ziua sete,iar el i-a oferit o cană cu apă rece de izvor.Și-a trecut brațele pe după gâtul lui,în timp ce el o lăsă ușor pe spate.Nisipul cald i-a primit trupul,cuibărindu-i-l.Era conștientă de nisip și de simțurile care se treziseră în ea,în timp ce continua să o sărute.Mâna i-a alunecat de-a lungul trupului,mângâind-o,ațâțându-i flacăra care se aprinsese în ea.Deși era la o depărtare de numai câțiva yarzi de restul grupului,Rory se simțea ca și cum s-ar fi aflat în altă lume.O lume pe care-și permitea să o locuiască și să o exploreze doar în seara asta,doar acum.

Din felul în care o ținea,simțea că se abține.Asta o excita,știind că,dincolo de aparențe,existau emoții puternice.Dorea să știe că nu doar ea simte așa.Avea nevoie să știe că și el simte același lucru.Numai vag i-a trecut prin cap că se joacă cu focul.Consecințele erau miraje tremurătoare.Singurele lucruri reale erau Zak și delicioasa putere a gurii lui,pe care o sorbea cu nesaț.

Zak și-a retras puțin capul,dar degetele lui Rory,afundate în părul lui,l-au tras mai aproape.Zak nu mai putea rezista.Intensitatea sărutului îl transportase într-o sferă mai înaltă.Acum a simțit atingerea magică a gurii lui de-a lungul gâtului.

Rory și-a arcuit trupul,lipindu-se de el.

Zak se pierduse în invitația mută a trupului ei,atingând-o,mângâind-o,înainte de a-și coborî gura între sâni.Sutienul rămăsese la locul lui,dar,când a început să-și plimbe limba pe sfârcurile întărite,a simțit că parcă ia foc.Rory gemea.Îl dorea cu disperare.Niciodată nu mai cunoscuse o dorință atât de intensă,dorință ce ardea ca o flacăra albastră,într-o noapte fără stele.Simțise și înainte fiorii dorinței,dar de data asta era cu totul altceva.Parcă întregul ei trup era învăluit într-o pasiune imediată,care cerșea împlinirea.

Zak a încercat să se retragă,fiind pe punctul de a-și pierde controlul.Fusese capabil să se mobilizeze ori de câte ori organismul lui era epuizat,când credea că nu o să mai facă nici o mișcare în plus.Dar ce se întâmpla acum amenința să-i distrugă autocontrolul de care era atât de mândru.

O dorea.Dumnezeule,niciodată nu a dorit nimic sau pe nimeni atât de mult cum o dorea pe ea! Visase că o iubește,dar faptul că o ținea în felul ăsta în brațe îi sporise de o sută de ori dorința.Dar nu putea să facă dragoste cu ea aici, chiar dacă plaja era goală.Merita să fie luată cu blândețe,cu tandrețe.Și știa că,dacă nu se va controla,o să se întâmple ceva.Sângele i se înfierbântase prea tare!

L-a simțit că se retrage și o durere profundă,abisală,a întunecat strălucirea care domnea numai cu un moment în urmă.

-Cine ești,tu,Zak? șopti ea,neputând să-l înțeleagă.

-Cineva care o să te ducă acum acasă.Vocea îi era aspră și el se ridică în genunchi.Ea a luat mâna pe care i-o întindea,fără să se uite.Dezamăgirea i-a cuprins trupul,în timp ce dorința s-a cristalizat și s-a spart în mii de cioburi înlăuntrul ei.A tras adânc aer în piept ca să-și revină.El avea dreptate.Perfectă dreptate.S-ar fi expus singură dacă vreunul dintre celelalte cupluri romantice s-ar fi gândit să se uite la ei,și-a zis,supărată.Dar,de altfel,toți erau ocupați,pierduți în lumile mici cu doi locuitori,remarcă ea când se îndreptară spre focul de tabără.Tăciunii,care stăteau să moară,luminau din-când în când fericirea lor și golul pe care-l resimțea ea.Zak avea dreptate.De ce,totuși,se simțea atât de groaznic?

Au mai trecut câteva zile,marcate numai de progresele surprinzătoare înregistrate în programul ei de antrenament,ceea ce-i încânta pe amândoi.În ceea ce privește relația personală,era ca și cum ambii conveniseră,în mod tacit,să păstreze distanța.Era bine din punct de vedere rațional,se gândi ea.Dar emoțional era cu totul altceva.El era prezent în permanență,întotdeauna aproape,întinzându-i greutatea,încurajând-o,atingând-o,fără să se gândească înainte ca mâna lui să se retragă.Era o tortură mult mai greu de îndurat decât regimul alimentar la care era supusă.

*Ceva nu este în regulă,Rory,se gândi ea.Dintr-un anume motiv el se controlează, iar tu ar trebui să-i fii recunoscătoare.Nu s-a întâmplat nimic de natură să-ți schimbe părerea,*își zise ea,zăcând nemișcată pe pat și uitându-se în tavan.Ținea mâinile încrucișate sub cap,încercând să se concentreze,încercând să-și impună să se relaxeze.

*Nu știi încă prea multe despre el.Din câte știi,ar putea fi vorba de un complot,de o strategie ca să te determine să-i cazi în brațe.Se ocupă de mintea ta,în aceeași măsură în care se ocupă și de trup.Categoric,mi-a acaparat mintea,*își zise Rory,capul ei nemaiputându-se gândi la altceva decât la momentele de tandrețe petrecute cu el.A văzut încă o dată asemănările dintre Zak și Rork.Amândoi erau întruchiparea bărbatului tandru-dur.Înainte să-l întâlnească pe Zak,ar fi putut să jure că nimeni nu mai putea fi ca Rork.Acum nu mai era sigură de asta.

Nu cauți decât un înlocuitor de care să te cramponezi,nimic altceva,se împacă ea cu sine însăși.

-Lipsa unei mâncări bune,gustoase,te-a adus în halul ăsta,zise cu voce tare,ca și

cum cuvintele ar fi trezit-o din senzația ce o cuprinsese.Scătură din cap.Avea halucinații.Nu putea să-i pese de Zak.Un milion de motive întemeiate pledau împotriva acestui fapt!Trebuia să iasă puțin.

Când a ajuns în capul scărilor,a stat o secundă,gândindu-se dacă să-i spună lui Zak unde se duce.Dar în toiul zilei și el dispărea misterios.Își putea permite și ea o dată.Era atât de prinsă de gânduri,încât nu a remarcat că Zak intrase în hol,exact în momentul în care începuse să închidă ușa după ea.

Era o seară de primăvară clară și rece.Păsărelele ciripeau foarte hotărâte,ca și cum însăși viața lor depindea de asta,spărgând tăcerea.Rory s-a grăbit spre garaj.Și-a pescuit cheile din poșetă și le-a introdus în contact.La trei minute după originala ei dorință de a evada,conducea pe șosea.

Nu și-a dat seama că se îndrepta spre pizzerie,până când nu a oprit în fața ei.Obiceiurile vechi dispar greu,se gândi ea.Fusese acolo de nenumărate ori când locuia aici,sărind peste masa de seară și delectându-se cu ceea ce credea ea că este cea mai bună pizza de pe Coasta de Vest.Încercase destule la viața ei,încât să spună,cu toată inima,că pizza *Heaven* de la Rubino era cea mai bună.

*Doar să simt mirosul de pizza,și-a zis.Nu vreau altceva decât să-i simt mirosul.*

*Și poate să privesc puțin.Asta nu face nici un rău.*

A coborât din mașină ca în transă.Îndreptându-se spre vitrină,a început să se uite la proprietar,care făcea o demonstrație pentru clienții săi,învârtind coca de pizza sus,deasupra capului.Știa că dacă ar intra și ar lua o felie,măcar și o feliuță,nimic nu ar mai opri-o.De prea multă vreme se hrănea „sănătos”.Ar fi fost ca și cum s-ar fi prăbușit barajul.Exact așa cum ar fi dacă ar ceda în fața sentimentelor ei pentru Zak.Barajul ar sări în aer.Nu a putut să nu se întrebe dacă ar fi același lucru și pentru el.Probabil că nu.Un bărbat,care arată ca el,are probabil o întregă armată de femei.A văzut cum se uitau femeile la el,pe plajă.Nu trebuia decât să facă un semn,presupuse Rory,și cât ai zice pește,ar fi fost înconjurat de femei.Nu se poate spune că ea ar fi fost privată de atenția sexului opus.Dar în permanență a fost însoțită de o lipsă de sentimente.Niciodată nu a avut acel simțământ final,acel ceva special care să o facă să dorească să fie cu un bărbat,în toate sensurile cuvântului.Clopotele nu au răsunat niciodată atât de puternic,pulsul nu a fost nicicând atât de accelerat,încât să o facă să dorească să-și unească,în momentul final,trupul cu al altcuiva.Nu până acum.A pus mâna pe ușa pizzeriei numai ca o altă mână să o acopere pe a ei.A vrut să se întoarcă și să întrebe persoana respectivă ce o făcea să se grăbească atât de tare,dar cuvintele i-au murit pe buze,neputând să spună decât unul singur:

-Zak!

-Nu poate avea omul încredere în tine? Părea dezamăgit.

-Nu am venit decât să simt mirosul, protestă ea, furioasă că a fost urmărită ca și cum ar fi fost un copil rău.

-Poftim? !

-Să simt mirosul. Și adulmecă de două ori. Știi, uite așa, cu nasul. După câte știu, nimeni nu a pățit nimic din cauza asta.

-Ai fi surprinsă dacă ți-aș spune ce poate face mirosul. Se gândea la modul în care îl afecta pe el parfumul ei, la felul în care mirosul ei îi persista în creier, înnebunindu-l, multă vreme după ce ea părăsea încăperea. Asta i-a amintit de ea. I-a amintit de dorința lui neîmplinită. Dacă s-ar culca cu ea înainte de concurs, dacă ar ceda tuturor dorințelor care se manifestau cu tot mai multă frecvență, ar putea interpreta totul greșit. Ar fi putut să creadă că el face asta pentru că dorea ceva de la ea, ceva de natură materială. Însă el nu o dorea decât pe ea. Dar nu era posibil ca ea să-și dea seama de asta acum. Nu ar fi făcut decât să o deruteze și mai mult. Să-l deruteze ca naiba și pe el. Niciodată nu mai simțise așa ceva până acum. Până în momentul în care i-a văzut fotografia, își imaginase că este un bărbat imun la atașamentul emoțional. Dar acum îi umplea momentele de veghe, acaparându-i mintea în așa măsură, încât credea că o să înnebunească de dorință.

-Cred că este mai bine să ne ferim de tentație, zise el, îndepărtând-o intenționat de ușă, în timp ce intrau doi clienți. Aerul cald din pizzerie, încărcat de mirosuri îmbietoare, a învăluit-o. Rory privi înapoi peste umărul ei, tânjind.

-Mereu? întrebă ea.

-Când totul se va termina, o să sărbătorim, i-a promis. Dacă o să reușești.

-O să reușesc. I-a plăcut cum a ridicat bărbia, bătaioasă, provocându-l să zică că nu este așa. Încă de la început i-a plăcut caracterul ei. Și înainte de asta, i-a plăcut privirea ei. În fotografia, pe care i-o arătase Rork, avea aceeași privire mândră.

-Nu dacă ai să bântui prin pizzerii. A condus-o spre mașina ei, ținând-o ferm de braț.

-Ți-am spus, a continuat ea să insiste. Nu am venit decât să simt mirosul. În afară de asta, cât de rău ar putea să facă o singură feliuță?

-Foarte mult, dacă asta înseamnă încălcarea disciplinei. Despre asta este vorba, despre disciplină.

-Eu credeam că este vorba despre concurs.

-Și despre asta. I-a luat cheile din mână și a descuiat mașina. Tu conduci, i-a spus, așezându-se pe locul de lângă șofer.

-Și mașina ta?

-Am să-l rog mâine după-amiază pe Kiley să mă aducă până aici.Nu-mi pot permite să te pierd în ceață;Rory a privit în jur.Începuse să se lase o ceață de seară blândă,ca o mantie cenușie,mătăsoasă.Nu era decât o chestiune de timp ca ceața să se îngroașe.

-Nu-ți face probleme.Nu-mi place decât pizzeria lui Rubino.

-Da,dar la o distanță de un bloc de aici este un Baskin-Robbins.

La auzul numelui cofetăriei unde se vindea înghețată,lui Rory a început să-i lase gura apă.

-Produsele lactate sunt recomandabile,îi zise ea.Nu mai mâncase înghețată-de când? De a doua zi de când murise Rork.Au calciu,a adăugat ea,cu o strălucire în ochi.

-Lapte degresat și o bucătică de brânză este tot ce ai nevoie,zise Zak.

-Cedar? întrebă ea,plină de speranță.

-Brânză cu procent redus de grăsime.

-Cum de este atât de liniștitor tot ce mi-ai spus tu acum? Și cum un bărbat care spune lucruri liniștitoare poate fi atât de ațâțător? se gândi ea.Zak era absolut opusul a ceea ce înseamnă liniștitor.Farurile au străpuns ceața,ușurându-i puțin drumul,dar nu prea mult.Se simțea ca și cum ar fi fost ruptă de restul lumii.

Ruptă de întreaga lume cu excepția lui Zak.Dacă am să continuu să gândesc așa,am să mă arunc chiar aici asupra lui,își spuse Rory.

-Ai răbdare,Rory,sfârșitul este aproape,promise el.

Și era,se gândi ea.Se va sfârși totul? Ce se va întâmpla dacă pierde? Oare își va arăta atunci adevărata lui față? Și care este adevărata lui față? O s-o mai dorească oare atunci? Rory nu era foarte sigură că voia să afle.

## CAPITOLUL 8

Câteva după-amieze pe săptămână,Zak dispărea.De câteva ori,Rory s-a gândit să-l întrebe unde se duce,dar și-a zis că,dacă ar face-o,s-ar demasca mai degrabă pe ea decât pe el.Nu trebuie să pară prea curioasă.Dacă pune prea multe întrebări,ar putea bănui vulnerabilitatea care începuse să-i iasă la suprafață.Ar putea să presupună cât de implicată este!După ce-și termina antrenamentul,își folosea după-amiezele pentru a încerca să învețe aspectele tehnice care stăteau la baza imperiului Rork O'Banyon.Lui Winthrop nu i-a trebuit mult să se lase convins să o ia la biroul lui Rork,din Los Angeles,pentru a-i arăta cum este condus totul.

-Sunt într-adevăr bucuros să te văd atât de interesată de toate astea,Rory,s-a entuziasmat Winthrop,într-o după-amiază.Răspândise în fața ei câteva

grafice, schițe și informări care prezentau creșterea și expansiunea preconizate ale imperiului Rork O'Banyon. Rory a fost încântată de priceperea în afaceri a lui Winthrop. Era cu adevărat ca la el acasă. Faptele și cifrele, îndepărtate de câmpul de luptă zilnică al emoțiilor, îl încântau peste măsură, i-a arătat lui Rory dosare și registre până când a început să amețească. Pentru ea, devenea tot mai evidentă complexitatea pe care o implica conducerea întreprinderilor O'Banyon. S-a interesat de toate detaliile funcționării. Să învețe toate acestea, să fie capabilă să le stăpânească - iată care ar fi fost adevărata provocare! O provocare pe care dorea să o înfrunte. Astfel a devenit și mai hotărâtă să îndeplinească condițiile prevăzute în testament. *Va încerca să se plaseze între primii douăzeci, sau își va da sufletul încercând.* Rork a construit un imperiu, se gândi ea cu mândrie.

Ajungea pe ambele coaste și acoperea și zona dintre ele. Zeci de saloane de gimnastică se aflau în aproape fiecare stat, inclusiv două în Alaska. Valoarea statelor săptămânale de salarii a uluit-o.

-Uite, aici, în Boise, numărul aderenților a scăzut, spuse Winthrop, arătându-i cel mai mare grafic de pe birou. Pentru moment, lăsase deoparte celelalte documente. Deși Rork deschisese mai multe birouri principale, toate documentele importante se aflau la biroul din Los Angeles. Începuse să conducă întreaga operațiune din locuința lui, apoi s-a mutat într-un district unde chiriiile erau mai mici și, în cele din urmă, în 1969, în acest bloc de birouri, când afacerile începuseră să meargă încurajator de bine. Indiferent câte birouri a mai deschis ulterior - la Houston, Chicago și New York, printre altele -, Los Angeles rămăsese sediul. Aici începuse. Aici se aflau toate lucrurile importante pentru firmă. La etaj se tipăreau cele două reviste lunare. Lui Rork i-a plăcut întotdeauna să simtă pulsul a tot ceea ce se întâmplă.

-Da, a scăzut numărul aderenților, dar cercetăm să vedem despre ce este vorba. Winthrop a oftat. Și-a ridicat ochelarii și și-a frecat nasul. Unchiul tău avea un mod de a rezolva orice problemă, imediat, știa întotdeauna exact ce trebuie să facă. Noi, ceilalți, trebuie să ne descurcăm cum putem mai bine.

Zâmbetul lui era trist. Rory știa că Winthrop simte lipsa lui Rork. El și Rork, la fel ca și mulți alți colaboratori ai unchiului ei, străbătuseră o cale lungă împreună.

Încă de la început, dacă și aducea ea bine aminte. Unchiul ei era genul de om care credea în prieteni și și împărțea norocul cu ei. De asta organizația a mers atât de bine. A fost întemeiată pe prietenie și încredere, precum și pe politici adecvate.

-A fost verificat personalul de acolo? întrebă Rory. Se străduia să gândească așa cum ar fi gândit Rork. Prima lui preocupare a fost întotdeauna să vadă că publicul este bine tratat.



Când cineva pășea pe ușile unui salon O'Banyon,era ca și cum pășea în propria casă.

-A trimis Zak pe cineva ieri,să facă un control,zise Winthrop.

Da,Zak era asistentul principal,în pofida absenței lui temporare,își zise Rory.Zak acționa la fel cum ar fi făcut unchiul ei.Rory nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă angajații,inclusiv Winthrop,nu reacționau în mod inconștient față de Zak, așa cum făcuseră față de Rork.În ușă a apărut o secretară înaltă și subțire.

-Domnul Winthrop? Winthrop se uită în direcția ei,marcând încă cu creionul districtul Boise.

-Da,Nancy.Tânăra femeie părea mai degrabă stânjenită de ceea ce avea să spună. A aruncat o privire peste umăr ca pentru a se asigura că,indiferent cine era afară, la ușă,nu avea de gând să intre în urma ei.

-Este aici cineva care vrea să o vadă pe doamna O'Banyon.

Rory păru surprinsă.Winthrop dădu din cap spre ea ca și cum ar fi știut despre ce este vorba.

-A început deja,îi zise el.Au venit ulii.

-Ulii? întrebă Rory.

-Negustori ambulanti,cred că ar fi termenul mai corect pentru ei,explică Winthrop.Vin la tine cu produsele lor,dorind să le dai aprobarea-adică numele O'Banyon.Încearcă să se târguiască,obligându-se să facă reclame în reviste,în schimbul numelui O'Banyon.

-Se ocupa chiar unchiul de asta? De ce nu delega pe cineva? întrebă Rory.

Winthrop dădu din cap.Expresia lui îi spunea că ea ar trebui să știe mai bine.

-Erau unele lucruri pe care unchiul tău le lăsa pe seama colaboratorilor săi,dar când era vorba de numele lui simțea că răspunderea îi revine în întregime.Nu permitea niciodată ca numele lui să figureze pe ceva,fără să nu controleze el personal înainte.Ei bine,de data asta ce este? O nouă vitamină? O linie de șorturi pentru gimnastică? i se adresă el secretarei.Nancy a strâns buzele.

-Nu este un vânzător.

-Doar nu este un ziarist,nu-i așa? întrebă el,indignat.Cunoști dispoziția de a nu...Winthrop nu a mai avut șansa să termine ce avea de spus.

-Am obosit să stau afară singur.Vocea profundă,puternică,aparținea unui bărbat înalt,foarte înalt.Avea o față colțuroasă și ridată prematur de soare.Era excesiv de bronzat.Tenul lui întunecat contrasta cu claiă de păr argintiu.Ochii,afundați în orbite,erau luminoși și plini de viață,iar când mergea se auzea un clinchet ușor-ca sunetul unor lanțuri de aur care se loveau unul de altul.Lanțurile se odihneau pe pieptul lui,acoperit cu păr încărunțit,ca pe o tavă de argint.Haina îi flutura în

jur; trecuse ceva vreme de când nu mai putea să-și încheie nasturii.

S-a grăbit spre birou și i-a luat mâna lui Rory.

-Am venit să-mi prezint respectele mele,zise el,ținând cu fermitate mâna fetei.

Rory s-a întors cu capul spre Winthrop pentru a primi o explicație.Cine era omul?

-Rory O'Banyon,zise Winthrop cu cea mai oficială voce de care era capabil, aceea folosită,Rory o știa,când situația era deosebit de neplăcută pentru el.

Domnul este Valentine Maxwell.Fața mare a lui Maxwell se lărgi și mai mult de zâmbetul pe care îl afișa.Rory a avut impresia clară că privește fața unui rechin.

-Ar fi trebuit să vă abordez la funeralii,zise Maxwell,solemn,dar nu am vrut să vă tulbur durerea.

-N-ai fost la funeralii,Maxwell,zise înțepat Winthrop.Zâmbetul lui Maxwell a dispărut o secundă,dar a reapărut imediat.Rory a profitat de situație pentru a-și desprinde mâna dintr-a lui.

-Ei,haide,Winthrop,spuse el,cu un aer protector,firește că am fost.Doar că am rămas în umbră.Winthrop era tentat să spună că Valentine Maxwell nu a rămas niciodată în umbră,dar și-a ținut gura.N-avea sens să provoace o scenă.Dintre toți oamenii de pe lumea asta,numai Maxwell îl aducea în stare să-și încalce codul de ne-implicare emoțională.Ca și Rork,Winthrop nu dădea doi bani pe bărbatul flamboiant care nu era altceva decât un circar.

-Am vrut doar să-ți spun,Rory,continuă el,luându-i din nou mâna,că,dacă ai nevoie de o persoană plină de înțelegere,care să te asculte,sunt disponibil.

Poate că nu e un rechin,își amendă Rory impresia inițială.Mai degrabă un piranha.Maxwell se purtă ca la el acasă.Trase un scaun lângă cel al lui Rory și-l așeză în așa fel încât Winthrop să fie forțat să se retragă puțin.

-Este o responsabilitate mare pentru o persoană atât de tânără ca tine.Rory zâmbi.Categoric,nu-și irosea timpul!

-Nu chiar atât de tânără,zise ea,menținându-și zâmbetul.Dacă el a putut,o să poată și ea.Dar colțurile gurii îi erau încordate.

-Totuși,toate astea trebuie să fie o mare problemă pentru tine.Dacă ai nevoie de vreun sfat...

-O să vină la mine.Cuvintele au uimit-o pe Rory.N-a avut posibilitatea să răspundă.Zak era în ușă,cu trăsăturile schimonosite de furie.Maxwell s-a ridicat când Zak a intrat în cameră.Stătea în picioare și-și muta nervos greutatea de pe un picior pe altul.

-Ah,domnul Taylor,protejatul lui Rork.În felul în care Maxwell a spus cuvintele,ea a simțit ceva neplăcut.Rory se gândi că probabil omul își lasă

amprenta odioasă pe tot ce atinge.Și-a dat,de asemenea,seama că mulți oameni nu gândesc ca ea.Corporația Maxwell se străduia să-și mențină locul al doilea,pe plan mondial,în domeniul pregătirii fizice.Dar era numărul doi.În timp ce unchiul ei a ajuns acolo unde se afla acum întreprinderile O'Banyon,prin eforturi îndelungate și susținute,Maxwell țâșnise pe scenă cu numai opt ani în urmă, culegând roade imediate.Rork muncise din greu ani de zile pentru ca domeniul cultivării unui trup sănătos să capete respectul necesar.Acțiunile lui Maxwell amenințau să-l transforme într-o afacere-spectacol.

-Noi toți știm cine sunt,zise Zak cu o voce egală.Și toți știm cine ești tu și ce ești de fapt.Zak a făcut trei pași spre Maxwell și apoi s-a oprit,atitudinea lui exprimând clar o provocare.Gândul o duse pe Rory la un leu care-și apăra mândria.Picioarele îi erau puțin depărtate,greutatea egal distribuită,întregul său trup fiind în contrast evident cu înfățișarea arogantă,bătătoare la ochi a celuiilalt bărbat.

-Nu făceam decât să-mi ofer serviciile,zise Maxwell cu o voce plăcută.Dar Rory putu să vadă că tonul lui civilizat era numai pentru efect.Nu se simțea nici o fărâmbă de sinceritate în el.

-Nu dorim genul de „servicii” pe care ni le poți oferi tu și nici atenția ta.

Uitându-se spre ușă,Zak continuă: Acum ai să pleci,sper.

-Presupun că trebuie.Maxwell zâmbi spre Rory.De-abia aștept să te văd din nou.

-Asta va fi o altă dezamăgire căreia cred că va trebui să-i faci față,zise Zak, închizând ușa în urma lui.Doamne,zise el,întorcându-se spre Winthrop, neobrăzarea acestui om...

-Tu vorbești de neobrăzare? zise Rory,ochii ei scoțând scânteii.O privi cu o expresie confuză,ca și cum ea vorbea altă limbă.

-Ce vrei să spui? Rory se ridicase în picioare,încordarea de pe fața ei arătând cât de furioasă este.

-Pur și simplu,cine te crezi că ești? Întrebă ea.

-Poftim? Zak rămăsese cu gura căscată.

-Cum ai putut să intri aici și să vorbești în numele meu? Ea era actuala și probabil viitoarea președintă a *O'Banyon Enterprises*.Ea era șeful lui și,totuși,a dat buzna înăuntru și i-a subminat autoritatea chiar sub ochii ei.Oare cine se crede? Crede că el conduce *O'Banyon Enterprises*? Ei bine,ar cam trebui să-și reconsidere viziunea.

*Ce dracu' se întâmplă cu ea?* își zise Zak,furia lui crescând direct proporțional cu a ei.

-Vrei să-mi spui că ai de gând să-i vinzi omului ,ăsta? De asta a venit aici,știi

foarte bine,indiferent ce a încercat să-ți spună.

-Hm,eu...eu cred că mă duc să cercetez problema Boise,zise Winthrop,fără să se uite la nici unul dintre ei.S-a strecurat din cameră fără ca Zak sau Rory să observe plecarea lui.Erau prea prinși în cearta lor.

Deci,despre asta era vorba,până la urmă,nu? se gândi Rory,dezamăgirea ei crescând tot mai mult.Nu era interesat decât de afaceri,așa cum a bănuit ea de la început.A crezut că este prea proastă ca să vadă ce se află în capul lui Maxwell și să vadă dincolo de aparențele microase.Și probabil gândea că putea fi convinsă,cu ușurință,să vândă într-o clipită *O'Banyon Enterprises*.Se temea că o să rămână fără slujbă? Nu știa nimic despre ea.Au petrecut atât timp împreună și nu s-a ostenit să învețe nimic despre ea.Nu-i păsa decât de poziția lui.

Maxwell îl numise pe Zak „protejatul lui Rork”.Poate că Zak s-a văzut stăpân peste imperiu,în locul ei,culegând enormele recompense financiare și emoționale ale conducerii unei asemenea conglomerat.După mai mult de șase săptămâni,petrecute cu Zak,Rory simțea că știe destule despre el ca să-și dea seama că nu numai banii l-au atras la *O'Banyon Enterprises*.El era atras,în mod irezistibil,de lumea mușchilor lucind de sudoare.Să conduci unul dintre cele mai mari conglomerate de acest gen,din lume,însemna putere.Să se despartă de el ar fi foarte greu pentru Zak.În definitiv,se gândi ea,ce ar face? Furia ei fu atenuată de puțină compasiune,totuși era încă teribil de afectată.

Reacția lui a rănit-o cu atât mai mult,cu cât greșise în ceea ce-l privește.Începuse să creadă în povestea pe care și-o făurise pentru sine,începuse să creadă că,de fapt,el este interesat de ea numai pentru ea.Acum știa că lucrurile stau altfel.

*Oare greșise atât de mult în aprecierea lui despre Rory?* se gândi Zak.Era ea oare atât de lipsită de sensibilitate,încât să vândă tot ceea ce a realizat cu trudă Rork,tot ceea ce a iubit el? Zak trecuse pe la birou ca să-i facă o surpriză.Voia să o conducă acasă.În schimb,el a fost cel surprins,ba mai mult,dezamăgit.

Crezuse cu adevărat că ea este altfel.În săptămânile în care au lucrat împreună văzuse că urmărește cu tenacitate un obiectiv.Văzuse cum suporta durerea,chiar dacă nu fără să se plângă,cel puțin fără să arate nici cel mai mic semn că ar renunța.Iar acum răcnea la el pentru că-l făcuse pe Maxwell să plece.Fără îndoială,fusese fermecată de cuvintele microase ale acestuia.

-Nu ai nici un drept să dai năvală aici și să arunci afară pe cineva din biroul meu! răcni Rory.

-Am toate drepturile,replică el.La naiba,femeie,nu știi cât a muncit Rork ca să realizeze toate astea?

-Nu-mi vorbi despre Rork O'Banyon! strigă ea.Și,bătându-se cu degetul în

piept,continuă: Eram acolo,îți amintești?

-Nu în anii proști.O secundă a rămas fără cuvinte.Ce vrea să spună?

-Nici tu!

-Nu! răcni și el; apoi,conștient de tonul ridicat,coborî vocea.Dar mie mi-a vorbit despre asta.Mi-a vorbit de nenumărate lucruri.Flutură din nou relația cu unchiul ei,se gândi Rory,ca să scoată în evidență că ea nu fusese acolo în ultimii doi ani.Sentimentul de vinovăție a făcut-o să-și iasă din fire.

-Și acum vrei totul!

-Ce-ai spus? Nu-i venea să-și creadă urechilor ce auzise.

-Ce,nu-i așa? Expresia feței lui o avertiza să se oprească,dar mersese deja prea departe.Țâșneau acum toate temerile pe care și le reprimase.Nu mai putea da înapoi.Ei bine,nu asta vrei? Nu intră totul în planurile tale de a deveni stăpân peste Rork *O'Banyon Enterprises*? Zak făcea mari eforturi să nu explodeze.

-Despre ce dracu' vorbești? Tu ești cea care moștenești *O'Banyon Enterprises*,nu eu.Rory s-a îndreptat cât a putut și a ridicat bărbia bătăios.

Știa amândoi ce a vrut să spună.Ea îi dăduse de înțeles că încearcă să o influențeze pentru a-l lăsa pe el să conducă compania în locul ei.

-Ai dreptate.Este a mea.A mea și pot să fac ce vreau cu ea.Fără sfaturile nedorite ale unui intrus.Pe buzele lui Zak se îngărmădeau zeci de cuvinte.Cuvinte pe care,o dată spuse,nu le-ar mai putea retrage.Învățase să-și cântărească cu grijă cuvintele.Găsise o modalitate de a-și ascunde ostilitățile adânc și de a stăpâni lucrurile înainte ca ele să atingă punctul crucial de fierbere.Ea îl făcuse să uite asta timp de o secundă,îl făcuse să dorească să o strângă de gât,până când i-ar fi băgat un pic de înțelepciune în capul ăla gol.

A făcut eforturi să-și recapete controlul asupra emoțiilor.Zak și-a coborât mâinile,cu pumnii încleștați,de-a lungul trupului și a ieșit,nemaifiind sigur de el,dacă ar mai fi rămas în cameră.Amândoi aveau nevoie să se liniștească.

Cuvintele înfierbântate nu au dus niciodată la nimic bun.

La naiba,își zise ea,văzându-l că pleacă,de ce nu se apără? A tras un pumn în tăblia biroului,toate hârtiile zburând cât colo.Le-a urmărit căzând,apoi s-a aplecat în genunchi și le-a adunat,încercând să facă în așa fel încât mâinile să nu-i tremure.De ce nu a spus nimic ca să-i spulbere toate gândurile astea

Nu-și dădea seama cât de ușor era pentru ea să creadă că el nu era interesat decât de *O'Banyon Enterprises*? S-a năpustit pur și simplu,fără să aștepte să audă ce răspuns îi dă ea lui Maxwell.Intrase evident în panică.Se temea ca nu cumva să vândă lui Maxwell!Rory a aruncat hârtiile înapoi pe birou.Asta a fost prima lui preocupare,singura preocupare-poziția lui în cadrul imperiului.Nu i-a păsat

câtuși de puțin de ea. Dacă i-ar fi păsat, s-ar fi apărat, ar fi luat-o în brațe sau ar fi zguduit-o până i-ar fi clănțănit dinții în gură, dar ar fi liniștit-o într-un fel!

-Bărbații! exclamă ea cu voce tare, exasperată. S-a aruncat pe scaunul lui Rork și s-a întors cu fața spre fereastră. Poate că era mai bine să vândă pur și simplu *O'Banyon Enterprises*. Ce voia să facă cu o afacere care hrănea oameni ca Zak Taylor? Care se comporta ca și cum ar fi avut numai mușchi și nimic în cap...

A oftat. Începuse să se relaxeze după ce s-a aruncat pe scaun, privind cerul, fără să-l vadă. Se cunoștea însă foarte bine pe ea însăși. N-ar fi putut să renunțe niciodată la afacere. Era sângele lui Rork, încununarea reușitei lui. Mai bine ar fi murit decât să o lase pe mâinile unuia ca Valentine Maxwell, cu șarmul lui onctuos.

*Să te ia dracu', Zak!* De ce nu a lăsat-o să spună mai întâi ea asta, în loc să pornească de la presupunerea că nu este decât un cap sec, care nu poate gândi singură? De ce trebuie să acționeze atât de posesiv când este vorba de afaceri? Pentru că, proasto ce ești-își zise ea-de asta i-a păsat tot timpul, nu de tine. Și mai bine că ai descoperit asta acum, înainte să fie prea târziu.

Înainte? Era deja prea târziu. Dacă nu ar fi deja îndrăgostită de el, nu s-ar mai chinui acum atât din cauza lui. S-ar fi scuturat ca de ceva neplăcut, considerând că cineva a depășit măsura. Nu ar fi durut-o atât de mult.

A auzit un zgomot în spate și s-a întors imediat, dorind să fie Zak. Ar accepta o scuză, orice scuză. Ea avea deja pregătită scuza ei, doar să o rostească. Dar zâmbetul de pe față i-a pălit, deși încerca să nu se vadă lucrul ăsta.

-S-a clarificat totul? Întrebă Winthrop.

-Nu. Nu totul. Nici pomeneală ca totul să fie clar, își zise ea. Nici pomeneală!

-Hm, îmi pare rău că am auzit unele dintre lucrurile care s-au spus aici, spuse Winthrop, adresându-se din nou pantofilor săi. *De fapt, s-a auzit în tot East Los Angeles*, se gândi ea. Dar a ridicat din umeri, nedorind să-și dezvăluie sentimentele.

-Îmi pare rău că am provocat o scenă.

-Te porți cam prea dur cu el, Rory, spuse Winthrop, adresându-se pantofului său drept. Rory îl privi cu ochi mari pe Winthrop. Nu o criticase niciodată până acum. Era surprinsă să-l vadă sărind în apărarea lui Zak. Șarmul lui Zak are bătaie lungă, își zise ea.

-Nu avea nici un drept să facă ceea ce a făcut, zise ea, vag, aranjând câteva documente pe birou. Winthrop a luat cu grijă documentele din mâna ei.

-A ținut mult la Rork.

-Și eu am ținut, replică ea.

Winthrop dădu din cap,evident stânjenit de rolul lui în această poveste.Dar,dintr-un anumit motiv,se simțea dator să pună lucrurile la punct.Ura dezordinea și această situație mirosea tocmai a dezordine.

-Rork a fost ca un tată pentru amândoi!

-Ce-ai spus? Zak îi povestise că l-a întâlnit pe Rork când avea paisprezece ani,dar că a început să lucreze pentru el numai cu un an sau doi în urmă.Nu înțeleg.

-Rork era interesat de Zak.Eu și Kiley ne-am dat seama că,peu pentru el,Zak a reprezentat ceva special,încă de la început.Rork l-a trimis la școală,cel puțin parțial.Rory răsuci în mintea ei,pe toate fețele,această nouă informație.Ce a mai făcut Rork fără ca ea să nu știe? A cui viață a mai influențat-o?

-N-am știut asta.

-Rork n-a vrut ca tu să știi.Nu voia ca tu să simți că relația ta cu el este amenințată.Da,asta seamănă cu Rork.Sensibil în ceea ce privește sentimentele ei până la extrem,se gândi,cu tandrețe,gândul fiind însoțit de o durere dulce-amară.

-Zak a considerat întotdeauna că-i datorează totul lui Rork.Și tot timpul a încercat să se achite de datorie.Cred că,în momentul în care l-a văzut aici pe Maxwell,în după-amiaza asta,străduindu-se să-ți câștige încrederea,Zak a luat totul ca un atac la adresa lui Rork.A reacționat cam exagerat.Winthrop a riscat să-și ridice privirea spre fața ei.Rory închisese ochii,încercând să-și adune gândurile contradictorii.

-Deci,eu sunt cea care am greșit,Winnie?

-Poate.De data asta Winthrop nu și-a mai privit pantofii.Niciodată în viața ei nu și-a dorit să creadă atât de mult ceva.

## CAPITOLUL 9

Nu a venit la cină.Rory stătea în fața scaunului pe care Zak îl ocupase timp de șase săptămâni și jumătate și simțea același vid straniu care o înconjurase la prima masă pe care a luat-o fără Rork.Cât de repede a fost afectată viața ei de Zak,se gândi,jucându-se cu salata din fața ei.

-Dacă știam că vrei să te joci,ți-aș fi adus un pachet de cărți,îi zise Kiley uitându-se la ea.A zâmbit ca scuză.Zâmbetul era trist.

-Nu mi-e foame.Kiley o cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că acest „nu mi-e foame” nu are nici în clin nici în mână cu încăpățânatul „nu mi-e foame”,spus la început,când strâmba nasul la mesele pe care fusese instruit să i le servească.

-V-ați certat? zise el,arătând cu degetul spre scaunul gol.

A tras adânc aer în piept,gata să nege ceea ce era evident,apoi a renunțat.

-Despre ce este vorba?

-Zău,Kiley,pufni Winthrop.Își șterse meticolos gura.Nu putea permite chestionarea asta directă.Era singurul om cunoscut de Rory care nu manifesta nici cea mai mică umbră de curiozitate.Problemele oamenilor erau ale lor,nu trebuia să te atingi de ele.Tocmai de aceea o surprinsese atât de mult,în după-amiaza aceea,când îi luase apărarea lui Zak.Kiley nu împărtășea aceeași filosofie.Lumea imediată reprezenta terenul preocupării lui.Iar problemele lui Rory nu făceau excepție.Ochii lui căprui o priveau cercetător,spunându-i că nu o să se ridice de la masă până când nu o să-i explice,Rory și-a împins bărbia în față.

-A dat buzna înăuntru când Maxwell încerca să-mi câștige încrederea.

-Valentin Maxwell? întrebă Kiley,uitându-se spre Winthrop ca pentru a obține o confirmare.

-Același,îi spuse Winthrop,cam stingherit.Știa ce urmează.

-De ce l-ai lăsat pe mizerabilul ăla să se apropie de ea? întrebă Kiley.S-a ridicat în picioare strângând în pumni șervetul de masă.

-N-am avut încotro,vorbi Winthrop cu salata din fața lui.Omul a dat buzna neanunțat,a împins-o pe Nancy și...Pur și simplu se săturase.

-Vreți să încetați să mă tratați cu toții ca și cum aș fi o imbecilă? interveni Rory.Ceea ce l-a făcut pe Kiley să-și întoarcă atenția asupra ei.Începuse să vadă rădăcina problemei.Începuse să înțeleagă cum stau lucrurile.

-Toți? repetă el.

-Toți,zise Rory și strânse din dinți.

-Și Zak?

-Mai ales,Zak.

-Ei bine,Rory,ce s-a întâmplat? Rory îl privi suspicioasă.De data asta nu mă mai enervez promise Kiley și se așeză înapoi la masă.

-Zak a crezut că Maxwell s-a oferit să-mi cumpere corporația și i-a tăiat-o scurt.Practic,l-a dat afară.Kiley chicoti.

-Știu că o merita,zise el,aproape ca pentru sine.Rory îi aruncă o privire și Kiley se retrase în tăcerea promisă.

-Era atât de furios pentru că l-a găsit pe Maxwell acolo,încât...Oh,la naiba,nu am nevoie de nimeni care să ia decizii în locul meu și,categoric,nu am nevoie să simt că...că...Kiley ridică mâna.Ce este? întrebă ea impacientată.

-Pot să vorbesc?

-Da,poți să vorbești!



-Nu ai nevoie să simți că Zak apreciază *O'Banyon Enterprises* mai mult decât te apreciază pe tine.Se încruntă și apoi întoarse capul.

-N-am spus asta!

-Nu,nu în atâtea cuvinte.Kiley zâmbea cu gura până la urechi.

Rory a atacat salata din fața ei,dorind mai degrabă să i-o înfunde în zâmbetul ăla larg.

-Dacă mă gândesc mai bine,mi-e foarte foame în seara asta.Kiley se ridică și-și împinse scaunul la loc.

-Este în sala de gimnastică,dacă vrei să-ți ceri scuze.

-Nu vreau să-mi cer scuze,zise ea mândră.

-Totuși,este în sala de gimnastică.Kiley s-a dus în bucătărie,sunetul vocii lui trenând în aer.Rory se întrebă ce să facă.Ea nu avea,de fapt,de ce să-și ceară scuze.El trebuia să-și ceară scuze.Dar,fiind găgăuță tare de cap,probabil că nu gândea așa.Asta este problema cu certurile,își zise ea,băgând furculița plină cu salată în gură,fără măcar să-și dea seama ce face.Fiecare dintre părți crede că ea este cea care are dreptate.Fiecare refuză să facă primul pas.Dacă nici una dintre părți nu face primul pas,se gândi ea,următoarele cinci săptămâni și jumătate vor fi dificile,groaznice.Lăsă furculița jos.Winthrop îndrăzni să privească pe deasupra ramelor ochelarilor săi.Se uită repede înapoi în farfurie și se prefăcu că nu a observat că ea s-a ridicat de la masă.

-Cred că am mâncat destul,murmură,așezând savant șervetul pe masă.

Casa era liniștită.Nu se auzea nimic,în afară de zgomotul făcut de greutate în sala de gimnastică.Rory a rămas multă vreme în dreptul ușii sălii de gimnastică,cu mâna pe clanță,șovăind.

*Ce ai să spui,se întrebă ea,când nu-ți pare rău pentru ce ai zis,ci îți pare rău pentru situația creată?* Avea încă îndoielile ei în ceea ce privește atracția pe care o prezenta Zak pentru ea și se resemnase cu faptul că va fi obsedată de aceste îndoieli încă multă vreme.Dar,obsedată sau nu,ura situațiile stânjenitoare.Și așa promitea să fie,dacă nu o să clarifice lucrurile.Nu dorea să fie supărat pe ea.În după-amiaza aceea,când a privit-o cu ochi acuzatori,nu expresia din privire a contat.Ce a contat,în definitiv,a fost modul în care a durut-o privirea respectivă. Nu știuse până atunci că o privire poate să doară atât.A strâns mai tare clanța ușii.Acum sau niciodată,și-a zis în gând.Și a deschis larg ușa.

Era îmbrăcat exact așa cum fusese când îl găsisese,ultima oară,singur în sală.Șortul albastru de mătase se lipise de coapsele lui ude sudoare.Bentița,care-i ținea părul negru ca noaptea,era era trei sferturi udă.După expresia lui,părea că se află într-o altă lume.

Rork îi spusese adesea că,atunci când cineva se antrenează intens,alunecă în alt timp,în alt loc.Era un fel de autoliniștire.O privire spre Rory și lumea cealaltă a dispărut.

-Cu ce-ți pot fi de folos? întrebă sec Zak.S-a întors și a pus halterele pe raft.

-Am venit să primenim aerul,zise ea,sondând terenul.Zak își permise o jumătate de zâmbet.

-Cu parfumul cu care te-ai dat?Ea inspiră,încercând să sesizeze o urmă de parfum.

-Sunt ore de când mirosul parfumului a dispărut.Știa că se cramponează de lucruri minore,peut-être a spulbera tensiunea stânjenitoare dintre ei.El scutură din cap.

-Nu,nu a trecut.L-am simțit înainte să te văd.Parfumul o preceda,anunțându-i sosirea,trezindu-i simțurile,stârnind în el ceva ce se trezea întotdeauna numai la simplul gând îndreptat spre ea.Cât timp poate să continue,vorbind despre parfum? își zise ea,căutându-și cuvintele potrivite.

-Am venit,spuse,măsurându-și lent cuvintele,să-mi cer scuze.În legătură cu după-amiaza asta,adăugă ea,după o secundă.El ridică din umeri.

-Amândoi am spus câteva lucruri care n-ar fi trebuit spuse.Așa că ar trebui s-o lăsăm baltă.Nu-i convenea.Asta nu clarifica nimic,își zise Rory.Cuvintele lui erau ca un deodorant care masca un iz neplăcut ce continua să se simtă.

-Nu vreau să o las baltă.Zak o privi,amuzat.Ce urmărea oare? Vreau să rezolv lucrurile.

-Ai vreun aparat special pentru asta? întrebă el.

-Ascultă,zise,dar se opri.Fără să se gândească,i-a atins brațul și amândoi au fost parcă electrizați.Apoi continuă: Nu vreau ca între noi să rămână nimic așa,în aer.Asta va face ca următoarele săptămâni să fie de nesuportat.Era un pretext prea transparent și ea o știa foarte bine.Începuse prin a spune ceva cu sens și apoi,în ultimul moment,a dat înapoi,pierzându-și curajul.*Te rog,spune-mi că nu-ți pasă de O'Banyon Enterprises*,se gândi ea.*Nu în felul în care cred eu că-ți pasă.*

-În privința asta,cred că ai dreptate.O să fie într-adevăr groaznic.S-a oprit.Nu-mi place să fiu criticat.Dar,în acest caz,cred că nici n-ar trebui să critic,nu-i așa?

Rory dădu din cap.Ținea încă mâna pe brațul lui,pe care-l simțea ușor încordat.*O să fie nevoie de timp pentru asta*,se gândi ea.Rănilor pe care și le provocaseră unul altuia nu erau de suprafață.Ca înțepătura unui cui,păreau mici,dar erau adânci.Ei bine,avea timp.Încă cinci săptămâni și jumătate.Poate că

răspunsul la toate astea o să-l găsească la capătul drumului. Zak privi în jos spre mâna ei.

-Îți sugerez să iei mâna de pe mine, dacă nu vrei să te trezești într-o îmbrățișare plină de sudoare. Vocea îi era joasă și a atins ceva înlăuntrul ei. Ceva care a început să crească, să se aprindă. Nu și-a retras mâna.

-N-am nimic împotriva sudorii, răspunse ea moale, cu ochii ațintiți pe fața lui. Această casă a fost construită din sudoare. Își dădu seama că el se abține. Oare avea o asemenea putere asupra lui? Oare a fost cinstit în după-amiaza acestei zile? A încercat să protejeze *O'Banyon Enterprises* numai pentru că au aparținut lui Rork? Dorea din tot sufletul să știe.

-Porți un *Saint Laurent* original, zise el, arătând cu capul spre eticheta jachetei deschise. Pe buze îi înflori un zâmbet larg, zâmbet care-l făcu să-și piardă controlul. Știa că ce a spus are legătură tot cu faptul că el era asudat după exercițiile făcute.

-Yves n-o să se supere dacă una dintre creațiile lui o să se ude puțin.

Nu avea de gând decât să-i atingă ușor buzele. Dar sărutul, oricât de nevinovat, parcă i-a aprins o flacără în sânge. Când, de peste un an de zile, ești îndrăgostit de fotografia unei femei, ea, în carne și oase, este irezistibilă. Bătălia pentru control a fost pierdută înainte de a fi lansată prima salvă. Simțindu-i degetele, care-i căutau cu delicatețe rotunjimile tentante ale sânilor, Rork s-a aprins.

Era, într-adevăr, asudat, așa cum spusese, dar ea nu a simțit niciodată ceva mai minunat decât pieptul lui umed. Și-a ridicat mâinile spre fața lui, a cuprins-o în palme și l-a sărutat în neștire.

Zak înțelese că îl dorea, la fel de mult cum o dorea și el. Totuși, împinge lucrurile prea repede, se gândi, prea repede. Trebuia să o oprească înainte de a-și pierde controlul și de a o poseda acolo, pe podeaua sălii de gimnastică. Nu o să facă asta, nu cu ea. Își dăduse seama că are îndoieli în ce-l privește, imediat ce părăsise biroul, în acea după-amiază. Nu ar fi izbucnit așa față de el, dacă n-ar fi crezut că asocierea lor nu ar avea alt scop decât să-i faciliteze lui pătrunderea în *O'Banyon Enterprises*. Avea toate motivele din lume să-l bănuiască. În definitiv, cine era el? Cineva care se ridicase din cartierele sărace ale Los Angeles-ului; un om care, dacă n-ar fi fost Rork O'Banyon, ar fi putut ajunge și la închisoare. Ar fi putut să ajungă un hoț. I-ar fi fost ușor să învețe să fure pe stradă. Rork O'Banyon i-a schimbat însă viața. Lui Rork îi datorează faptul că a ajuns ceea ce este astăzi.

Și, pentru că a devenit ceea ce este, se va purta frumos când este vorba de Rork.

Nu ar fi putut suporta ca ea să bănuiască, fie și în cel mai tainic colțișor al minții ei, că el este un oportunist. Trebuie să ajungă să aibă încredere totală în el, înainte

să facă dragoste cu ea.Între ei nu trebuie să existe nici un fel de suspiciuni,nici un fel de îndoieli.Singurul mod,în care putea să o facă să înțeleagă că nu banii ei îi dorește el,era să o pregătească,să o ajute și apoi să plece.Dacă vine după el, numai atunci o să câștige.Dar asta era o treabă care trebuia rezolvată după concurs.Încet,tremurând de dorința de a o atinge,Zak a prins-o de mâini și i le-a îndepărtat,ținându-le captive într-ale lui.

-Trebuie să-mi termin exercițiile,spuse el,recăpătându-și încet suflul.

Ea nu înțelegea.De ce se retrage în felul ăsta? Este încă supărat? Nu,își zise, uitându-se în ochii lui,nu mai era supărat.E altceva acolo,ceva ce nu putea înțelege.Dar era hotărâtă să înțeleagă.A dat din cap și în colțurile gurii i-a apărut un zâmbet.

-Pentru asta,profesorul merită o recompensă.O iubea cel mai mult când zâmbea. Cuvântul „iubea” l-a uimit.În ultimele cinci minute,îl folosise de două ori referitor la ea.Atunci trebuie să fie adevărat,cugetă el.Zak Taylor este îndrăgostit.Cât pe ce să se prăbușească cerul!

-Profesorul dorește să vadă că te duci să te odihnești.Antrenamentul tău începe dimineață,la ora șase.

-Nu este nevoie să-mi amintești,bombăni ea.De-abia aștept să se termine regimul ăsta.Imediat după concurs,mergem să dansăm undeva,până în zori.

-Să dansăm? întrebă el.

-Da,să dansăm.S-a oprit și l-a privit curioasă.Nu-ți place să dansezi?

-Nu m-am gândit niciodată la asta,răspunse el,vag.Era cu spatele la ea,dar tonul îl trădase,Rory a venit în fața lui.

-Nu știi să dansezi,nu-i așa? Aproape că se simțea bucurie în vocea ei.Zak a ridicat din nou halterele.A așteptat până și-a terminat exercițiul,apoi i-a zis:

-Așa este că nu știi? Nu a răspuns.S-a îndreptat spre banca pe care erau montate greutatețile și a început un alt exercițiu.Rory a așteptat până când a terminat.

-Este că nu știi? Se uita în jos spre el și se amuza tot mai mult.

-Ai de gând să o ții așa întruna,până când îmi termin antrenamentul?

-Dacă am să fiu obligată!

-Ei bine,nu știi să dansezi.

-Vino în camera mea după ce-ți termini antrenamentul și poți să primești prima lecție,zise,cu un zâmbet larg.Nu voia să se ducă în camera ei,nu când parfumul ei îl scotea din minți,nu când dorința amenința să-l copleșească!

-N-am nevoie să învăț să dansezi.

-Orice bărbat bine trebuie să știe să danseze,spuse ea detașată și ieși din cameră, însoțită de răsunetul râsului ei amuzat.

În timp ce alegea discurile și le pregătea, se gândi că nu caută decât un pretext ca să-i simtă brațele în jurul ei. O cauți cu lumânarea, își zise, punând Greatest Hits al lui Johnny Mathis. A pus acul picupului ei stereo pe primul cerc al discului și s-a lăsat învăluită de melodia dulce, plină de reverie. Vocea plăcută era seducătoare. Briza de primăvară adia printre frunzele copacului din fața terasei. A simțit că cedează înainte să fie început.

-Mai bine cu Johnny Mathis, murmură ea, intrând în panică. S-a auzit o bătaie ușoară în ușă. Rory a simțit că obrajii îi iau foc. A aruncat o ultimă privire în oglindă. Gata, pe locuri, porniți! A deschis ușa larg și l-a văzut pe Kiley.

-Oh!

-Nu te uita la mine așa. Am un mesaj de la Zak.

-Da? O privea amuzat.

-Înflăcărarea ta este evidentă, fetițo! Nu trebuie să te grăbești să te arunci așa în brațele omului.

-Nu am nici o intenție să mă arunc în brațele lui, minți ea. M-am oferit doar să-l învăț să danseze.

-Asta înainte sau după ce-l pedepsești? S-a uitat urât la el.

-Care-i mesajul?

-Îți mulțumește, nu poate veni acum, dar invitația rămâne valabilă, ca în cazul spectacolului întrerupt de ploaie.

-În California plouă numai iarna. Zak se ridică din pat și o văzu în cadrul ușii.

-Poftim? Ușa nu era încuiată și a deschis-o după o scurtă bătaie. Zak era fără cămașă, cu o pereche de blugi vechi, iar Rory se gândi că nu văzuse în viața ei pe cineva care să arate atât de bine. Trebuia să facă un efort ca să-și mobilizeze mintea la conversație.

-Spectacolul tău, întrerupt de ploaie, îi explică ea. În California nu plouă decât iarna.

-Sunt de aici. Știu asta. A intrat în cameră și a pus pe birou picupul roșu pe care-l avea în mână.

-Nu pot să aștept până la iarnă ca să dansez. Am hotărât să-ți mai dau o șansă.

Zak se uită la micul picup. Arăta jalnic, i-a văzut expresia plină de curiozitate.

-A fost al meu când eram mică. Nu-mi place să arunc lucrurile, i-a explicat, în grabă, înainte de a o întreba el ceva. Sunt foarte sentimentală. S-a așezat în genunchi, cu ștecherul picupului în mână, căutând o priză.

-N-ai fi zis asta. A simțit că zâmbetul larg, care i-a apărut pe față, îi venea din adâncul sufletului. Rory avea acest efect asupra lui. A ieșit de sub birou. A prins-o

de mână când s-a ridicat și trupul ei l-a atins ușor pe-al lui. Chiar dacă expresia lui nu s-a schimbat, i-a văzut ochii umplându-se de dorință.

-Există o mulțime de lucruri în ce mă privește, pe care oamenii nu le ghicesc de la început, zise ea, cu seriozitate, întâlnindu-i privirea. Mă dezvălui oamenilor încet, când simt că pot să am încredere în ei. Zak a prins mesajul. Îi spunea că are încredere în el sau cel puțin că a început să aibă. *E un început*, își zise el.

A dat drumul picupului. Melodia *Numai dacă ne-am iubi* a început. Rory a ridicat mâinile spre Zak, așteptând. A luat-o în brațe. La partea asta se pricepea foarte bine.

-Explică-mi ce am de făcut, îi spuse.

-Înveți să dansezi, nu să pilotezi un avion, zise ea, începând să râdă.

-Ce fac acum este mult mai periculos.

-Nu dacă suntem amândoi foarte atenți.

-Nu sunt sigur că pot să fiu atât de atent. Rory simțea cum i se aprind simțurile.

Trupurile li se atingeau în toate punctele. A încercat să-și înăbușe, dorința imperioasă care o cuprinsese.

-Am să conduc eu până când ai să înveți cum să o faci, i-a spus.

-Nu te apropia prea mult de mine că-mi pierd controlul.

-Nu, acceptă Rory. *Dar am să o fac cu persoana potrivită. Ești tu oare persoana potrivită, Zak?* se întrebă ea. Zak tăcea, prefăcându-se preocupat să nu o calce pe picioare. Se mișcă cu o grație surprinzătoare pentru un bărbat care nu a dansat niciodată, se gândi ea. N-ar trebui să se preocupe să nu mă calce pe picioare. Rory constată că toate minusurile lui Zak o făceau să-l îndrăgească și mai mult.

Era îndrăgostită și nu mai exista cale de întoarcere. Melodia s-a terminat.

-Cred că trebuie să-l alimentăm, constată Zak, dând din cap în direcția picupului.

Rory se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută. Dorea să rămână în noaptea asta aici. Zak își dădu seama de asta după felul în care se strânsese în el, după felul în care îl ținea în brațe. Sâni i se lipiseră de piept și, o secundă, a ridicat mâna, dornic să le mângâie moliciunea, dornic să o posede. Era prea mult pentru un bărbat ca să reziste. Și-a impus să lase mâinile în jos, dar ele au ajuns pe rotunjimile umerilor ei. Degetele i-au cuprins fesele, trăgând-o și mai aproape de el. Rory i-a simțit erecția, a simțit cum o apasă fierbințeala dorinței lui și asta a excitat-o și mai mult. Flămândă, îi devora sărutul, curajul venindu-i dintr-o sursă necunoscută. *Acum, iubește-mă, acum vreau*, se rugă ea în gând.

Dar el trebuia să rămână ferm. Altminteri s-ar putea să nu o mai câștige niciodată. Întotdeauna va exista acea îndoială în mintea ei.

-Cred că este suficient pentru prima lecție, zise el moale, sărutând-o.

Refuzul lui a uluit-o.Nu știa ce a greșit.

-Nu se putea să fi interpretat greșit semnalele pe care le primise de la el.

O dorea la fel de mult cum îl dorea și ea.Îi oferise ceva ce nu oferise nici unui alt bărbat înaintea lui,iar el o îndepărta.Delicat,dar totuși o îndepărta.Rory dădu din cap.

-Ai dreptate,ca de obicei,spuse ea și porni spre ușă.

-Nu-ți iei lucrurile?

-Păstrează-le pentru cea de-a doua lecție,spuse și zâmbi din nou.

## CAPITOLUL 10

O făcuse iarăși.Rory privea pe fereastra dormitorului și l-a văzut pe Zak îndreptându-se spre ieșire.Se uită la ceas.Două și jumătate.Unde tot pleca mereu?De două luni și jumătate,de când au început să lucreze împreună,dispărea după-amiaza de trei sau patru ori pe săptămână.Se întâlnea oare cu cineva?

Gândul i-a provocat un gol imens în capul pieptului.*Grozav,îți spui tot timpul că nu este pentru tine,dar,la primul gând că s-ar putea întâlni cu altcineva,îți scoți ghearele,*își reproșa ea.Rory o luă la goană pe scări în jos.

Am să-l întreb,pur și simplu,asta-i tot,își zise ea.Nu-i nici un necaz să fii curios.Rory știa că nu face decât să caute scuze,încercând să ignore faptul că această curiozitate a ei o să-l facă să înțeleagă că o interesează totul despre el.

Își scosese deja mașina din garaj și ieșise pe șosea.Rory nu a ezitat nici o secundă.Odată ce se hotărâse să descopere unde dispărea în mod misterios,trecu la treabă.S-a urcat în mașina ei și a pornit după el.

A reușit să nu-l piardă din vedere.Traficul din acea după-amiază de joi nu începuse încă să se intensifice.L-a urmărit ieșind din districtul Beverly Hills,cu magazinele lui superbe,cu locuitori bine îmbrăcați.Se îndrepta spre un cartier mai sărac din Los Angeles.Clădirile au început să aibă un aspect neplăcut, arătând vechi și coșcovite.Unde se ducea? se întrebă ea.Se uită la indicatorul de benzină.Mai avea suficient timp să ajungă acasă,dacă se întoarce și o pornește acum înapoi.Dar dacă-și continuă drumul,va fi nevoită să se oprească în curând. Era îmbrăcată într-un pulover roz-aprins și o fustă albă,strâmtă.O avantajau și le pusese pentru Zak.Asta-mi mai trebuia acum,să mă opresc cu mașina *Porsche*, îmbrăcată așa,în acest cartier,își zise.Oameni obosiți zăceau nepăsători lângă mașinile stricate.Pe străzi se jucau copii,strigând,râzând,aruncându-și unul altuia obscenități,ca și cum făceau parte din limbajul lor cotidian.Pe Rory a apucat-o un tremur,a verificat butonul de control al portierei și a ridicat geamurile.În sfârșit,mașina *Camaro* a lui Zak s-a oprit în fața a ceea ce părea să fie,la prima

vedere,un depozit abandonat Era cel mai neprimitor loc pe care văzuse Rory vreodată.Dacă urma să se întâlnească cu cineva,atunci cu siguranța aleseseră un loc ciudat pentru o întâlnire.Rory l-a urmărit cu privirea cum urca scările din față.Când a deschis ușa să intre,ea a citit inscripția de deasupra.Zak mergea la YMCA.Dar de ce? Când avea tot echipamentul la dispoziția lui,când ar fi putut să meargă la oricare dintre cele zece saloane de gimnastică pe care le avea Rory în district,de ce venea aici?

A parcat mașina vizavi,în fața unui magazin gol,închis,a cărui firmă era uzată și decolorată.

-Hei,lady,ai nevoie de ajutor?

Rory nici măcar nu s-a întors să răspundă vocii tinere,arogante.Știa că ar fi putut să dea de bucluc și a traversat strada în fugă.

*Ar fi trebuit să te gândești mai bine înainte să vii într-o asemenea zonă*,își spuse ea.Dar nu a știut că o să ajungă într-o „asemenea zonă” când a pornit.Acum trebuia să meargă până la capăt.Ce făcea oare Zak aici?

În interior,principalul coridor era lung,îngust și slab luminat,nelăsând să pătrundă lumina soarelui,care rămăsese în urma ei,în stradă.Mirosea a aer închis și a dezinfectant.L-a zărit pe Zak exact înainte să dispară în spatele altor uși duble.Și dacă el se duce în vestiarul bărbaților,ai de gând să-l urmezi și acolo? se întrebă.Dar inscripția de pe ușă îi spuse că dăduse peste sala de gimnastică.Prin ușile închise răzbăteau zgomote puternice.S-a ridicat pe vârfulurile picioarelor ca să se uite pe fereastra placată cu plasă de sârmă.L-a văzut pe Zak traversând terenul de baschet și salutând grupuri răzlețe de băieți.Erau și câteva fete.Alte câteva erau răspândite în tribunele din fund.

-Ei bine,dacă ai ajuns până aici,mergi până la capăt,murmură ea,înainte să deschidă ușa.A intrat,încercând să atragă cât mai puțin atenția.Dar înfățișarea ei și trăsăturile luminoase săreau în ochi ca un far.Zak era cu spatele la ea,vorbind cu un grup de băieți între nouă și șaisprezece ani.Un tânăr înalt,mult mai înalt decât ceilalți,se uită în direcția ei și probabil că le-a spus ceva celorlalți.În ochii lui era numai dorință.Zak s-a întors.Ușoara curiozitate de pe fața lui s-a transformat într-o surpriză uluitoare.Rory a zâmbit și a făcut un semn cu mâna, apoi s-a îndreptat spre un bărbat mai în vârstă,care stătea pe tușă.Purta o cămașă gri,udă de sudoare,care cunoscuse și vremuri mai bune.Era foarte întinsă peste burta proeminentă,aproape rotundă.De gât îi atârna un fluier.Cuvântul „antrenor” fusese cusut cu litere inegale pe pieptul cămășii.

-Cu ce vă pot fi de folos? întrebă omul,venindu-i în întâmpinare.Sunt părintele Duffy.



-Părintele Duffy, repetă ea.

Dăduse peste o parte din trecutul lui Zak, ceea ce a făcut-o să se înflăcăreze și să simtă interes. Capul cu părul încărunțit s-a înclinat ușor într-o parte, când bărbatul a sesizat o oarecare recunoaștere în vocea ei.

-Ar trebui să vă cunosc? Întrebă el.

-Nu, zise ea, dând din cap. Sunt o prietenă a lui Zak.

Când a auzit numele lui Zak, bătrânul preot a zâmbit larg.

-Ce tânăr minunat, ce tânăr minunat! Pofțiți, luați loc, a invitat-o el, conducând-o spre primul șir de scaune. Rory se simțea stânjenită. Era conștientă de faptul că provocase multă curiozitate. Simțise câteva perechi de ochi care o urmăriseră când s-a așezat lângă preot. Dar nu ochii lui Zak. Zak se întorsese la băieții din jurul lui.

-Știi, credeam că am o autoritate nelimitată, se destăinui părintele Duffy, aplecându-se spre Rory, dar trebuie să mărturisesc că mi-am dat seama că nu este așa când am dat peste Zak. Când era copil, era aproape incorigibil. Cât pe-acți să-i frângă inima mamei lui. Acum, uită-te la el. Și-l arată pe Zak cu mândrie. Unul dintre băieții cu care vorbea Zak a adus o minge de baschet și a început jocul.

Astăzi este ziua de baschet, continuă preotul adunând fragmente de propoziții într-un întreg caleidoscop. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el. Se bătut cu palma peste piciorul drept. Artrita nu-mi mai permite să mă mișc, așa cum făceam altădată.

Mai sunt încă bun de gură, dar el le poate arăta practic. Când îl privea pe Zak i se lumina toată fața de satisfacție. Acum are viața lui și totuși vine aici de două, trei sau patru ori pe săptămână. Băieții trăiesc pentru asta, deși nu vor să recunoască.

Sunt băieți duri, așa cum a fost și el. Îmi place să cred că, deși sunt băieți duri, au inimă. Au urmărit câteva momente jocul în tăcere, apoi părintele Duffy a continuat ca și cum nu s-ar fi întrerupt deloc: Firește, nu-mi puneam prea mari speranțe în această inimă când a început să crească și nici măcar după ce a depășit faza copilăriei. Umbla cu o ceată de copii foarte duri. Când mama lui a venit la mine... Vocea i-a rămas în aer, gândindu-se la propriile lui greșeli. Nu a putut niciodată să ajungă la tânărul, înfierbântatul Zak. Altcineva a făcut-o.

Transformarea lui nu a fost altceva decât un miracol, adăugă el iute, văzând curiozitatea întipărită pe fața ei. Tinerilor nu le place să creadă în miracole. Dar eu mă ocup de această afacere. Firește, nu fac eu miracolele. De asta se ocupă bunul Dumnezeu. Iar El l-a făcut pe Rork O'Banyon să treacă într-o zi pe aici.

Domnul să-i odihnească sufletul.

I-a făcut plăcere lui Rory să audă numele unchiului ei spus cu atâta dragoste, cu atât respect. Preotul a continuat, elogiind virtuțile lui Rork și vorbind despre cum

a reușit el să se impună în fața tânărului furios,cum a făcut asta și cu alți băieți incorigibili ai preotului.Arătă spre podea.Era nouă,contrastând cu restul clădirii.

-El a plătit pentru asta.A pus să fie montată chiar înainte de a se prăvădi.

Întotdeauna făcea câte ceva,întotdeauna îi ajuta pe alții.Îmi aduc bine aminte, mai zise,și vocea i s-a stins din nou.Rory s-a convins că părintele Duffy era un bun vorbitor.Ea nu a spus nimic,mulțumindu-se pur și simplu să asculte.

Ocazional,îl surprindea pe Zak privind spre ea cu o expresie întrebătoare în ochi.Când se întâmpla asta,ea zâmbea și se întorcea cu fața spre preot,care vorbea și vorbea,depănându-și amintirile și presărându-le cu detalii din prezent.

Una peste alta,a fost o după-amiază foarte interesantă.

-Ce faci aici? întrebă Zak,străduindu-se să păstreze un ton fără nici o expresie.

Jocul se terminase și a venit la Rory și părintele Duffy.Zak era înconjurat încă de vreo șase băieți,care-l urmau ca niște umbre și încercau să pară blazați,ca să nu li se observe admirația evidentă pentru el.

-Știi că am o curiozitate nesățioasă.Și dispari cu o asemenea regularitate încât astăzi m-am hotărât să...A tăcut brusc,simțindu-se puțin stânjenită.

-Hei,omule,este gagica ta? întrebă tânărul înalt,care o măsurase mai devreme din cap până-n picioare.

-Julio,ți-am spus să nu mai vorbești așa,zise cu reproș părintele Duffy.

-Nu-i nimic,zise Rory râzând,apoi se întrebă ce se petrece în capul lui Zak.

Dar expresia lui era de nedescifrat.Era prea obișnuit cu comportamentul tânărului ca să-l mai impresioneze.Obișnuit? A fost unul dintre ei.Privindu-l pe Julio,a avut impresia clară că îl privește pe Zak,cu zece-doisprezece ani în urmă.Atitudinea era de sfidare,cu capul aruncat puțin spre spate,ca o provocare fățișă adresată întregii lumi.Numai ochii nu deveniseră încă de oțel.Ochii erau mai blânzi.Era în ei speranță.Și Zak era cel care o trezea.

-Ei bine,omule,cine este? Să faci prezentările,spuse un alt membru al grupului.

Zak îi aruncă băiatului o privire de reproș.Acesta lăsă ochii în jos,apoi îi ridică din nou ștrengărește.Te rog!Părintele Duffy a luat inițiativa.

-Domnișoara este...Vai,am vorbit atât de mult,încât am uitat să te întreb cum te cheamă.Spuse asta aruncându-i fetei o privire încărcată de scuze.

-Nici nu este de mirare,zise Julio destul de tare.

-Rory O'Banyon,îi spuse Zak preotului.Părintele Duffy a rămas cu gura căscată de uimire,l-a apucat mâna și i-a scuturat-o ca și cum atunci se întâlneră.

-Oh,firește,firește,ar fi trebuit să observ asemănarea.Și eu care am vorbit atât despre Rork...

-Mi-a făcut plăcere.

-Acum trebuie să plecăm,zise Zak,luând-o pe Rory de umeri și îndreptându-se spre ieșire.În urma lor s-a auzit un cor de fluieraturi.

-Hei,nu-ți faci dușul? strigă Julio,cu o expresie plină de veselie,atotștiutoare. Ți-ar face bine unul rece.

-Am să-l fac acasă,zise Zak privind peste umăr.

-Julio crede că o să facem dușul împreună,spuse ea când ieșiră.La această idee,a zâmbit pentru sine.

-Știu.Dar dacă aș spune că nu este așa,asta nu ar face decât să-l convingă.Câteva momente,singurele zgomote pe care le-au auzit au fost pașii lor pe podeaua acoperită cu un linoleum crăpat.Zak i-a ținut ușa ca să iasă.Contactul cu lumina puternică a zilei a fost dur și ea a trebuit să-și apere ochii.

-Despre ce a mai vorbit părintele Duffy? A întrebat-o în cele din urmă.

-Despre tine.Cred că se pregătește să te ridice în slăvi.

-Este un bătrân inofensiv care a pierdut legătura cu copiii ăștia.El este bine intenționat,dar-singurul lucru pe care ei îl respectă sunt mușchii,dominația și controlul,spuse Zak coborând scările.Rory s-a grăbit să țină pasul cu el.E supărat pe ea pentru această imixtiune? se întrebă.Dacă e,atunci se controlează foarte bine.La fel cum controlează și dorința pe care ea o simțea că există.Cum reușea să facă asta?

-Nu arătai ca și cum ai fi avut un bici cu tine.

-Asta acum.După ce te impui,poți să te porți mai blând cu ei.

Cât de multe lucruri mai avea de aflat despre acest om? Gândurile ei o făcură să zâmbească.Ele se refereau la un om complet diferit de cel pe care credea că l-a întâlnit în acea primă zi,în biroul unchiului ei.

-Ai spus-o ca un veteran.El nu a făcut nici un comentariu,i-a văzut mașina parcată vizavi și a făcut un semn cu capul spre ea.

-Ai noroc că mașina ta mai este acolo.Ne întâlnim la *Goldie's*.

-Unde? Uitase că ea nu cunoștea zona.

-Este o cafenea la vreo două mile de aici,spre vest.Este ceva mai sigur.Se încruntă.Nu știu ce te-a apucat să vii într-un cartier ca ăsta.

-N-am știut că vin,până când nu am ajuns aici,răspunse ea și porni să traverseze strada.

-Rory! o strigă el când făcuse de abia trei pași.

-Da!

-Și grăbește-te.Pe-aici ți se poate întâmpla ceva ce nici nu te aștepți.

Rory a făcut restul drumului rigidă.

Goldie's era o cafenea mică, unde de-abia dacă încăpeau șaisprezece clienți. Cele cinci rafturi din spatele chelnerițelor adăposteau o varietate de gogoși și brioșe care, judecând după aromă, erau făcute chiar în local. Rory privea cu ochi lacomi rafturile pline. S-au așezat la o măsuță destul de șubredă. Zak a văzut la ce se uită și cu o mână i-a întors încet fața spre el. Știa că ar fi trebuit să aștepte să vorbească cu ea după ce vor fi ajuns acasă, dar și-a dat seama că nu o poate face.

-Două cafele, a comandat el chelneriței când aceasta s-a apropiat de ei.

-Nimic altceva? mormăi Rory.

-Nimic altceva.

-Ești o brută.

-O brută care vrea să-ți pună o întrebare: De ce m-ai urmărit?

Privirea i se tot întorcea spre rafturi. Dacă a vrut să o pedepsească, atunci a reușit.

-Voiam să știu unde te duci cu atâta regularitate. Știam că nu mergeai la birou, pentru că mi-ar fi spus Winnie. Chelnerița s-a întors cu două cești cu cafea neagră și un mic recipient cu frișca. Le-a pus pe masă fără să le arunce nici măcar o privire și s-a întors spre un client, care se pare că-i concentrase toată atenția.

-Ai fi putut să mă întrebi. Zak a ridicat ceașca cu cafea și a dus-o la gură. Rory și-a turnat frișca în ceașcă, urmărind cum se dizolvă.

-Mi-ai fi spus? El a mai sorbit o dată înainte să-i răspundă:

-Probabil că nu.

-Știam asta.

-Oare? zise el, zâmbind, supărarea începând să-i treacă. Ce altceva mai știi?

-Nu atâtea câte știu acum. El a trecut ușor peste afirmația făcută de Rory. Prea ușor, se gândi ea.

-Părintele Duffy vorbește prea mult.

-Este un drăguț.

-Totuși, vorbește prea mult. Zak s-a concentrat asupra ceștii cu cafea, sorbind adânc. A studiat-o gânditor pe deasupra marginii ceșcuței, apoi a lăsat-o încet pe masă. Ce altceva și-a mai spus?

-Tot ce nu mi-ai fi spus tu.

-Ca de pildă?

-N-am știut că ai doi frați.

-Am avut, o corectă el. Vocea îi era convențională, ca și cum nu voia să-și dezvăluie sentimentele.

-Ai avut? Cuvintele implicau un presentiment, dar trebuia să știe exact. Era ceva despre care părintele Duffy nu i-a vorbit, ceva despre care, probabil, omul nu știa

nimic sau uitase să menționeze în amalgamul de informații pe care i le-a dezvăluit.

-Deke a murit într-o încăierare de stradă,acum șase ani.Mark a fost împușcat accidental într-un schimb de focuri,acum două veri.Era în drum spre școală.

Rory și-a acoperit gura cu mâinile pentru a nu-i scăpa vreun sunet pe care l-ar fi putut scoate din cauza șocului.Zak agita restul de cafea din ceașcă.

-Imediat după moartea lui Mark,unchiul tău mi-a cerut să vin să locuiesc cu el.Presupun ca se temea că aș putea să fac ceva ca să mă răzbun.

-Să te răzbuni?

-A fost vorba de o reglare de conturi,cu care Mark nu avea nici o legătură.Eu îi spuseseam să renunțe la bandă și să încerce să-și croiască un drum al său.În ochi i-a apărut o privire ce parcă venea de departe,dispărând apoi repede.Rory s-a gândit că,dacă mă scoate de acolo,n-am să fiu tentat să fac ceva stupid.

Și,continuă el trăgând adânc aer în piept,ca și cum ar fi vrut să-și limpezească gândurile,de asemenea,nu voia să mi se întâmpile ceva.Lucram deja pentru el,dar a hotărât că nu era suficient.Am încercat să refuz,dar oferta era pur și simplu prea tentantă.Mi-a făcut o mulțime de oferte tentante.A pus ceașca pe masă și i-a făcut un semn chelneriței să-i aducă încă una.

-Tu mai vrei? a întrebat-o.Rory a dat din cap că nu,văzând că mai avea în ceașcă.Își pierduse vocea,uimită de ceea ce auzea.

-Știai că el m-a trimis la școală?

-Da,mi-a spus Kiley.Zak s-a lăsat pe speteaza scaunului,fiind vizibil că mintea îi rătăcea.

-Lucram la unul dintre saloanele lui,cu jumătate de normă,încercând să mă descurc.Pur și simplu,a preluat el toate cheltuielile spunând că acesta este modul lui de a plăti pentru norocul pe care l-a avut.În colțurile gurii i-a apărut un zâmbet amar.Am făcut economii ca să-i returnez ceea ce a cheltuit cu mine,ceea ce,cunoscându-l,nu ar fi acceptat,probabil.Dar trebuia să încerc.Rory îl privea cu ochi blânzi,plini de compasiune.

-Câți alți copii a mai trimis la școală? El a ridicat din umeri.

-Fără îndoială că o mulțime.Rory a ajutat numeroși oameni,în diferite feluri.Știuse că unchiul ei a făcut mari donații pentru opere de caritate,dar nu și-a dat seama că a acționat,într-un mod care nu-l caracteriza,pentru,a influența în acest fel viețile unor oameni.Rory s-a întins și și-a pus mâna peste a lui Zak,simțind o legătură mai strânsă între ei.

-Știi că ți-a fost foarte greu să-mi spui toate astea.Timp de o secundă,ochii lui i-au mângâiat fața,înainte de a se aduna.

-Ți-o datoram,zise el aproape cu asprime.Nu era obișnuit să vorbească despre trecutul lui.Trebuia să știi ce om mare a fost.

-Am știut întotdeauna asta.S-a terminat cafeaua.

-Să mergem acasă.A luat-o de mână și a condus-o spre ieșire.Au trecut pe lângă bufetul unde erau expuse gogoșile.

-Una pentru drum? zise ea,plină de speranță.El a împins-o ușor spre ușă.

-Numai dacă drumul se angajează să nu o mănânce.

-Ești un dur,Zak Taylor.El a râs.

S-au oprit să facă plinul și apoi s-au îndreptat spre casă.În timp ce conducea, având mașina ei în raza vizuală,se întrebă ce gândește ea în momentul ăsta.

Dezvăluirile făcute de părintele Duffy i-au schimbat părerea despre el? l-au sporit îndoielile sau i le-au spulberat? Cunoștea o mulțime de oameni care priveau cu suspiciune poziția lui pe lângă Rork.Existau oameni mult mai calificați decât el pentru a îndeplini funcția de asistent principal al lui Rork.Oare așa vedea și Rory lucrurile? Se gândea oare la el ca la un oportunist norocos?

După ce au murit frații lui,nu mai avea nimic care să-l lege de vechiul cartier.

Părinții îi muriseră cu câțva timp în urmă.Avea nevoie de un început nou,iar Rork i l-a oferit,fără să ezite.Zak a încercat atunci să se opună din mândrie,dar Rork a trecut peste asta.Era un om puternic,încăpățânat.

Ca și nepoata lui,se gândi el,întrebându-se ce ar zice Rork dacă ar ști cât de mult a ajuns să țină la Rory.Gândurile i s-au întors la Rory, așa cum se întâmpla cu regularitate în ultima vreme.Știa că nu ar fi putut discuta cu ea sentimentele lui,că nu ar fi putut să o întrebe ce crede despre acestea.Era un lucru de care numai timpul va avea grijă.

După concurs,când nu o să mai fie atașată de el printr-o legătură artificială,va putea să aducă totul la lumina zilei.Atunci o să vadă cum stau lucrurile cu ea.

Sau cum nu stau.Și-a încleștat mai tare mâinile pe volanul mașinii.

## CAPITOLUL 11

Rory a simțit că începe să-i fie teamă.Timpul devenea tot mai scurt.Până la concurs nu mai era decât o săptămână.Era absolut normal să afișeze încredere și nici să nu se gândească că nu va câștiga,când mai erau trei luni până la concurs, dar acum,când nu mai rămăseseră decât șapte zile,teama a început să se manifeste.Ce o să se întâmple dacă nu o să termine între primii douăzeci? Ce se va întâmpla dacă pierde *O'Banyon Enterprises*?

Nu putea înfrunța acest gând. L-a întâlnit pe Valentine Maxwell numai o dată, dar i-a displicut imediat și n-ar fi putut suporta gândul ca el să preia corporația pentru care unchiul ei muncise atât ca să o creeze. S-a mobilizat și mai mult.

Exact așa cum a intenționat unchiul ei, își zise, cu un zâmbet plin de dragoste.

Dar eforturile susținute nu o ajutau să-și rezolve cealaltă problemă pe care o avea. Aceasta era mult mai complicată. Nu exista nici un șablon de urmat nici o rețetă care să o ajute să-și atingă țelul urmărit.

Aflați în piscină, Rory îi aruncă pe furie, o privire lui Zak. Prin eforturile pe care a obligat-o să le facă, uneori Zak o dusesse până la epuizare. Dar fusese tot timpul alături de ea, măsurându-și puterile cu ea, astfel încât să aibă un etalon, să aibă pe cineva împotriva căruia să concureze. Au fost momente când aproape că-l ura.

Dar astfel de momente au fost puține și a înțeles, în pauzele de relaxare, că o făcea numai spre binele ei. Spre binele ei și al corporației. Ajunsesse să înțeleagă că asta era totul pentru Zak. Era un om de cuvânt. Nu-l ridică acum în slăvi. Dar a adunat încet laolaltă diferitele piese care formau omul și a ajuns să înțeleagă cine și ce era Zak Taylor. Ceea ce nu știa era ce va face el în viitor. Va considera oare că și-a plătit datoria față de unchiul ei, odată concursul terminat, și va ieși complet din viața ei? Știa că l-ar putea ține în continuare în calitate de consilier principal. Tot ceea ce i-a relatat Winthrop despre Zak și tot ceea ce a aflat ea despre el îi scoteau în evidență capacitățile. Dar oare numai munca să aibă ei în comun? Sentimentele de nesiguranță și îndoială au început să ia amploare. Se îndepărtase iar de ea. Erau momente când simțea tensiunea dintre ei, simțea dorința deliberat înăbușită. Dar el nu a făcut nimic. Își ținea mâinile cât mai departe de ea. Părea preocupat numai de pregătirea ei fizică pentru competiție. Deși își clădea seama că așa trebuie să fie, că este înțelept să fie așa și înțelegea de ce încerca să o concentreze numai asupra acestui obiectiv, nu-i plăcea asta. Chiar ura lucrul ăsta. Dorea să-i simtă brațele în jurul ei. Voia să-l simtă că o dorește din nou. Zak a ieșit din piscină cu apa prelingându-se pe liniile tari ale trupului.

-Cred că pentru astăzi am terminat, o anunță el. Rory de-abia putu să iasă din piscină. Înotau de la ora șase, iar acum era aproape zece. În ultima vreme, făcuseră eforturi și mai susținute, dar, dintr-un motiv oarecare, astăzi se simțea secătuită de puteri. Poate că din cauza apropierii competiției, se gândi ea.

S-a întins pe marginea piscinei, părul atingându-i pardoseala. Acoperindu-și ochii cu mâna, pentru a se feri de soarele puternic, îi spuse lui Zak:

-Nu sunt sigură că o să meargă. Chiar dacă am să termin printre primii douăzeci,

s-ar putea să nu mai apuc să mă bucur de roadele acestui rezultat.El râse și se așeză lângă ea.

-Ai să apuci.Ea deveni serioasă.

-Crezi într-adevăr că am vreo șansă?

El se gândi la graficul cu rezultatele ei și la cum arăta acesta acum,în comparație cu începutul.

-Da,a răspuns.Cred că ai o șansă.Vocea lui ușoară s-a pierdut în aerul cald.O privi o secundă.Costumul simplu de baie se lipise de rotunjimile ademenitoare ale sânilor și-i mângâiau șoldurile exact așa cum dorea el să o facă.A simțit cum crește din nou în el dorința.Făcuse eforturi mari să și-o scoată din minte,să limiteze contactul dintre ei la antrenament și mese.Putea să lipsească la cină, pretextând că are treburi de rezolvat care necesitau să iasă din oraș.

Să termine cu competiția,fără să fie distrasă de altceva,apoi să hotărască singură, se gândi el.Nu-și putea folosi poziția pentru a o influența,oricât de mult ar fi dorit asta.Ea trebuia să-l aleagă pentru el însuși,nu pentru că-i era recunoscătoare,nu pentru că-l plăcuse unchiul ei.

Când era cinstit cu el însuși,recunoștea că i-ar fi plăcut să se folosească de fiecare avantaj.Dar în acest caz victoria nu ar mai fi fost reală.S-ar fi întrebat întotdeauna dacă l-a iubit sau dacă a făcut-o dintr-un alt motiv sau din obligație.

Recunoștința nu era o bază bună pentru o relație de durată.Iar el dorea să fie o relație durabilă sau mai bine nimic.A avut destule dezamăgiri în viața lui.Nu dorea să caute singur încă una.Rory a simțit tăcerea dintre ei.Ferindu-și încă ochii de soare,a privit spre el și i-a pus o mână pe braț.Sărută-mă,se rugă ea în gând.La naiba,doar încă o dată! Sărută-mă!

El i-a văzut mesajul în ochi.Nu a fost destul de puternic încât să reziste.Mesajul ei a trecut peste barierele pe care încerca să le ridice.Putea depăși orice,în afară de ardoarea dorinței lui când era egalată de a ei.Zak s-a aplecat și a sărutat-o.A avut de gând să-i ofere numai o porție mică,alinătoare,din ceea ce simțea el.Era ca un motor cu aburi care atinsese punctul critic.Dacă nu se deschidea o valvă pentru a elibera puțină presiune,motorul ar fi explodat.El ar fi explodat.

Dar un singur sărut nu era suficient.Și a știut asta chiar din momentul în care a sărutat-o.Rory nu se putea gândi la altceva decât la faptul că el nu a sărutat-o de săptămâni,că nu a ținut-o în brațe de săptămâni și că ea tânjea după atingerea lui.Mângâierea buzelor lui i-a declanșat o reacție în lanț și încerca cât putea să se abțină.Gura i-a căutat-o pe a lui din nou și din nou,făcând să le fie dificil amândurora să acționeze rațional.Zak nu a crezut niciodată că ceva poate avea un gust atât de dulce.Mâinile i se plimbau pe trupul ei,atingând,mângâind,



bucurându-se de răspunsul pe care-l constata. I se oferea pentru a fi luată. Simțea asta. Gândul i-a înfierbântat sângele și i-a accelerat pulsul. Rory îi înconjurase gâtul cu brațele trăgându-l mai aproape. Îi părăsise gura și acum îl săruta pe gât simțindu-i pulsul sub buzele ei fierbinți. Trupul îi era lipit de al ei și-i putea simți dorința. Știa ce s-ar putea întâmpla, dar nu planificase niciodată așa-pe marginea unei piscine, fără să-i pese de ce este în jur. Îl dorea însă atât de puternic, încât nimic altceva nu mai conta. Tot ceea ce conta era el. Foarte delicat, el i-a luat mâinile din jurul gâtului. Uimirea din ochii ei l-a durut profund. S-a întors pe o parte și i-a ținut mâinile între ei.

-Ești la antrenament, i-a spus, de-abia putând să mai respire. Și-a întors fața de la ea. Știa că asta nu era un motiv plauzibil pentru faptul că se îndepărtează din nou de ea. Dar a acceptat dând din cap, chiar dacă el nu o privea. Nu avea încredere în vocea ei, ca să deschidă gura în acel moment. Nu voia ca el să-i simtă durerea. O respingea? Trebuia să se gândească mai mult în ce o privește? De ce această permanentă ezitare? Ar fi putut jura că o dorea, la fel de mult cum îl dorea și ea. Atunci, de ce se retrăgea întotdeauna în ultimul moment, lăsând-o în aer? Oare această metodă bizară urmărea să-i sporească înflăcărarea ei interioară pentru acest joc? se întrebă, cu amărăciune.

Nu știa, nu avea nici un fel de răspunsuri. Nu avea decât întrebări, întrebări care se spulberau ori de câte ori o săruta. Pentru că, atunci când se întâmpla asta, nimic altceva nu mai conta. *Este cinstit și se poartă cu onoare, proastă mică ce ești! întotdeauna ți-ai dorit un cavalier în armură strălucitoare. Nu poți recunoaște unul când, în sfârșit, ai dat de el?* se întrebă ea. Îl privea uimită de ceea ce a descoperit. El se abținea pentru ea, nu pentru că nu-i păsa. Ba tocmai din cauza asta! Gândul a făcut-o să-l iubească și mai mult.

S-a ridicat și a luat prosopul care era aruncat pe un scaun din apropiere. A început să se șteargă cu furie, ca și cum încerca să îndepărteze și sentimentele care o duprinseseră. Zak plecă. Știa că, dacă ar mai fi rămas, și-ar fi pierdut controlul și ar fi posedat-o acolo, chiar acolo. Un bărbat nu poate rezista atât de mult înainte să explodeze. Iar Rory era punctul care-l făcea să cedeze.

Spre surprinderea ei, Zak a început să reducă antrenamentul în cele șase zile care au mai rămas, i-a explicat că nu dorește să fie epuizată la competiție. Rory a frunzărit graficele pe care le făcuse el, uimită și satisfăcută de progresele înregistrate. Minitriatlonul urma să aibă loc duminică, la Universitatea *California*, de la Irvine. Rory fusese informată de program dinainte. Urma să se înscrie la campus, apoi să meargă cu mașina până la Newport Beach, unde avea loc prima

etapă a concursului. După ce înotau cinci sute de yarzi, concurenții urmau să se întorcă pe bicicletă la campus și apoi să alerge patru mile, terminând pe pista de la Crawford Hall. Era un eveniment care prezenta întotdeauna un oarecare interes, dar anul acesta ziaristii erau foarte numeroși. Anul acesta veniseră să vadă mai mult decât o întrecere între atleți amatori. Veniseră să o vadă pe Rory O'Banyon câștigând. Sau pierzând.

Gândul o sperie și Rory îl alungă. Zak închiriasse o rulotă pentru ca ea să poată să aibă o oarecare liniște. El, Kiley și Winthrop se aflau în față, în timp ce Rory, în spate, încerca să se adune. Măinile îi erau ca de gheață. Nu mai participase niciodată la așa ceva. După ce au parcat lângă Crawford Hall, Rory a început să se plimbe în jurul rulotei, încercând să se gândească. Concurenții care se prezentau erau mai bine pregătiți decât ea, își spuse. După toate probabilitățile, ei concuraseră cu regularitate la diferite tipuri de asemenea competiții. Tot ce avea ea era un antrenament de trei luni. Și hotărâre, își spuse. Să nu uiți asta! Ei concurează ca să obțină aplauze. Tu urmărești mult mai mult. A tresărit când Zak a deschis ușa.

-Ești gata? A dat din cap. Brusc, i s-a părut atât de fragilă, atât de diferită de sălbăticiunea mândră pe care o cunoscuse! În ochi avea teamă și asta l-a durut. A luat-o în brațe, ținând-o strâns. Simțea cum tremură chiar dacă acolo găsisse un refugiu.

-Și dacă nu reușesc? a întrebat ea, șoptit.

-Hei, i-a zis, ridicându-i bărbia până când ochii li s-au întâlnit, oare asta este Rory O'Banyon, plină de încredere că o să iasă a treia? i-a pus, ca din întâmplare, cealaltă mână pe umăr, gestul unui prieten mai degrabă, decât al unui potențial iubit.

-Nu, este Rory O'Banyon care se teme să nu ajungă pe ultimul loc. Se crampona de el. A prins-o de umeri și a îndepărtat-o puțin, astfel încât să o poată privi în față.

-O să fie bine. Repetă după mine, îi ordonă el: O să fie bine.

-O să fie bine, a repetat ea, cu jumătate de gură.

-Ca și cum ai fi convinsă!

-Ca și cum aș fi convinsă. El râse, sărutând-o pe frunte.

-Rork nu ar fi pus niciodată o condiție dacă nu ar fi fost sigur că o poți îndeplini. Nu a convins-o.

-Poate că se aștepta la mai mult decât credea.

-Nu! Era o declarație fermă. Ei bine, dacă Zak poate să creadă în mine, atunci trebuie să cred și eu, nu-i așa? A oftat, încercând să se adune.

-Câți sunt acolo,afară?

-Circa o sută douăzeci,i-au căzut umerii.

-O sută douăzeci,a repetat ea,stupefiată.O armată!

-O miniarmată.

-Pentru un minitriatlon.A zâmbit trist.Iar eu trebuie să mă plasez printre primii douăzeci.

-Primii douăzeci,la femei,îi aminti el.I-a dat pe spate părul care-i căzuse în ochi. Este o diferență,știi.Îl privi intens.Voia să se agațe de el,să absoarbă ceva din încrederea lui.

-Tremuri,zise Zak,luând-o în brațe.

-Cam așa fac când sunt speriată de moarte.

-Îți este atât de frică? o întrebă,privind-o surprins.

-Da.Dar era ceva care mergea dincolo de teama de a pierde.Dorea să dovedească ceva.Poate că,dacă o să câștige,asta o să-l scoată din modelul pe care și-l impusese.

-Haide,trebuie să te înscrii,zise Zak.A încercat să se elibereze,dar brațele îi erau încolăcite în jurul mijlocului ei și ea l-a ținut așa un moment.

-Strânge-mă ca să am noroc,i-a spus și și-a lipit obrazul de pieptul lui.O simțea atât de caldă,atât de bună!

-Dacă te mai țin mult în brațe,nu despre noroc o să mai fie vorba aici.

A ridicat capul și l-a privit în ochi.I-a văzut dorința.Asta i-a dat mai multă putere decât tot ce spusese el până atunci.A zâmbit.

-Pun pariu că spui asta tuturor concurenților nervoase,antrenate de tine,care participă pentru prima dată la așa ceva.

-Numai celor cu părul blond,zise el,mângâindu-i cu multă afecțiune o șuviță.

Gata?

-Gata,a zis ea,apucându-l de mână.Imediat ce s-a deschis ușa rulotei,o mare de camere de filmat s-a îndreptat spre ea.Microfoanele au apărut ca niște șerpi sâsâitori,din toate direcțiile.Totuși,putea face față acestei situații.

-Doamnă O'Banyon sunteți pregătită să pierdeți?

-Un O'Banyon nu este niciodată pregătit să piardă,a spus cu vocea pe care o auzise la unchiul său.Fermă,plină de încredere.Nu era laudă,ci se baza pe fapte, cel puțin când spusese asta unchiul ei.Când a spus-o ea,a înălțat și o rugă mută.

-Ce se întâmplă dacă nu vă plasați printre primii douăzeci? întrebă o femeie cu trăsături aspre.

-Am să cer repetarea concursului,glumi Rory,în timp ce-și făcea drum prin mulțime.Zak o ținea cu o mână,iar cu cealaltă îi îndepărta pe ziarști.Nu trebuia

să o tulbure și să-i zdruncine încrederea în ea. Cred că o să-ți dai seama mai bine cum merg treburile, dacă ai să găsești un loc jos, pe plajă, sau pe marginea pistei pentru ciclism, i-a sugerat Rory ziaristei.

-O să te descurci minunat, i-a murmurat Zak, când au început să se îndepărteze de ziaristi.

-Mi-aș fi dorit ca ei să fi fost singurii împotriva cărora să concurez, șopti ea. Doamne, ce oameni fără nervi! El zâmbi.

-Ai început să semeni cu Rork.

-Am început, nu-i așa?

-Categoric!

-Acum, de-aș putea să-i țin piept și lui, zise, aruncându-i o privire nervoasă.

-Stai puțin, acum să nu cerem luna de pe cer, îi șopti Zak. Pur și simplu, să te porți așa cum trebuie. Haide, zise el tare, croindu-și drum spre masa din capătul terenului cu gazon și așezându-se la rând. Rory privi în jur spre grupurile de atleți. Unii aveau deja pe braț banderole cu numărul de concurs înscris pe ele.

Toți erau amatori, dar, în comparație cu ea, erau adevărați profesioniști. Era sigură că cel puțin jumătate dintre ei nu erau la prima lor competiție. În ultimii șase ani, Rork sponsorizase acest eveniment anual.

-Rory? Rory s-a întors și a văzut că ajunseseră în fața mesei unde se făceau înscrierile. Zak a condus-o spre femeia care stătea la masă. În fața ei se aflau pagini întregi cu nume, iar ea bătea ușor din degete pe maldărul de hârtii, așteptând cu Rory să spună cum o cheamă.

-Rory O'Banyon. *Doamne, ce voce răgușită am*, își zise. Femeia a ridicat sprâncenele și imediat pe buze i-a înflorit un zâmbet.

-Numărul unu, spuse ea, întinzându-i banderola.

-Numărul unu, repetă Rory, aranjându-și banderola pe brațul drept. Toată lumea o să fie cu ochii pe numărul unu, se gândi ea. S-ar putea să aibă neșansa să se facă de râs la televiziune. S-au tras puțin într-o parte, pentru a permite persoanei următoare să se înscrie. Zak i-a ridicat puțin mai sus banderola și i-a mai strâns-o.

-Amintește-ți ce ți-am spus: Rork nu ți-a cerut niciodată să faci imposibilul.

-Pentru el, accentua ea, nu a existat cuvântul „imposibil”. Zak a prins-o din nou de umeri. De data asta în ochi avea o privire fermă.

-Ascultă-mă, sunt antrenorul tău. Am văzut ce poți să faci. Poți să reușești, poți să te plasezi pe un loc bun. Nu uita ce ți-am spus.

-N-am să uit. Și a ridicat capul sus, briza jucându-i-se prin păr. Rory s-a întors și și-a dat seama că o cameră de luat vederi a imprimat momentul pe peliculă. A

oftat. Ar fi bine să te obișnuiești cu asta, Rory, totul o să fie filmat. Că o să câștigi sau că o să pierzi, acum toată lumea o să vadă ce nepoată a crescut Rork O'Banyon, își zise. A depus mari eforturi ca să-și scoată totul și pe toți din minte.

Excepție făcând Zak. Deși nu-l vedea, ochii minții erau concentrați asupra lui.

*Particip la această competiție pentru amândoi*, se gândi ea. Și pentru a-i înfrunța pe oamenii fără față, fără nume, care-mi doresc, în tăcere, eșecul. Întotdeauna se află asemenea oameni în mulțime. Rork m-a învățat lucrul ăsta.

Nici nu și-a dat seama cum a înotat cei cinci sute de yarzi. Tot ce și-a amintit, gândindu-se la momentul de început al probei, a fost că oceanul părea plin de oameni. Doar ce s-a aruncat în apă și deja terminase, de-abia simțindu-și brațele, iar plămâni tângind după aer. Zak a fost aproape imediat lângă ea. Mișcându-se repede, s-a îndreptat spre locul unde o aștepta bicicleta, pe care o ținea Killey. S-a gândit că lucrul ăsta este puțin cam ciudat. Zak i-a surprins privirea și i-a spus:

-N-am vrut ca cineva să-ți saboteze șansele. Ea dădu din cap, punându-și peste costumul de baie șortul și bluza pe care i le dăduse Zak. Deși peste tot erau oameni, care-și aclamau prietenii, nu era vorba de o simplă competiție. Miza era mult mai mare și ar fi fost posibil ca Valentin Maxwell să nu lase totul pe seama sorții.

-Mulțumesc, spuse ea, sărind pe bicicletă, Kiley i-a dat drumul. Cum a fost? îl întrebă ea pe Zak.

-Formidabil! strigă el, în timp ce Rory lua viteză. Rory nu dorea să audă cuvinte. Dorea să audă numere. Cu siguranță că se anunțase ceva la megafoane. Nu fusese prima la proba de înot, dar și-a dat seama că a fost cel mai bun timp pe care l-a înregistrat vreodată. Ea și Zak munciseră din greu pentru asta. Înotul era proba la care se prezenta cel mai bine. Ar fi vrut să fi fost ultima și nu prima probă a concursului. În două rânduri, aproape că a pierdut controlul bicicletei în cursa de zece mile, al cărei traseu mergea de-a lungul bulevardului McArthur și University Drive, până la perimetrul unde se afla campusul universitar. Prima dată s-a întâmplat când doi biciclisti s-au ciocnit chiar lângă ea. Era cât pe-aici să cadă și, timp de câteva secunde, s-a luptat ca să-și recapete echilibrul. Iar a doua oară, când a pierdut controlul, a fost în momentul în care a trecut peste o piatră. Probabil că nu era decât o pietricică de driblură, dar ea a simțit-o ca și cum ar fi fost un bolovan, ceea ce a fost suficient să o scoată din ritm.

Cea mai groaznică a fost proba de alergare de patru mile. Când a sărit de pe bicicletă, picioarele parcă-i erau de cauciuc, trăgând-o la pământ. Cum naiba o să alerge ea atâta distanță? Cum-necum, trebuie să o fac, își spuse, având în minte

imaginea lui Zak, care considera că are de îndeplinit o datorie față de Rork. Dacă nu reușesc, atunci înseamnă că și Zak o să fie înfrânt și nu doresc lucrul ăsta.

După ce a parcurs prima milă, a simțit că începe să o doară în partea dreaptă. Și-a apăsât degetele pe locul respectiv și a continuat să alerge. În fața ei parcă era o mare de oameni. Nu o mare, Rory. Fii atentă, concentrează-te! A început să numere oamenii. Numără, Rory! Pentru Dumnezeu, numără ceva, oameni, orice! Ține-ți mintea limpede! Doar știi să numeri!

Unu, doi-încheie-mă la pantofi! Trei, patru-ce se face la trei, patru? Facem patul, asta este! Cinci, șase-strânge vase! Șapte, opt-trebuie să ajungi mort-copt!

Doamne, cine a inventat asta trebuie că a avut un simț al umorului groaznic!

Capul a început să i se învârtască. Parcă era de o veșnicie pe pistă. Pe pistă și pierzând în permanență teren. Nouă, zece-fii tenace! La naiba! Parcă erau de două ori mai mulți oameni în fața ei. Unde o să se plaseze oare? Zak nu știa precis câte femei participă la competiție. Încă o femeie a trecut pe lângă ea. În momentul ăla, inima i-ar fi sărit din piept dacă nu i s-ar fi întâmplat de mult lucrul ăsta.

Haide, nu te lăsa, poți să o faci! Încă un alergător a trecut pe lângă ea, lovind-o cu cotul. Rory s-a împiedicat. Din mulțime s auzit un strigăt. Pentru ea era oare? Și-a scuturat capul, încercând să-și limpezească mintea, în timp ce picioarele o trăgeau în jos. *Nu faci altceva decât să pui un picior în fața celui lalt, Rory. Unul în fața celui lalt. Mai repede, mai repede! Pentru Rork! Pentru Zak! Pentru tine!*

Gândurile îi alergau prin creier tot atât de repede ca și picioarele, apărând și dispărând ca piesele unui mozaic. O durea foarte tare în partea dreaptă. Și-a apăsât și mai puternic mâna peste locul cu pricina, încercând să facă aproape imposibilul. Trebuia să câștige. Trebuia!

-O vezi? îl întrebă cu îngrijorare Kiley pe Zak. Se aflau pe o pasarelă, iar Zak îi privea printr-un binoclu pe alergătorii care se apropiau. Nu mai era decât o milă.

-Este în urmă.

-Cât de în urmă? întrebă Kiley nerăbdător, smulgându-i aproape binoclul din mână.

-Destul de în urmă, zise Zak, iar tonul îi trăda dezamăgirea. Kiley privea prin binoclu.

-La dracu, pare epuizată. O să... hei! O depășește pe bruneta aia. Și pe următoarea! Zak, vine ca o furtună! strigă emoționat Kiley.

Acum alergătorii erau destul de aproape ca să nu mai fie nevoie de binoclu. Zak s-a concentrat asupra tricoului ei roz.

-Ai dreptate, strigă el. Îl bătui pe spate pe Winthrop, care era foarte tăcut și foarte nervos. Spre deosebire de ceilalți doi, Winthrop purta costum și cravată. A scos

din buzunar o batistă albă și și-a tamponat fruntea.Îi însoțise la toate cele trei probe,dar refuzase să privească.

-Câștigă! strigă Zak.Știam că are asta în sânge! Winthrop era fericit că știe cineva asta.El se îndoiește tot timpul.

-Mă duc la linia de sosire,se oferă el voluntar.Nici unul dintre cei doi nu l-a auzit.Independent unul de altul,au început să alerge spre aceeași linie de sosire, spre care se îndreptau concurenții.

Mai repede,Rory,mai repede! Poți să o faci! Vocea pe care o auzea în cap era un amestec între vocea ei,a lui Rork și a lui Zak.Era o masă de mușchi ce pulsau și dureau îngrozitor.Când a trecut linia de sosire,nu era sigură căte femei o trecuseră înaintea ei.Nu era sigură nici de faptul că,pe pentru moment,această cursă,cel puțin pentru ea,luase sfârșit.S-a prăbușit lângă pistă,apăsându-și degetele pe partea dreaptă care o durea îngrozitor,încercând să nu se lase copleșită de această durere.

## CAPITOLUL 12

Rory și-a dat vag seama că Zak împingea oamenii,croindu-și drum spre ea. Stătea pe iarbă,cu capul pe genunchi,încercând să nu leșine.Senzația de panică, provocată de faptul că nu putea să tragă aer suficient în plămâni,o strângea de gât.În fața ei au început să se îngheșuie din nou microfoanele,în speranța că o să spună ceva demn de a fi dus în studiourile respective.Dar cuvintele ziariștilor nu ajungeau la ea decât ca un bâzâit puternic,îngrozitor,care-i provoca dureri.Îl căuta pe Zak,cerându-i din privire ajutor.Zak a împins puternic la o parte doi ziariști care refuzau să-l lase să se apropie.Cu o singură mână,a ridicat-o pe Rory în picioare.

-Ai reușit,proclamă el,luând-o în brațe.Ai reușit,repetă apoi mai moale.

Cuvintele au fost prea puternice ca să le înțeleagă în starea în care era.Simțea că parcă nu-i ajungea suficient oxigen în creier.Oare era atât de emoționat pentru că terminase cursa? Sau era mai mult...? Oare ea...?

Zak a văzut cum devine tot mai palidă și s-a gândit,o secundă,că o să leșine.A ținut-o mai strâns.Lui Rory i se părea că toate camerele de filmat o urmăresc ca niște ochi desperecheați.

-Rory,ai reușit,i-a repetat Zak,la ureche.A făcut ochii mari.A simțit cum o cuprinde emoția.

-Zak,am...? El a dat din cap că da,ignorând camerele de luat vederi.

-Sigur că da.Au fost douăzeci și două de femei în competiție.Tu ai ieșit pe locul al doilea.

-Ești sigur? strigă,în timp ce Kiley își făcea loc cu coatele spre ea,trăgându-l după el pe Winthrop.Tot ce a putut să facă Zak a fost să dea din cap că da.Vocea i-a fost acoperită de întrebările ziariștilor.

-Cum te simți acum,când ai câștigat?

-Ai de gând să vinzi *O'Banyon Enterprises*,acum când le-ai câștigat?

-Ei uite,ăsta este un lucru pe care aș vrea să-l știu și eu.

Rory și-a îndreptat capul în direcția de unde au venit ultimele cuvinte.L-a văzut pe Valentine Maxwell îndreptându-se spre ea.Era flancat,de fiecare parte,de doi bărbați musculoși,care păreau oarecum stânjeniți în costumele de baie identice pe care le purtau.*Parcă ar fi buldozere*,se gândi ea,cu cinism.*N-ai să le obții, domnule Maxwell*,își zise,simțind cum urcă în ea un val de mândrie.

De-abia în acel moment,a înțeles cu adevărat care a fost miza acestui concurs.

Unchiul ei a vrut ca ea să aibă nu numai experiența disciplinei de concurs,ci i-a oferit,în același timp,și o lecție de mândrie familială.*O'Banyon Enterprises* au fost pe tot atât de mult cât dorea ca Zak să rămână în viața ei.Și-a trecut degetele printre cele ale lui Zak,strângându-le puternic când l-a văzut pe Maxwell că se apropie și pătrunde în cercul mic din jurul lor.Ziariștii și operatorii s-au dat la o parte ca să-i facă loc,așa cum Marea Roșie s-a retras pentru a-l lăsa pe Moise să treacă.Așteptau vreo izbucnire,vreo dispută,orice era demn de a fi arătat lumii.

Vânători de senzații,se gândi Rory,disprețuitor.Termenul părea să fie cel corespunzător.

-Ai făcut o treabă bună,Rory.Rork ar fi fost mândru de tine,a spus Maxwell.

Afișa un zâmbet larg,dar privirea îi era rece.Nu se așteptase ca ea să reușească atât de bine.Se așteptase să se poarte ca un copil bogat și răsfățat,așa cum se presupunea că este.Adică să ajungă ultima,dacă a îndrăznit să participe!

Rory a simțit strânsoarea mâinii lui Zak,dar de data asta el nu a scos nici un cuvânt.A lăsat-o să-l înfrunte singură pe Maxwell.E oare ultima probă la care mă supune? se întrebă ea,sau Zak a devenit mai receptiv față de dorințele mele?

-Mulțumesc,răspunse ea,înțepată.

-Ca să fii sincer,nu credeam că ai să fii în stare.Dar sunt dispus să-ți fac o ofertă pe care să nu o poți refuza.Maxwell a trecut de una dintre gărzile lui de corp și a încercat să pună mâna în jurul umerilor lui Rory.Zâmbea larg pentru camerele de luat vederi.Rory nu a făcut altceva decât să se retragă ușor.Privirea îi exprima clar disprețul puternic față de acest om.



-Nu te mai obosi.*O'Banyon Enterprises* nu sunt de vânzare la nici un preț,mai ales nu pentru tine.! Ziariștii erau încântați.Disputele între personalități publice erau întotdeauna cap de afiș.Iar în calitatea ei de șef al *O'Banyon Enterprises*, Rory era acum o personalitate publică.Era succesoarea lui Rork.

-Să mergem,Zak.Trebuie să fac un duș,zise,uitându-se semnificativ spre Maxwell.L-a auzit pe Zak chicotind în timp ce o conducea departe de mulțime.

-Și când mă gândesc că am crezut că o să te lași păcălită de el!

-Ceea ce denotă că nu mă cunoști foarte bine,zise ea,privind peste umăr spre Maxwell.Câțiva ziariști rămăseseră cu el pentru a-i lua o declarație.Alții o urmau pe Rory și grupul ei.

-Am de gând să continuu să încerc să te determin să vinzi,strigă Maxwell după ea.Este dreptul meu.

-Da, așa este.Iar eu voi continua să te refuz.Este dreptul meu.

-Este partenerul dumneavoastră,doamnă *O'Banyon*? întrebarea fusese pusă de o femeie în a cărei privire se citea invidia.Ea se uita la Zak.

Partener! Ce cuvânt straniu pentru ceea ce avea,de fapt,în minte femeia respectivă.

-Sunt antrenorul ei,i-a explicat Zak.

-Nu doriți să mă antrenați și pe mine? întrebă o altă femeie,pe care nici nu ai fi observat-o dacă ai fi trecut pe lângă ea.

-Se retrage din competiție,spuse Rory,râzând și luându-l de braț.Dintr-o dată,se simți ca și cum ar fi fost cu un cap mai înaltă.Perfect.Totul era perfect.De data asta nu-i mai păsa de camerele de luat vederi.Nu făceau decât să-i sporească sentimentul de mândrie pe care-l simțea.Cu colțul ochiului l-a văzut pe Winthrop,în sfârșit zâmbind pentru prima dată în acea dimineață.Sărmanul om, trebuie că a trecut printr-un adevărat calvar.

Dar fericirea ei era prea recentă,prea mare,ca să se concentreze mult timp asupra unei probleme.Se simțea ca și cum ar fi fost prinsă într-un vârtej și, pentru prima dată,se lăsa purtată de el și se bucura.

Când au ajuns acasă,Kiley a anunțat că vor sărbători victoria și a adus o prăjitură cu înghețată,pe care o făcuse dimineață devreme.Dar după ce fiecare a luat câte o felie,Rory și-a dat seama că Zak devine tot mai tăcut.Imediat după ce a ciocnit cu ea paharul cu șampanie,s-a scuzat și s-a retras.

-Ei bine? zise Kiley nerăbdător,urmărindu-i expresia când și-a întors capul după ce Zak a dispărut pe ușă.Ce mai aștepți?

-Poftim?

-Să nu-mi spui că nu mai ai nici un pic de energie.Dacă ai putut să alergi patru mile,sunt sigur că poți să urci scările după el.Rory și-a plimbat o secundă degetele pe paharul cu șampanie,apoi,când s-a hotărât,l-a lăsat pe masă.

-Grozavă fată,murmură Kiley,turnându-și încă un pahar cu șampanie.

-Totul a mers cum și-a dorit Rork,nu-i așa? zise și Winthrop,moale,luând o felie de prăjitură.

-Rork a știut întotdeauna ce este cel mai bine,aprobă Kiley,zâmbind în sinea lui.

-Ce faci aici? întrebă Rory,văzându-l pe Zak cum trage niște sertare și aruncă lucruri într-o valiză veche.

-Împachetez.Vocea îi era fermă.

-Asta pot să văd și eu.Intră și se așeză în fața valizei,blocându-i calea.Dar de ce? Zak trecu prin spatele ei și aruncă în valiză o pereche de ciorapi.

-Ți-am spus că,după ce se termină concursul,am să plec.

-Asta era când voiam eu să pleci.I s-a așezat iarăși în cale.El s-a oprit din împachetat.

-Iar acum nu mai vrei? S-a întors și a apucat valiza dintr-o singură mișcare,i-a vărsat tot conținutul pe pat.

-Nu.

-Rory,zise el,încet,nu simți decât recunoștință.

-Da,acceptă ea,apoi un zâmbet i-a înflorit pe întreaga față.El s-a gândit că nu văzuse niciodată o gură mai senzuală.Rory își plimbă mâna pe obrazul lui.Dar nu este tot ce simt.

-În momentul de față,ești cuprinsă de euforie.Știu cum este.Dar nu vezi lucrurile în perspectivă.

-Oare? își strecură încet degetele prin deschizătura cămășii lui.El făcu un efort să nu înceapă să tremure.

-Acum ești o femeie foarte bogată:

-Am fost bogată de când aveam șase ani.El a accentuat:

-Nu știi ce vrei.Nu voia ca mâine,sau săptămâna viitoare,să-i pară rău pentru ceea ce face acum.Și nu voia să simtă durerea pe care i-ar provoca-o retragerea ei,când aceasta se va întâmpla.

-Nu,greșești.Și asta am știut de când aveam șase ani.Cu o mână pe umărul lui,s-a înălțat pe vârfurile picioarelor și l-a sărutat.Zak a simțit cum se aprinde.

-Nu,Rory,zise el cu o voce răgușită,de-abia putându-și ascunde dorința.Nu vreau ca mâine dimineață să-ți pară rău pentru ce faci acum.L-a sărutat pe gât, pierzându-se în mirosul puternic al coloniei lui.

-Singurul lucru de care mi-ar părea rău mâine dimineată,zise ea,ar fi dacă te-aș lăsa să pleci în seara asta din viața mea.

-Rory,zise el,pronunțându-i numele cu un mare efort,nu sunt decât o ființă umană.Ea își plimba limba peste mărunții lui Adam.

-Mă bizui foarte tare pe asta.

-Ești sigură că nu este o greșeală?

-Niciodată n-am fost mai sigură în viața mea.

-Poate dacă am să plec o vreme,ca să-ți limpezești gândurile...La naiba,Rory,îmi este foarte greu să rezist așa cum te porți.

-Am de gând să fac să-ți fie imposibil.A ridicat și cealaltă mână,sprijinindu-și încheieturile de umerii lui și înlănțuindu-i gâtul.În ochii ei nu se citea decât dorință.Unchiul Rork spunea întotdeauna că sportul te ajută să-ți limpezești mintea.Eu nu mai am acum nici o neclaritate.L-a sărutat.Pentru prima dată în viața mea,totul îmi este limpede.Cere-mă în căsătorie.S-a oprit o secundă.Numai dacă nu vrei...

-Să nu vreau? zise el,ca un ecou.De când te-am văzut în carne și oase,nu m-am gândit la altceva.Sărutul lor a fost ca o flacără,care i-a aprins și amenința să-i copleșească.Totuși,trebuia să mai încerce o dată: Rory,dar nu vreau ca oamenii să creadă că mă însor cu tine pentru bani.

-Foarte bine,spuse ea,râzând.Am să renunț la tot.El râse scurt,dar Rory i-a apăsat palma pe gură.Vorbesc foarte serios.Fără tine,ei nu înseamnă nimic pentru mine.Te iubesc.Zak i-a sărutat degetele,sporindu-i și mai mult dorința.Dar când vrut să o sărute pe gură,l-a oprit.Ai de gând să o faci?

-Să fac ce?

-Să te căsătorești cu mine.

-Dacă n-aș face o femeie onorabilă din tine,unchiul tău s-ar întoarce din morți și m-ar vizita.

-Ar face-o,să știi,zise ea,râzând.Sărutul le-a fost întrerupt de o ușoară bătaie în ușă.Kiley și-a vârât capul pe ușă,ținând mâna la ochi.

-Pot să deschid ochii?

Rory a apucat o pereche de ciorapi rulați de pe patul lui Zak și i-a aruncat în capul lui Kiley.

-Da,spuse ea și râse când Kiley se feri ca ciorapii să nu-l atingă.Trăgea cu ochiul,își zise ea,cu dragoste.Kiley ținea în mână o casetă video.

-Am ceva pentru voi.

-Ce?

-În primul rând,aș vrea să știu dacă toate astea-și făcu un gest spre valiză și spre conținutul ei răspândit pe pat-înseamnă că voi doi ați ajuns la un acord.

-Da,zise Rory,iar mâna ei se împreună cu a lui Zak.Ne căsătorim.

-Bine.Nu pare deloc surprins,se gândi Rory.Atunci vreau să vă ofer asta ca prim cadou de logodnă.Le-a dat caseta.Ea a luat-o,a întors-o și s-a uitat la ea să vadă dacă există vreo etichetă,ceva din care să-și dea seama despre ce este vorba..

-Ce este asta? întrebă Rory.

-Unchiul tău a făcut-o exact înainte de a muri.Mi-a spus să v-o dau după ce voi doi ajungeți la o „înțelegere” !

Rory a schimbat o privire încurcată cu Zak,apoi au ieșit din cameră și s-au îndreptat spre cel mai apropiat aparat video din casă.Era unul în biroul lui Rork.

A pus caseta,înghetând pur și simplu la ideea că o să vadă imaginea lui Rork.

Văzând-o că ezită să apese butonul de pornire,Zak a privit-o îngrijorat.

-Ești sigură că poți să suporti? Ea a dat din cap că da și a apăsă pe buton.

Pe ecran a apărut aproape imediat unchiul ei.Rory a tras adânc aer în piept.Arăta exact așa cum îl văzuse înainte să moară.Tânăr,plin de vitalitate,puternic,fără nici o urmă a bolii care l-a secerat atât de repede.Rory a simțit cum o podidesc lacrimile.Zak i-a pus o mână în jurul umerilor,oferindu-i,în tăcere,mângâierea de care avea nevoie.

-Helo,Rory,helo,Zak,zise imaginea de pe ecran.Când o să vedeți caseta,nu am să mai fiu pe lumea asta.Pe față îi apăru un zâmbet pe care Rory îl cunoștea foarte bine.Nu regret decât un singur lucru.Că nu am putut să fiu de față să te văd personal în concurs,Rory.Știu că,dacă privești această casetă,înseamnă că ai îndeplinit condițiile testamentului și că v-ați descoperit,de asemenea,unul pe altul.Îmi pare rău că a trebuit să te fac să treci prin toate astea,Rory,dar întotdeauna ai fost prea încăpățânată ca să ascuți un sfat dat direct.M-am gândit că,dacă ai să urmezi programul de antrenament făcut de Zak și dacă ai să participi la concurs,ai să ajungi să înțelegi ceva din tot ce a însemnat asta pentru mine.Știu că mă pot bizui pe tine să conduci *O'Banyon Enterprises* exact așa cum aș fi făcut eu,dacă Marele Antrenor nu ar fi hotărât că este rândul meu să renunț la greutate.Rory făcea eforturi mari să nu i se audă suspinele.

-Iar până în momentul ăsta,ai descoperit,de asemenea,că Zak este singurul om potrivit pentru tine.Știu de multă vreme că ține la tine.Zak a ridicat surprins sprâncenele.

-O,da,zise imaginea de pe ecran,ca și cum îl privea direct pe Zak,ești destul de transparent,băiete.Știam că ești potrivit pentru ea.Dar știam,de asemenea,că Rory nu o să vadă niciodată asta dacă nu este ajutată să o facă.Așa că,Rory,am

pus la cale acest mic test pentru tine,ca să vă apropie.Să găsești în lumea asta pe cineva care să te iubească este mult mai important decât orice imperiu financiar pe care ți l-aș fi oferit eu.Și ții mult mai mult la ceva câștigat de tine,decât la ceva ce ți s-a dat.Știam că nu ai să resimți nici o lipsă pe plan financiar,Rory.Dar când este vorba de planul emoțional,asta este o altă poveste.Ai nevoie de un om puternic pe care să te bizui,dacă-mi este iertat că mă exprim așa.Singurul om pe deplin corespunzător în această privință am știut că e Zak.S-a oprit o secundă.Vă doresc noroc.Și am să fiu cu ochii pe voi.Făcu ușor cu ochiul.Să fiți siguri de asta! Imaginea a dispărut.Kiley a oprit tăcut aparatul și a ieșit din cameră, închizând ușa după el.A zâmbit și s-a dus să înceapă pregătirile pentru nuntă.

-A știut tot timpul,nu-i așa? zise Rory încet,cu privirea ațintită drept în față.

-Întotdeauna am susținut că unchiul tău a fost un om deștept.Se întoarse spre Zak.

-Iar noi am fi destul de proști dacă am acționa contrar dorințelor lui,nu-i așa?

-Proști,categoric proști.Și-a împletit brațele în jurul gâtului lui.

-Unchiul meu nu a crescut o nepoată proastă.

-Am să-ți dau un sărut pentru asta,zise el și își puse ușor buzele pe fruntea ei.

-Dumnezeule,Zak,dacă asta-i tot ce-mi poți oferi tu mai bun,cred că ar fi mai bine dacă m-aș ocupa personal de instruirea ta.

-Este echitabil să răspunzi cu această monedă,zise el,zâmbind.Rory aprobă și începu să-i descheie nasturii de la cămașă.

-N-am de gând să joc echitabil.

-Am contat într-un fel pe asta,spuse,înainte ca sângele să i se înfierbânte.

-Zak? murmură ea cu gura aproape lipită de a lui.

-Hm?

-Este adevărat?

-Ce să fie adevărat?

-*Ai ținut la mine* încă înainte să mă întâlnești?

-Nu.

-Oh! Se uită în altă parte,stingerită de întrebarea ei prostească.

-*Te-am iubit* încă înainte să te fi întâlnit!

-Oh! Ochii au început să-i strălucească din nou când o sărută.La asta cred că am să pot rezista!

SFARSIT